

KENIN TELESNI STRAŽAR

Silvester Vogrinec

SILVESTER VOGRINEC

KENIN

TELESNI STRAŽAR

ABV Ptuj

Silvester Vogrinec
KENIN, TELESNI STRAŽAR

Izdala: Akademija bojevniških veščin Ptuj

Jezikovni pregled: Darinka Rojko Pičerko

Naslovnico oblikoval: Robert Vogrinec

Tisk: DesignStudio d. o. o.

Ptuj, 2014

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.163.6-311.2

VOGRINEC, Silvester

Kenin : telesni stražar / Silvester Vogrinec. - Ptuj : ABV,
2014

ISBN 978-961-92706-5-3

275227904

K E N I N

TELESNI STRAŽAR

SILVESTER VOGRINEC

MANEKENKA

1.

V tržaški Hali športov je bila modna revija najuglednejših slovenskih kreatorjev, ki so predstavili svoje jesenske kolekcije. Med modeli so prevladovale barve odpadlega listja in mehkih tonov zahajajočega sonca. Kroji so bili oblikovani v značilnem jesenskem slogu. Poznavalvalcem bi se morda zdeli nezanimivi, saj niso ponujali nobene nove izrazne forme. Toda to je bilo nepomembno za moški del gledalcev, ki na revijo niso prišli zaradi mode, temveč zavoljo lepih, dolgonogih manekenk. In teh je bilo v izobilju. Še posebej, ker je revijo organizirala novogoriška modna agencija *MMSA*, (1) ki je v zadnjih treh letih zaslovela po najbolj vročih manekenkah. Pod pogodbo je imela mnoge slovenske, italijanske in francoske lepotice. Njena največja zvezda pa je bila Miss Slovenije, Danica Vrabl.

Ko se je ta vitka, dolgonoga svetlolaska pojavi-

(1) *Mednarodni modni studio Aleksandra*

la na odru, je vse završalo. Moški so spontano zaploskali. Za svoje nepremišljeno dejanje so nemudoma prejeli sunek s komolcem od užaljenih spermljevalk. Kljub packi po roki pa niso mogli odtrgati pogledov od te zapeljive nimfe. Mnogi so cello pozabili zapreti usta. Vendar se je tudi veliko žensk navduševalo nad Danico, saj jim je dala nov lepotni navdih.

V čem je bil čar Danice Vrabl? Številni so trdili, da v njenih zlatolasih kodrih, drugi so videli razlog v smaragdnih zelenih očeh, v katerih se je zrcalil tropski paradiž, tretji so prisegali na njeno popolno žensko telo, četrte pa je osvojil karizmatični šarm, ki ga je izžarevala. Kakor koli že, moški so se v en glas strinjali, da je bila neznansko privlačna, greha vredna mačka, za katero bi brez obotavljanja šli do pekla in nazaj.

Ob neskritem navdušenju množice, se je najprej sprehodila v modrem balonerju. Ko ga je pričela odpenjati, so se lačne oči zapičile v njene vitke, gole noge. Sestradena moška domišlija je upala na apokaliptično razodetje Venere, toda nič podobnega se ni zgodilo. Danica je imela pod plaščem karirasti suknjič in rdeče mini krilo.

Da pa ni povsem razočarala svojih oboževalcev, je slekla plašč. Razkrila je lepo oblikovane boke in majhno, napeto zadnjico. Baloner je vrgla čez rame. Kot prava kraljica modne piste se je koketno odpravila na poslednji obhod.

Boris Stanovnik se je namrdnil. Ni mu bilo všeč, da načrtno izziva pregreto množico. Kaj bo šele, ko se bo pojavila v večerni obleki, da na kolekcijo spodnjega perila sploh ne pomisli.

Danica je bila Borisovo dekle. Spoznala sta se na Ptuj, ko so jo okronali za novo Miss Slovenije. Zaljubila sta se na prvi pogled. Od takrat je minilo pol leta. Boris jo je spremljal na vseh pomembnejših revijah. Z naraščajočim nezaupanjem je opazoval njeno meteorsko slavo. Pa ne da bi ji zavidal. Niti pomotoma. Ponosen je bil na njen uspeh in na dejstvo, da sta par. Bojazen za njeno varnost je bila tista temna senca, ki se je prikradla vanj. Ni zaupal redarski službi na modnih revijah. V Sloveniji je bilo malo šolanih varnostnikov.

In glej ga zlomka, Borisovi strahovi so se potrdili prej, kot si je mislil. Iz razburkane množice okoli odra, je na modno pisto skočil plešasti šminker. Zgrabil je Danico za dežni plašč. Maneknka je prestrašeno kriknila.

Boris je glasno zaklel.

Njegovo, skoraj dva metra veliko mišičasto telo se je napelo kot struna. V enem samem dolgem skoku se je znašel ob Danici. Nato so se dogodki zvrstili s svetlobno hitrostjo.

Prijel je vsiljivca za zapestje. S sunkovitim pritiskom na komolec mu je zvil roko. Izvedel je aiki-do tehniko *ikjo*, ki je bila zelo učinkovita in boleča.

Sila vzvoda je obrnila napadalca proti publiki, iz katere se je izvil še en vročekrvnež. Poskušal se je povzpeti na oder.

Boris je razgrajača, ki ga je držal v rokah, posunil v vsiljivca, da sta oba zletela med gledalce.

Prijel je Danico in že sta izginila za kulisami.

V dvorani je izbruhnil pekel.

Množica je pritisnila proti odru, ki so ga poskušali zavarovati redarji. Nastal je nepopisen trušč, prerivanje, kričanje. Kordon redarjev je bil razbit. Poplava gledalcev ga je kot za šalo odnesla s seboj.

2.

Albert Kos je napeto spremljal kovinsko kroglico, ki je drvela po ozki tirnici. Vse žetone je stavil na črno devetko. Upal je, da se mu bo sreča vnovič nasmehnila. Ta večer je pri ruleti že petkrat podvojil vloženi znesek. *Zakaj ga ne bi še šestič?!* se je spraševal. In ker ni videl niti najmanjšega razloga proti, se je odločil, da nadaljuje z igro.

Če zadenem, je premišljeval, bom lahko odplačal tričetrtrtine dolga, ki ga imam pri Ricu. Če pa podvojim novi znesek, bom bogat in nikoli več si ne bom rabil sposoditi denarja, še posebej ne od Rica. Ne, od njega nikoli več!

Rico je imel oderuške obresti, njegove gorile pa sadistične metode izterjevanja. Bolj pametno se je bilo zadolžiti pri Luciferju, kot pri Ricu.

Ampak tokrat ga bom izplačal. Rešil se bom hudobneža za vedno!

Vse je zamrlo v napetem pričakovanju.

"Devet, črno!" je oznanil uslužbenec kazina, ko

se je kroglica ustavila na Albertovi številki.

"Da! Da!" je vzknil.

Zadetek!

Vedel je da bo tako.

Zdaj samo še enkrat! Potem pa zbogom Rico, adios zlobnež! Čao, gudbaj!

"Nove stave, prosim!" je velel uslužbenec kazina.

Albert si je z robčkom otrl potno čelo. Zaupal je svoji intuiciji. Nekateri hazarderji so bili systemski igralci. Verjeli so v sisteme, ki so jih z leti izdelali in izpopolnjevali. Albert pa je svojo večino igralca na srečo gradil na intuiciji, na sposobnosti takojšnjega vpogleda brez razmišljanja. In intuicija mu je pravila naj vztraja pri črni devetki. Da, to je bila njegova srečna formula. Devetega v mesecu se je rodil, medtem ko je bila barva las njegove drage Milene črna.

Kroglica se je zapodila v novi krog.

Samo še enkrat, je molil. Samo še enkrat se mi nasmehni nebeški oče, ljubi bog, še zadnjič naj zadenem in nikoli več ne bom sedel za zeleno mizo, obljubim. Iskreno, resnično, prisegam pri vseh ženskah, ki sem jih imel. Samo tokrat me še usliši, pa grem med duhovnike. Vrag naj vzame ta svet!

Kroglica je začela poskakovati. Albertu je zastalo srce.

Zdaj bo, zdaj ...

"Štiriindvajset, rdeče!"

Ko je z devetke na črnem polju izginila gora žetonov, so se mu zarosile oči.

O bog, zakaj? Zakaj si me pustil na cedilu? Zakaj si me navlekel s to presneto devetko? Zakaj si mi obrnil hrbet? Zakaj, o ti hudič! Ti prevarant!

Kdo ve, kako dolgo bi se še jezil, če ne bi zagledal orjaka, ki mu je pomahal. Njegova kretnja je bila nedvoumna. Želel je, da mu sledi. In Albert je vedel, kaj to pomeni. Dobro je poznal tega človeka. Njegovo ime je zbujalo grozo, panični strah. Klicali so ga Petprsti Bruno. Bil je izterjevalec. Delal je za Rica. Vzdevek petprsti je dobil zato, ker je svojim žrtvam ob drugem obisku zmeraj polomil vse prste. Če so bili na primer dolžni trideset tisoč mark, jim je zlomil tri prste, dva pa je strl za obresti. Če so dolgovali samo deset tisoč, je obdelal en prst, drugega za obresti, preostale tri pa iz lastnega zadovoljstva.

Zaskrbljeno je strmел v bikovski tilnik Petprstega Bruna in molče hodil za njim. Kaj bi drugega lahko storil? Lahko bi sicer zbežal, se skrיל med množico. Res je, to bi mu brez težav uspelo. Toda Bruno bi ga prej ko slej našel in tedaj mu ne bi polomil samo pet prstov.

Pred kazinom je stal črni mercedes z zatemnjenimi stekli.

Bruno je odprl vrata.

"Don Rico, kakšno presenečenje!" je vzkliknil Albert.

Ko je zakoračil v avto, se mu je zazdelo, kot da
vstopa v podzemni svet boga Hadesa.

In ni se motil.

Don Rico je bil kralj podzemlja.

3.

Boris in Danica sta stala pred vrati hotelske sobe. Danica je potrkala.

"Milena?!"

Ker ni bilo odgovora, je potrkala znova. Tokrat močnejše.

Vrata so se počasi odprla.

"A, ti si," je z olajšanjem zavzdihnila črnolasa manekenka.

"Alberta še ni?" je vprašala Danica.

"Ne." V Mileninem glasu je bilo čutiti jezo. "Njega nikoli ni, ko ga potrebujem."

"Greš z nama na večerjo?" jo je povabila Danica.

Milena se je prestrašeno ozrla po hodniku.

"Ne vem," je zamrmrala. "Je varno?"

"Ne boj se! V hotelu nas dobro čuvajo," ji je zagotovila Danica.

"Misliš?"

Mileno je bilo še vedno groza spričo incidenta

na modni reviji. Ni in ni mogla pozabiti spačenih obrazov pobesnele množice. Kljub zagotovitom policije, da bodo zastražili hotel, v katerem so bivalale manekenke MMSA, se ni mogla pomiriti.

"Pridi, nekaj moraš pojesti," se je oglasil Boris.

"Milena, zdaj bi pa že lahko vedela, da je Borisova družba najbolj varen kraj na svetu," je rekla Danica.

Milena je pogledala visokega, črnolasega mojstra borilnih veščin, ki je imel dolge lase spete v čop tako, kot so to nekoč počeli samuraji. Spomnila se je kako junaško je rešil Danico. Da, to je bil pravi šampion, neustrašen, močan. Utelešeni heroj, o katerem je prepevala Bonnie Tyler v uspešnici *I need a hero*.

"Dobro, takoj bom!"

Stekla je nazaj v sobo. Oblekla si je jakno, pograbila ključe in torbico.

Restavracija hotela Evropa je bila prazna. Manekenke in drugo osebje revije so večerjali po sobah. Nihče ni upal v avlo.

Sedli so za mizo.

"Mar ne bi moral Albert nocoj fotografirati revije?" je vprašala Danica.

"Seveda! Zupančič bo besen. Sploh me ne bo presenetilo, če bo Alberta nagnal. Preveč mu je že popuščal. Tudi samozvani umetnik mora poznati meje svojih kiksov." je odvrnila Milena.

Vili Zupančič je bil direktor MMSA. Njegova

žena Aleksandra, po kateri se je imenovala agencija, je bila modna kreatorka. Albert Kos je skrbel za fotografije, ki so jih pošiljali raznim modnim časopisom, ali uporabili za katalog.

"Kdo ve, kje se je zadržal," se je hudovala Milena. "Verjetno je spet obtičal v kazinu, ali pristal v objemu kakšne lajdre."

"Milena, ne govori tega! Saj ni res!" jo je skušala potolažiti Danica.

"Kaj? To da je babjak? Da mi je nezvest? O tem čivkajo že vrabci na strehi. To ni nobena skrivnost. No, lahko ji rečeš javna skrivnost. Nihče nič ne ve, a vsi o tem šepetajo."

"Vsaki govorici tudi ne smeš verjeti," je vztrajala Danica, čeprav je vedela, da ima Milena prav. Alberta je več kot enkrat zalotila, kako je otipaval manekenke, ki so se kasneje hvalile, da so spale s slavnim fotografom.

"Ah, saj ni pomembno. Nekega dne ga bom tako ali tako zapustila," je zaključila Milena.

Natakar jim je prinesel večerjo.

Boris je molče opazoval dekleti. Bili sta najboljši prijateljici. Poznali sta se iz otroških let. Skupaj sta hodili v osnovno in kasneje v srednjo šolo. Ko je Danica dobila ponudbo za MMSA, je vztrajala, da vzamejo še Mileno. Agencija se ni preveč upirala, saj je bila Milena zelo prijetnega videza. Čeprav ni posedovala tako glamurozne privlačnosti kot Danica, je bila naravna lepotica.

Milena se mu je smilila zaradi brezčutnega Alberta. Z njo je ravnal kot s predpražnikom. Po nočnejši izkušnji na odru je bila čisto na tleh. Ker tudi Danica ni ravno blestela, se je odločil, da popravi njuno razpoloženje.

"Sem vama že povedal, da sta na las podobni hčerama kralja Lamoraka?"

Debelo sta ga pogledali. Nato se jima je razjasnil obraz. Boris je rad pripovedoval zgodbe. Študiral je zgodovino. Bil je obseden z legendami o japonskih samurajih, o kralju Arthurju in vitezih okrogle mize.

"Kdo sta bili Lamorakovi hčeri?" je zanimalo Mileno.

"In kdo je bil kralj Lamorak?" se je oglasila Danica.

"Kralj Lamorak je živel v Arthurjevem času," je začel Boris. "V posesti je imel prečudovit otok Tiree. Njegovo pravo bogastvo pa sta bili Sombelina in Melodija, hčeri nezemeljske lepote, o katerima so trubadurji prepevali številne balade, vitezi pa v njunem imenu izvršili mnoga junaška dejanja.

"Temnolasa Sombelina je bila podobna tebi Milena. Njena zadržana lepota je bila kot zvezdana noč. Zaradi njenih oči so mladi in stari izgubljali notranji mir. Ponoči so se prikradli pod njeno okno in ji razkrili sladko bolečino srca, ki jim ni dala spati."

Milena se je namuznila.

"Svetlolasa Melodija pa je bila takšna kot ti Danica," je nadaljeval. "Kot sončni žarek, razigrana pesem, glasen smeh. Neki trubadur je dejal, da poletje zasleduje njene korake in da sonce v njenih laseh pušča svoj sijaj."

"Nisem vedela, da se v tebi skriva pesniška duša," je rekla Milena.

"Boris ve, da ženska najhitreje podleže ob lepih besedah in šopku rož," je pristavila Danica.

"Le kdo te je tega naučil? Gotovo kakšna ženska."

"Niti slučajno. To mi je povedal moj *sensej*, učitelj borilnih veščin. Dejal je: 'Žensko srce je pravljicična dolina sanj. Če želiš varno, uspešno potovati po njej, moraš poznati čarovnijo.' Potem mi jo je razkril."

"In kakšna je čarovnija?" je vprašala Milena.

"Tega ne smem povedati. Veže me bojevniška prisega."

"Izmikanje," se je oglasila Danica. "Ni čarovnije!"

"Seveda je! Kako pa misliš, da sem osvojil tebe? To je *hi-džicu*, tajna veščina."

"Boris, povej nama, ali sta Sombelina in Melodija res živelj?" je zanimalo Mileno.

"Absolutno," je pritrdil. "To je zgodovniško dejstvo."

"Kdo je osvojil njuno srce?" je hotela vedeti Milena.

"Verjetno kakšen postavni vitez, ki je znal čarati," se je zahihitala Danica.

"V navadi tistega časa je bilo, da so se poroke sklepale iz političnih in premoženjskih razlogov. Lamorak je želel, da bi se mlajša Melodija omožila z Angorjem Vrakom, razvpitim kraljem morja. S to zvezo bi njihov otok ohranil svobodo, samostojnost in okrepil trgovske poti. Toda Melodija je bila zaljubljena v mladega Hektorja, kapetana otoške flote. Ker Hektor ni bil plemiške krvi, Lamorak nikoli ne bi privolil v njuno poroko. Zato sta se neke noči vkrcala v ribiški čoln in pobegnila.

Ko je Angor Vrak, ponosni kralj izvedel, da je njegova nevesta izginila, se je silno razjezil. Zagrozil je s popolnim uničenjem otoškega kraljestva. Da bi ga Lamorak pomiril, mu je ponudil svojo drugo hčer, Sombelino. Ko sta se Vrak in Sombelina prvič videla, je njuno srce spoznalo, da sta ustvarjena drug za drugega. Tiree je bil rešen, ljubezen pa je še enkrat zmagala."

"Škoda, da se v resničnem svetu pravljice ne dogajajo," je vzdihnila Milena.

"Ampak, to ni bila pravljica," se je uprl Boris. "To je ..."

"... zgodovinsko dejstvo. Seveda, ti moj Andersen," se je zasmejala Danica ter ga pobožala. "Razumeva kaj poskušáš. Ceniva tvoj trud."

Boris se je namrdnil. Z zaigrano užaljenostjo je rekel: "Pa nič. Saj ne rabita verjeti. Ampak jaz

vem, da je bilo natanko tako."

"Hvala Boris, veliko bolje se počutim, " je dejala Milena. Čez čas je pristavila: "Bog ve, kdaj se bo moj princ prikazal."

Pred vrati so se poslovili.

Boris in Danica sta odšla v svojo sobo.

Nista še prav prestopila praga, ko je Danica slekla plašč in večerno obleko. Gola je obstala pred otrplim Borisom. Ženska, za katero bi moški ubijali, se je kot biser iz školjke nahajala v dosegu njegovih rok.

"Pridi!" mu je hudomušno velela. "Moj Hektor!"

4.

Nova Gorica. Pisarna direktorja MMSA.

Vili Zupančič je pozorno odmeril prišleka, ki je bil izrezana slika Stevena Segala, hollywoodskega zvezdnika akcijskih filmov. Bil je visok krepko čez meter devetdeset. Črni lasje, modre oči, pokončna drža. Oblečen je bil v črno jakno in žametne hlače iste barve. Nosil je kot noč temne škornje, ki so bili zloščeni do vojaškega sijaja. Gibal se je lahko, odločno, čeprav je bil v ramenih širok kot omara. Zupančiča je spominjal na neukročeno divjo zver, na planinskega leva, ki se spretno vzpenja po goratih policah, na mogočnega tigra, ki v stepi lovi plen.

Segla sta si v roke.

Direktor MMSA mu je ponudil stol.

"Gospod Stanovnik, verjetno se čudite zakaj sem vas povabil."

Boris je prikimal.

"Najprej bi se vam rad zahvalil za intervencijo

na reviji v Trstu. Zadeva je ušla iz rok. Moram pa priznati, da še nisem slišal za takšen izgred. Gledalci se na modnih revijah ponavadi dostojno obnašajo."

Boris je molčal.

"Ampak kaj hočemo! Tudi modne revije niso več to, kar so včasih bile. Dandanes ljudje hodijo na revije zaradi manekenk, ki so postale lepotni ideali. Seveda je tu še denar. Manekenke so najbolje plačane superzvezdnice. Poglejte samo Claudio Schiffer ali Cindy Crawford. Ti dve zaslužita več kot katerakoli hoollywoodska igralka. In bog varuj, da bi se jima kaj zgodilo. Z njima bi potonila celotna veja reklamne industrije. Ravno zato sem vas poklical. Pri MMSU bi vas radi najeli za Daničinega telesnega stražarja."

Zupančič je dvignil roko.

"Preden karkoli rečete, bi rad, da skupaj preletiva vašo kartoteko."

Odprl je mapo. Iz nje je vzel sveženj listov.

"Upam, da nimate nič proti, ker sem se pozanimal o vas na ptujski Akademiji bojevniških veščin."

Borisu ni bilo povsem všeč, toda po drugi strani ni imel kaj skrivati.

"Verjetno se sprašujete, kako smo sploh prišli do fotokopij vaših diplom. Povem vam, ni bilo lahko. Na akademiji podatke skrbno varujejo. Moral sem uporabiti svoje zveze na Ministrstvu za not-

ranje zadeve."

Zupančič je vzel v roke prvi list.

"Tukaj piše, da ste mojster aikida. Kaj je sploh *aikido*?"

"Japonska veščina goloroke samoobrambe. Temelji na vzvodih, metih, krožnem gibanju. Pozna tudi *atemi vazo*, tehnike udarcev. Oblikoval jo je Morihei Uješiba."

"Drugo diplomu imate za *kendžicu*?"

"Da. To je veščina mečevanja japonskih samurajev. Mečevanje je bilo zanje način življenja, religija, v kateri so iskali bojovniško dovršenost. V *kendžicu* se uporabljata *boken*, leseni meč in *katana*, samurajska sablja."

"Potem je tu še mojstrski naziv za *kjušo džicu*. Kaj je to?"

"Veščina udarcev v vitalne predele. Zasnovana je na spoznanju, da lahko en dobro odmerjen, pravilno zadan udarec povzroči takojšnjo izgubo zavesti. Pravijo ji tudi *one point knockout*. Za največjega mojstra *kjušo džica* na zahodu velja George Dillman. Njeni izvori segajo na daljni vzhod v same začetke borilnih veščin."

"In še vaša diploma za naziv *kenin*. Nisem vedel da Japonci tako pravijo telesnim stražarjem."

"Pravzaprav je dobesedni prevod *jodžimbo*. Kenini so bili spremljevalci, najemniki, ki so v devetem stoletju skrbeli za varnost velikašev. Kmalu so prerasli v osebno vojsko, iz katere se je rodil

razred samurarajev, japonskih vitezov."

"Aha. Ali mi lahko poveste, kako izgleda tečaj za telesne stražarje na Akademiji bojovniških veščin?"

"Pogoj za pristop k tečaju je odslužen vojaški rok in obvladovanje vsaj ene borilne veščine na mojstrskem nivoju. Preučujejo se številni taktični vidiki varovanja klientov, kot so na primer varovanje na prostem, v zaprtem prostoru, individualno čuvanje ene osebe, skupinsko varovanje ene osebe, varovanje skupine klientov, zasledovanje, nadziranje in podobno. Študira se psihologija, anatomija, prva pomoč, kiropraktika. Kot dodatni veščini se vadita *kobudo* (1) in kjušo džicu. Dva meseca pa sem se izpopolnjeval tudi v Angliji."

"Res? Kje?"

"V Liverpoolu pri *The British Combat and Bodyguard Serviceu*. V glavnem sem se uril v streljanju z različnim orožjem in v specialni vožnji z avtomobilom. Ptujška akademija nima ustreznih poligonov za tovrstno aktivnost. Zato sodeluje z angleškimi šolami za telesne stražarje."

"Imate orožni list?"

"Ne. K tečaju bodyguarda nisem pristopil zato, da bi se s tem poklicno ukvarjal. Veste, študiram zgodovino. Sem absolvent na Pedagoški fakulteti v Mariboru ..."

(1) Veščina uporabe hladnega orožja

Zupančič ga je prekinil.

"Povejte mi, katera država ima najboljše telesne stražarje na svetu?"

"Amerika in Velika Britanija imata naj sodobnejše sisteme šolanja. Ampak tudi za telesnega stražarja je treba posedovati določen talent. Predvsem mora bodyguard verjeti v svoje delo. Brez razmišljanja se mora žrtvovati za osebo, ki jo varuje. Pripravljenost osebnega žrtvovanja je tisti glavni faktor, ki loči dobrega bodyguarda od slabega."

"Vidite, ravno zato sem se odločil za vas. Danica je vaša punca, kajne? Gotovo ne želite, da se ji kaj zgodi. Kdo ji lahko nudi boljšo zaščito od vas? Kolikor vem, jo redno spremljate na revijah. Zakaj ne bi bili za to še plačani? Mladi ste, študij lahko počaka. Kaj vam bo diploma, če se Danici kaj zgodi? Življenje je kruto. Tudi njena kariera ne bo večno trajala. Zakaj si ne bi postlala s perjem sedaj, ko sta mlada? V dveh letih pri nas lahko zaslužite toliko kot v desetih letih drugje. Poglejte, toliko sem vam pripravljen plačati."

Ko se je zagledal v nule, ki jih je Zupančič napisal na ček, se mu je kar zvrtilo v glavi.

Takšno vsoto denarja še nikoli ni videl.

"Pomislite, kaj vse si bosta lahko z Danico privoščila. Hudiča, še luno lahko obiščeta kot turista. Samo podpišite se tam spodaj."

Boris se je zagledal v pogodbo. Na hitro je pre-

letel člene, ki jih je bilo osemindeset.
Nato je vzel v roke pero in se podpisal.

5.

Albert je skočil kot poparjen.

"Hej, človek! Skoraj bi me kap."

"Oprosti," mu je odvrnil Boris. Odmaknil je roko z njegovega ramena. "Kaj počneš sam za šankom?"

"Kaj le?! Borim se proti živčnemu zlomu. Veš, ni boljšega zdravila od dobrega viskija. Pridruži se mi. Častim!"

Nagnil se je čez hotelski šank. S pulta je vzel čisti kozarec. Boris je opazil, da se pred Albertom nahaja steklenica Ballantinesa. Bila je prazna do polovice.

"Si se že oglasil Mileni?" je vprašal Boris.

Alberta ni videl od modne revije v Trstu. Zdaj so v novogoriškem hotelu Casino Perla pripravljali novi jesenski katalog. Boris ni vedel, ali je Zupančič obdržal Alberta v službi, ali ne. Glede na to, kako je zamočil v Trstu sploh ne bi bilo čudno, če bi ga dal na čevelj.

Albert je zamahnil z roko. Borisu je podal kozarec.

"Pij! Do dna!"

Boris je vedel, da je bolje spiti ponujeno pijačo, kot prepričati pijanca, da ti ni do nje.

Ko sta nagnila prvo rundo, je Albert znova nallil.

"Še enkrat. Eks velja!"

"Kaj slaviš?" je vprašal Boris.

"Slavim? Nič, ne slavim. Življenje je zajebano, stari moj. Žreš, garaš, seksaš, potem pa umreš."

Zelo globoko! Filozofija pijanca, je pomislil Boris.

"Albert, teden dni te ni bilo. Milena je čisto iz sebe. Kje si hodil?"

"Ah, stari moj, življenje je zajebano."

"Ja, za ene bolj kot za druge," je sarkastično pripomnil. Albert se mu ni niti najmanj smilil.

"Prodal sem svojo dušo," je iznenada rekel Albert. "Prodal sem jo hudiču."

"Kaj govoriš?"

"Zavezal sem se Mefistu. Ampak ne bom se izvlekel tako poceni kot Faust."

"Ne kvasi neumnosti! Pridi, pospremim te do Milene."

"Ne, ne, stari moj. Ti ne razumeš."

Boris ni bil niti najmanj pripravljen poslušati natolcevanja, ali bog ne daj, življenske štorije pijanega Alberta. Kljub temu je vprašal: "Česa ne ra-

zumem?"

"Si že kdaj slišal za Don Rica?"

"Ne, mislim da nisem."

"Seveda nisi. Ti si priden fant. Poštenjak od glave do pete."

Albert je tako silovito nagnil kozarec, da se je Boris ustrašil, da si bo zlomil vrat.

"Don Rico je Mefisto, hudič, vrag, ki žre majhne otroke."

"Si bil z Don Ricom te dni, ko te ni bilo?"

Albert je skremžil obraz.

"Rico je vampir, krvoses, ki živi od tuje krvi. Njegova lakota je brezmejna. Obsedeno išče nova napajališča."

Boris ga je prijel za roko.

"Pridi! Čas je, da greva."

Začuda se ni branil. Z majavimi koraki je sledil Borisu.

"Veš, Mefisto ima nevidni grad, " je zamomljal Albert. "Skrit je globoko v gozdu, nekaj kilometrov od tržaške obale. Varuje ga zmajeva sapa. Edino po stezi v smrečje prideš tja."

Potem je vso pot do sobe natolceval o nevidnem gradu, o demonih, ki varujejo dvorec pred zunanjim svetom. Zatrjeval je, da so to zemeljska vrata, ki vodijo v pekel. Borisu je bilo jasno, da se je njegov sogovornik izgubil v svetu blodenj, nočnih mor. Potiho je bil zadovoljen, da tudi njega preganjajo strahovi, da se tudi njegova vest bori s

sencami krivde in da ni tak brezбриžni playboy, kot se kaže. Na koncu se mu je pijani vrag skoraj zasmilil. Potrepljal ga je po ramenu.

"Tukaj sva. Zdaj se dobro naspi. Sanjaj kaj lepega."

Albert ga je debelo pogledal. Potem se mu je vrgel okrog vratu in zaihtel.

"Stari moj, ti si pravi prijatelj!"

6.

Svila je zašelestela, zdrsnila čez prelepo žensko telo. Danica je bila zadovoljna. Ozka rdeča obleka se ji je prilegala kot ulita. Poudarjala je obline povsod tam, kjer si je želela in kjer je bilo potrebno.

"Si se že odločila?" je vprašala Milena. Vstopila je v njeno kabino.

"Ja. Tale mi je najbolj všeč."

Čeprav je bila Milena vajena Daničine bleščeče lepote in je bila njena najboljša prijateljica, si ni mogla pomagati, da je ne bi ob pogledu nanjo zbudlo žensko ljubosumje.

"Oh, čudovito!" je vzkliknila. Nato je s pretirano hvalo poskušala prikriti resnične občutke.

Danica je bila ženska, ki je zmeraj izžarevala privlačnost, šarm. Tudi izven modnih revij se je rada izzivalno oblačila. Nikoli ni bila neurejena. Vedno je bila sveža, nasmejana, kot jutranja roža, ki se veselo odpira dnevu. Z vsakomer je rada čeb-

ljala, nikoli ni bila neprijazna.

Milena pa je bila drugačna. Ni ji bilo zmeraj do ličenja, lepih oblek. Včasih je po cele tedne nosila kavbojke, srajco. In ko jo je zagrabila potrto, slaba volja, ni spregovorila besede.

Izčrpani od nakupov, sta se sesedli v Casablanca Caffeu. Z modno revijo so gostovali v Rimu.

"Kako je kaj Boris?" je vprašala Milena. "Zadnje čase je nekam tih."

"In preveč pije," je pripomnila Danica.

Milena je opazila, da se Boris vedno bolj zateka k alkoholu, vendar ni želela prva načeti te teme.

"Ne vem, kaj ga žre," je bila odkrita Danica. "Ne pogovarjava se več toliko kot prej."

Minilo je leto dni odkar je pričela hoditi z Borisom, šest mesecev pa je bil njen telesni stražar.

"Postaja zatežen. Nič več mu ni do zabave. Včasih me prešine, da sem se prezgodaj vezala."

"Ne bodi smešna. Boris je moški tvojih sanj. Takšnih ne srečaš vsak dan."

Danica je privzdignila obrvi. S prstom je začela krožiti po robu kozarca.

"Očitno se bosta morala resno pogovoriti," je rekla Milena.

Danica je zavzdihnila: "To ni rešitev. Boris se mi noče zaupati."

"Pravo ljubezen srečaš samo enkrat v življenju," je vztrajala Milena. "Nikar je ne zavrži!"

Danica je naredila kratek požirek.

"Zaenkrat se želim samo zabavati. Boris naj se raje potrudi."

7.

"Zdravo. Lahko prisedem?"

Boris je s težavo dvignil glavo.

Zmedeno je pogledal Mileno kakor, da se ne more spomniti kje se natančno nahaja. Pekoči dim, oglušujoča glasba, slepeče luči so bile prvo česar se je zavedel. *Ali je to pekel?* ga je prešinilo, *Satanova hiša?* Ne, ni bil pekel, pač pa night club v hotelu, v katerem so bivali.

"Koliko je ura?" je vprašal.

"Pol dvanajstih."

"Opoldan ali zvečer?"

"Zvečer."

Pomilujoče ga je pogledala.

"Ali te skrbi za Danico?" je vprašala.

Danica je imela foto šuting z Albertom. Poslikati sta morala kolekcijo spodnjega perila.

"Zakaj nisi z njo?"

Da, kot njen bodyguard bi jo moral spremljati na vsakem koraku. Toda zadnje čase tega enostav-

no ni več zmogel. Modni cirkus mu je šel do živega.

"Vse je eno navadno sranje!" je izustil. "Velika beda!"

Zazdelo se ji je, kakor da bi poslušala Alberta. Toda Boris ni bil Albert. Niti najmanj mu ni bil podoben. Zato ga je nežno prijela za roko.

"Kaj te muči? Povej mi, prosim. Ne morem te gledati, kako se uničuješ. Dovolj mi, da ti pomagam."

Pričakovala je, da se bo spet zavil v molk. Toda za čuda je spregovoril, se ji je zares izpovedal. Razkril ji je vsa svoja večmesečna razočaranja, naveličanost. Iz njega se je vsulo kot plaz. Zakaj se ji je zaupal? Tega ni vedel in mu tudi ni bilo mar. Mogoče je spil en kozarec preveč, mogoče zato, ker je Danica dve uri zamujala, mogoče je bil osamljen, ali pa se je enostavno moral izpovedati.

In ko je spregovoril, ji ni ničesar zamolčal. Niti najmanjših podrobnosti ne. Vse ji je povedal o tem, kako je začel sovražiti lačne poglede na Daničinem skoraj golem telesu, ko je po odru hodila v spodnjem perilu, kako je sovražil debele sponzorje, ki so se slinili okrog nje, kako ni prenesel nezdrave manekenske tekmovalnosti, drobnih laži, podtikanj, kako sta z Danico izgubila zasebnost, intimnost. Želel si je družino, otroke, želel jo je samo zase. Pol leta je trajalo, da so se njegove sanje razblinile v nič. In sedaj je prispel na dno, od ko-

der ni videl rešitve.

Na koncu ji je rekel: "Oprosti, da sem te utrujal z mojimi težavami. Res ne vem, zakaj sem se zbrbljal kot branjevka na tržnici. Ti imaš dovolj svojih skrbi."

Mislil je na Alberta, ki se ni niti malo spremenil. Še vedno je pil, pohajkoval, kockal, se družil s sumljivimi tipi, zamujal na snemanja, zalezoval manekenke. Milena je vse to mirno prenašala. Ko jo je Boris ob neki priložnosti vprašal, zakaj ga ne nažene, mu je odvrnila: ljubezen!

"Padli angeli si moramo pomagati," je z otožnim glasom dejala. Vendar ji ni bilo jasno, kako bi mu lahko pomagala. Razumela je njegove občutke, jih odobraval, toda zdravila za njegovo bolečino ni poznala. To, kar si je želel Boris, ni bilo isto kot si je želela Danica. Ni vedela, kaj naj mu reče.

"Čas je za posteljo," je zamomljal Boris.

Poskušal je vstati, vendar je omahnil nazaj na stol.

"Počasi," je priskočila. "Naj ti pomagam."

Spremila ga je do vrat sobe.

"Imaš ključ?"

Boris je odkimal.

Odšla je na recepcijo.

Ko se je vrnila, je poskušala vtakniti ključ v ključavnico, vendar ni šel. Najprej je pomislila, da ima napačnega. Preverila je številko. Ne, bil je pravi. Soba 202, ključ 202.

"Nekaj je narobe," je rekla. "Ne morem odkleniti."

Potem je poskušal Boris. Vendar prav tako brez uspeha.

"Pojdiva v mojo sobo," je predlagala.

"Ne, to ne bi bilo všeč Albertu."

"Pozabi na Alberta. On se zagotovo klati naokrog. Prepričana sem, da je zlezal med rjuhe kakšne mrhe."

"Ne. Mora se odpreti! Za vraga!"

Toda ključ je trmasto vztrajal pri svojem.

"Boris, pridi. Če nočeš k meni, ti bova najela drugo sobo."

"Ne. Hočem noter. To je moja soba!"

Nahajal se je na tisti točki pijanosti, ko zanj ni bilo ovir. Stopil je korak nazaj. Silovito je brnil v ključavnico.

Vrata so se s treskom odprla. Udarila so v ogledalo, ki se je nahajalo v ozkem hodniku predsobe. Steklo se je zdrobilo, zažvenketalo.

Boris je planil v sobo.

Nato je obstal kot okamenel.

V postelji sta ležala Danica in Albert. Bila sta zadihana kot dva maratonca. Na sebi nista imela ničesar.

Milena se je zrinila mimo Borisa.

"Albert, ti gnida!" je zavpila. Lotila se ga je s pestmi.

Boris je strmел v Danico, ki je z odejo skušala

pokriti svojo goloto. Ji je bilo žal? Ali pa ji je bilo samo nerodno, ker je odkril njeno prevaro?

Po licu mu je spolzela solza.

Trenutek zatem se je obrnil. Pograbil je torbo. Vanjo je zmetal svoje stvari. Njegove sanje, njegovi upi so bili dokončno uničeni. Ko je zapuščal sobo, se ni niti ozrl. Slišal je Danico, kako ga kliče, vendar se ni ustavil.

8.

Ptuj. Akademija bojovniških veščin.

Dva samuraja nove dobe sta pila zeleni čaj. Majhna soba je bila osvetljena s sojem sveč. Sedela sta kleče, s podvitimi nogami, v položaju *seiza no kamae*. Oblečeno sta imela črno *hakamo*, hlačno krilo in temnomoder *keikogi*, zgornji del kimone.

Njuno pitje čaja je bil poseben obred, ki mu Japonci pravijo *ča no ju*. Čajanka je za srednjeveškega samuraja predstavljala enega redkih trenutkov miru, sprostitve, ko so se lahko umaknili iz vojnih viher, ki so pretresale *Nipon*, deželo *vzhajajočega sonca*. Tudi sodobni samuraji so v njej iskali zatočišče pred stresom modernega življenja in brezcilnostjo potrošniške družbe. Na videz se je zdelo, kakor da so odpadle vse bariere preteklosti in sedanosti. Samuraj je ostajal samuraj, drzni bojevnik na poti k popolnosti. Vendar so razlike le obstajale. Samuraji iz preteklosti so se urili za vojno, za

smrt, samuraji ptujske akademije pa so se izpopolnjevali za mir, harmonijo življenja. Njihov ideal je bil *hikari no senši*, *bojevnik svetlobe*, samuraj, ki se bori za najvišje moralne vrednote. Ko je hikari no senši na akademiji dosegel prvo stopnjo iniciacije, je dobil *bugo*, *bojevniško ime*, ki je simboliziralo bit njegove duše, predstavljalo aspekt njegovega delovanja.

In kdo sta bila udeleženca čajanke? Prvi je bil Robert Resnik, strokovni vodja, trener, mojster na Akademiji borilnih veščin. Japonci bi mu rekli *sensej* ali *učitelj* ter *šihan*, oziroma *mojster inštruktor*. Bil je ustanovitelj akademije. Njegovo bojevniško ime je bilo *Široi kamome*, *Beli galeb*. Drugi samuraj je bil Boris Stanovnik, mojster, ki se je izšolal na ptujski akademiji. Njegov bugo je bil *Džin no vaši* ali *Srebrni orel*.

"Sensej, moj um je vznemirjen," je spregovoril Boris. "Moja duša ne najde miru."

Resnik je poznal Borisove težave, saj ni bil samo njegov učitelj, ampak tudi dober prijatelj.

"Velikokrat sem ti že pravil o samuraju Jamadi, ki je bil telesni stražar. Toda še nikoli ti nisem povedal, kako je to postal."

Boris je vedel, da se je Resnik rad posluževal zgodb, ko je želel dati kakšen nasvet. To je bil tipični zenovski način poučevanja, ko se je moral učenec sam dokopati do ključnih spoznanj. In ravno Resnik je bil tisti, ki je v Borisu prebudil strast

do samurajev, viteške dediščine in ga navdušil za študij zgodovine.

"Jamada je bil ugleden *daimjo*, zemljiški gospod iz Kage, ki je živel v obdobju Edo, v času dinastije Tokugava. Za soseda je imel zlobnega, pohlepnega plemiča Asaja. Le-ta si je bolesno želel Jamadino posest, zato je skoval mračno zaroto.

Jamadino bogastvo niso bili samo samuraji in zemlja, ki jih je posedoval, temveč njegov sin, vrli bojevnik. Ta je bil pravi očetov zaklad, ponos in naslednik dinastije. Tako kot vsi mladi samuraji, je v času brez bojev, rad zahajal na lov. Aasajevi samuraji so ga nekega dne pričakali v gozdu in ga umorili. Jamadino srce je bilo zlomljeno. Samo želja po maščevanju mu je preprečila, da ni storil *sepuko*, ritualni samomor. S številnim spremstvom se je pognal za morilci. Toda v močvirju so mu postavili zasedo, iz katere se je komaj rešil. Njegovi samuraji so bili zdesetkani. Medtem je Asai napadel Jamadin dvorec. Po krvavi bitki ga je osvojil. Usmriti je dal vso njegovo družino.

Odslej je Jamada živel za *vendeto*, krvno maščevanje. Začel je zbirati vojsko in iskati zaveznike zoper Asaja. Toda sreča mu je vdrugič obrnila hrbet. Na severu je prišlo do vstaje. Neki premožni daimjo se je uprl *šogunu*. (1) Tokugava je poslal silno vojsko, ki je neusmiljeno obračunala z upor-

(1) *Vojaški vladar Japonske*

niki. Zlobni Asai se je v teh bojih zelo izkazal, zato ga je Tokugava bogato nagradil. Ker je postal šogunov prijatelj, se mu nihče več ni upal postaviti po robu. Jamada je izgubil zaveznike. Vendar se ni predal. S tridesetimi *gišiji*, zvestimi samuraji, je napadel Asajevo spremstvo in ga ubil.

Novica je prispela do Tokugave. Šogun je poklical Jamado na dvor. Ker je bil Tokugava vrhovni vojaški poveljnik, gospodar vseh samurajev, Jamada ni mogel prezreti njegovega poziva. Vsi so pričakovali, da mu bo šogun ukazal naj stori *hara-kiri*, bojovniški samomor. Toda Tokugava se je odločil drugače. Jamado je izgnal iz *Eda*, (1) prepovedal mu je posedovati zemljo, samuraje in ga degradiral v *ronina*, bojovnika brez gospodarja. Nekateri so menili, da ga je s tem kaznoval huje, kot če bi mu vzel življenje."

Boris je zrl predse.

"Verjetno te zanima, kaj je bilo z Jamado kasneje," je rekel Resnik.

Stanovnik je prikimal.

"Več tednov je zgubljen taval po gozdovih, dokler ni naletel na starega *jamabušija*, gorskega duhovnika samuraja. Ta mu je svetoval, naj si poišče nov smisel življenja.

'Doživel si najhujšo preizkušnjo, ki lahko doleti bojovnika,' mu je rekel starec. 'Izgubil si vse:

(1) Današnji Tokio

gospodarja, vojsko, družino, samega sebe. Toda ostal ti je meč. In mar ni *katana* (1) samurajeva duša? Zakaj se ne bi posvetil izpopolnjevanju meča, ga dal v službo šibkih in nemočnih?

Tako je Jamada postal telesni stražar. Še prej ga je jamabuši vpeljal v skrivnosti svoje šole mečevanja. Mnogi zatrjujejo, da stari modrec ni bil nihče drug kot Mijamoto Musaši, *Kensei - Svetnik meča*. Kajti Jamada si je kasneje pridobil ugled najboljšega mečevalca. S tem se je spremenil tudi njegov status ronina. Sčasoma so ga začeli najemati tako veliki kot majhni fevdalni gospodje."

Sensej je obmolknil.

Boris je med seboj in Jamado našel veliko podobnosti. Oba sta doživela izgubo, bolečino, razočaranje.

Kakor da bi mu bral misli, je Resnik dejal: "Ko boš iskal novo stezo, ne pozabi, da si bojevnik svetlobe, Srebrni orel. Orel je kralj ptic, vladar neba. Druži se z bliskom in gromom. Gnezdi na pustih vrhovih, leti nad zasneženimi gorami. Predstavlja ponos in osamljenost, ker je redko in plemenito bitje. Ne boji se ne brezna, ne klancev. Poseduje lastnost tihega leta. V trenutku lahko vrtoglavo ponira ali se silovito povzpne. S svojimi razširjenimi krili je krona nebesnih višav. Zato ti pravim, poleti Srebrni orel, poleti visoko nad planinske vrhove."

(1) *Samurajska sablja*

9.

V ekskluzivni restavraciji Royall Club se je zbral ves tržaški *jet set*. (1) Obetal se je nepozabni večer v družbi najbolj priljubljenega italijanskega pevca Erosa Ramazzotija. Gostje so se glasno pogovarjali, sreballi aperitive. Vojska natakardjev se je pripravljala, da postreže z večerjo, med katero bo nastopil slavni pevec. Atmosfera je bila nabita s pričakovanjem, vznemirjenostjo.

Glasovi so naenkrat potihnili. Pogledi so se uprli v tri poslednje goste, ki so vstopili, v moškega in dve ženski. In kakšni ženski sta to bili! Pravi krasotici, oblečeni kot princesi. Njuna lepota je bila kot luč ki posije v temo.

Prva, zlatolaska, je nosila tesno oprijeto Versacijevo obleko, ki je segala do tal. Narejena je bila iz bele svile. Imela je tanki ruski ovratnik, gola ramena. Spredaj je bila gomiselnó krojena. Razporek je segal visoko čez levi bok. Okrašen je bil z maš-

(1) *Mondena družba*

no. Spodaj je imela oblečeno minikrilo. Snežnobeli čevlji z visoko peto so poudarjali njeno vitko, visoko postavo. Potem je bil tu še nakit, nič pretiranega, zgolj za okras, dolgi biserni uhani, zlata zapesnica. Najbolj zapeljivi del nakita je bila biserna zapesnica okoli levega gležnja. Ta ženska rdečih ustnic, smaragdno zelenih oči je bila utelešena podoba kraljične iz pravljic.

Druga lepotica, čr nolaska, je bila oblečena v Chanelovo baročno obleko zlate barve, posuto s črnimi vrtnicami. Imela je dekoltirani izrez, naborke v pasu ter čipkasti rob okrog rokavov. Obute je imela sandale barve starega zlata. Okrog vratu je nosila zlato verižico, okrašeno z rdečimi safirji.

Moški, ki ju je spremljal, je kljub črnemu smokingu deloval neugledno, robato. Lase je imel skuštrane, zaležane, brado neobrito, staro vsaj tri dni.

Trojica ni bila neznana ugledni tržaški družbi. Nasprotno. Gostje so takoj prepoznali Danico Vrabl in Mileno Bizjak, vrhunski manekenki modne agencije MMSA. Še posebej znana je bila Danica. Zanje so govorili, da poseduje lepoto Claudie Schiffer, privlačnost Cindy Crawford in ženstvenost Elizabeth Tayllor. A tudi Milena je v modnih krogih postajala vedno bolj cenjena. Bila je kot večerni cvet, ki se je pozno odprl. Edino moški je bil v zatonu slave, Albert Kos, fotograf pri MMSU, človek dvomljivega slovesa.

Natakar jih je odpeljal do mize.

"Kaj želite za aperitiv?"

"Meni Ballantinesa," je izustil Albert in takoj pokazal pomankanje bontona, saj je prehitel dami pri naročilu.

"Sodo," je rekla Milena.

"Dvakrat," je pripomnila Danica.

Zvedavi pogledi so jih še vedno spremljali, ko se je natakar vrnil. Postregel jim je z aperitivi. Nato je na mizo postavil še steklenico šampanjca Dom Perignon letnik 83.

"Od gospoda pri mizi številka pet."

'Gospod' je dvignil kozarec ter se jim nasmehnil. Danico in Mileno je spreletel srh. Njegov smehljaj je bil podoben režanju hijene. Bil je kot lik iz mafijskega filma Boter, izrezani Al Pachino. Imel je na špice pristrižene črne lase, zlovešč pogled.

"Spet eden tvojih čudaških znancev?" je pikro pripomnila Danica ter se ozrla k Albertu. Le-ta je prebledel kot stena. Skoraj je pozabil dihati. V 'gospodu' je prepoznal Don Rica.

"Takoj bom nazaj," je zajecjal. "Samo zahvalit se grem."

"Toda gospod, ali ne boste poskusili vina?" ga je vprašal natakar, ki je ravno odprl steklenico. V navadi je bilo da moški oceni kvaliteto.

"Ti kar vsem nalij!" mu je raztreseno velel Albert.

"Neotesanec," je zamrmrala Danica.

Albert je nerodno vstal. Pri tem je podrl kozarrec viskija, ki se je zlil na Daničino obleko.

"Oh, oprosti draga," je z narejenim obžalovanjem rekel in odšel.

Danica je bila osupla.

"To je storil zanalašč!"

Temni oranžni madež se je širil po beli svili.

"Prinesel vam bom čistilo za madeže," se je ponudil natakara.

"Poskušala ga bom sprati z vodo," je z obupanim glasom odvrnila Danica. Odpravila se je k toaletnim prostorom.

Milena je počakala na natakarja, ki je odšel po čistilo.

Na odru se je pojavil Eros Ramazzoti. Zapel je prvo pesem. Natakara je Mileni izročil čistilo, nakar je sledila Danici. Na stranišču sta se spopadli z madežem. Toda naj sta se še tako trudili, povsem ga nista mogli odstraniti. Danica se je besna vrnila k mizi, Milena pa je čez čas prišla za njo.

"Albert se ni mogel zadržati. Spil je že svojo dozo," je povedala Danica. "Nisem mu mogla dopovedati, da bi moral počakati nate."

"Zakaj komplicirata! Saj je samo vino," se je branil.

"Vino je res vino, ampak ni ga treba piti kot svinja."

Milena in Albert sta jo debelo pogledala. Tako je še nista slišala govoriti.

"Bom zdaj popravil napako," je rekel Albert. Prijel je za kozarec. "Živeli!"

Dekleti sta z odporom sledili njegovemu vzgledu. Ampak še preden sta naredili požirek, je Albertov obraz pozelenel. Omahnil je na mizo, jo prevrnil. Na tleh se je pričel zvijati v krčih. Držal se je za trebuh.

Nekdo je zaklical: "Rešilca!"

Slišati je bilo tudi zahtevo: "Pokličite policijo!"

10.

"Tvojo pomoč potrebujem."

Ko ga je Milena poklicala po telefonu, se mu je odprlo brezno pod nogami. Glas iz preteklosti, po-
šastni spomini, ki se jih je skušal otresti, so se zno-
va pojavili. Čeprav Milena ni bila čisto nič kriva.
Nasprotno, bila je žrtev, tako kot on. Vendar je
vseeno ni želel srečati. Pravzaprav ni maral videti
nikogar, ki je bil na takšen ali drugačen način po-
vezan z *njo!* Hotel je pozabiti. Trdno zapreti vrata.
Porušiti vse mostove za seboj. Zreti samo v pri-
hodnost, samo naprej.

Toda zdaj je bila tu, pred njim, preteklost, ki se
je zmuznila skozi ključavnico. Gledala ga je s pre-
strašenimi očmi.

"Si tudi name jezen?" je vprašala.

Neodločno se mu je približala. Zavohal je Cha-
nelov parfem.

"Objemi me, prosim," je dejala.

Najprej se je obotavljal, potem pa je le ubogal.

"Saj se vsa treseš!"

"Oprosti, živci," je odvrnila. "Zadnje čase sem čisto na psu."

"Sedi."

Ponudil ji je stol. Ko je sedla, je razkrila dolge, vitke noge. Moški v Borisu se je zdrznil. Šele sedaj je opazil, kako urejena je bila. Nosila je svetlomodr kostim z dvorednim zapenjanjem in kratkim krilom. Obrvi je poudarila s tanko ukrivljeno črto, ustnice pa našminkala z nežno lila barvo. Ravne lase je spremenila v igrivo afro look prinčesko z drobnimi kodri, ki so zaplesali ob vsakem njenem gibu. Da, Milena se je zelo spremenila. Postala je atraktivna, čistokrvna manekenka. Okrog nje se je širil vojn po ženski.

"Kaj je narobe?" je vprašal.

"Mi boš pomagal?"

Tega ji ni mogel obljubiti. Ni vedel, kaj bo čutil ob njenih težavah. Zato je rekel: "Najprej mi povej za kaj gre."

"Alberta so zastrupili."

"Alberta?" se je zdrznil. Čez čas je vprašal: "Ali se ve kdo je storilec?"

"Policija sumi Don Rica."

"Don Rica?"

"Da. Ali ga poznaš?"

"Albert mi je nekoč omenil to ime. Zakaj mislijo, da je bil Don Rico?"

"Policija je odkrila arzenik v šampanjcu, ki mu

ga je podaril Don Rico. Prav tako se govori o dolgovich, ki jih je imel Albert pri njem."

Opisala mu je dogodek v Royall Clubu.

"Zakaj bi se Don Rico izpostavil in ga poskušal ubiti v javnosti? To bi lahko naredil na bolj tih, varen način."

"Policija meni, da je Albert služil kot opozorilo drugim dolžnikom."

"So Rica aretirali?"

"Ne."

"Zakaj ne?"

"Iz dveh razlogov. Don Rico se je vdrl v zemljo. Ne morejo ga najti. Drugič, izginil je tudi Albert. Temu pravijo *habeus corpus*, ali 'brez telesa ni zločina.' "

"Kako je to mogoče?! Mrtvašnice so dobro varovane."

Milena se je vznemirila.

"Saj Albert ni bil mrtev, mar ti tega nisem povedala?! Iz Royall Cluba smo ga prepeljali v bolnišnico, kjer so mu izčrpali želodec. Pet dni je ležal v šok sobi. Z Danico sva ga vsak dan obiskovali. Nanj sta pazila dva policajca. Potem je nenadoma izginil brez sledu.

Boris se je zamislil.

"Ne vem, kako naj ti pomagam. Če upaš, da lahko najdem Alberta, te moram spomniti, da nisem detektiv. To je delo policije."

"Ne, ne razumeš, nisem ti še vsega povedala.

Kmalu po tistem, ko je izginil Albert, sva z Danico prejeli paket."

"Kakšen paket?"

"V škatli za čevlje je bila mrtva postrv, zavita v časopis. Ali veš, kaj to pomeni?"

"Nekdo dela družbo ribam. Klasično mafijsko sporočilo. Verjetno se nanaša na Alberta."

"Policija tudi tako misli. Menijo, da ni več živ."

Na oči so ji navrele solze.

Čez čas se je zbrala.

"Pred tremi tedni sva znova dobili paket, kokoš s prerezanim grlom."

Pričela se je tresti. Boris jo je objel.

"Pomiri se. Vse je v redu. To sporočilo sploh ni tako zlovešče, kot izgleda," jo je tolažil. "Po moje gre za opozorilo. Don Rico se verjetno boji, da vama je Albert povedal kaj takega, kar bi lahko policija uporabila zoper njega. Če bosta molčali, se vama ne bo nič zgodilo."

"Ja, ampak zadnje čase nama nekdo nenehno grozi po telefonu."

"Grozi?! Kako?!"

Pravi, da so nama dnevi šteti, da bova kmalu umrli."

Boris se je sprehodil po sobi.

"Čudno," je godrnjal. "To nima nobenega smisla!"

"Naju boš zaščitil? Prosim! Nihče drug nama

ne more pomagati. Policija je brez moči."

Stopil je do okna. Zazrl se je v deževni večer.

"Kako si me našla?"

"Zupančič mi je povedal, da si spet začel delati kot telesni stražar. Saj veš kako je s tem. Dober glas seže v deveto vas. Dal mi je tvoj naslov. Če naju boš varoval, ti bo MMSA plačala honorar."

Ker je molčal, se mu je približala.

"Vem, kaj te muči."

Ni ji odgovoril.

"Zakaj me ne vprašaš, kako je z njo."

Počasi se je obrnil.

"Ker me ne zanima."

"Boris, ne laži! Ali se boš celo življenje skrival pred njo?"

"Želim jo pozabiti!"

"Ne bodi smešen! Kako lahko pozabiš nekoga, ki ga ljubiš?"

"To je minilo."

"Prava ljubezen nikoli ne mine. In vidva sta si usojena. Tako kot midva z Albertom."

Ko jo je presenečeno pogledal, je rekla: "Nikar se ne čudi. Z Albertom sva ostala skupaj. Tudi z Danico sva še naprej prijateljici. Če imaš nekoga resnično rad, potem mu lahko vse odpustiš."

"Jaz ne. Obstajajo meje."

"Vem, vem, ti živiš po visokih samurajskih idealih. Ampak, ali nikoli ne pomisliš, da ti včasih bolj škodijo kot koristijo?"

"Prava pot je najtežja."

"Danica je nesrečna. Iz dneva v dan jo gledam, kako trpi. Na odru je še vedno sijoča, toda to je le igra. Izven službe se skoraj nikoli več ne nasmehne. Če ti to kaj pomeni, ji je zelo žal. Albert jo je napil in izkoristil. Ni vedela, kaj dela."

"Zakaj mi tega ni sama povedala?"

"Ker se je bala tvoje jeze, zavrnitve, razočaranja. Po drugi strani si ne more odpustiti. Zaveda se, kako te je prizadela. Ali ji ne bi dal še ene priložnosti? Vem, da te ljubi."

Boris ji je obrnil hrbet.

"Nama boš pomagal?"

11.

Bila je noč. Lilo je kot za stavo. Na nebu ni bilo ne lune, ne zvezd, zato je bilo temno kot v rogu. Spomladanska ploha se ni in ni hotela zliti do konca. Bilo je, kakor da so se odprle zapornice neba za novi vesoljni potop.

Skozi deževno zaveso se je po gozdu počasi prebijal Land Rover. Izgledal je kot na pripravah za dirko Camel Tropic. Okoliščine so bile vsekakor ustrezne. Toda njegov motiv je bil drugačen.

Boris si je v Trstu pri rent a caru Classic sposodil džip, da bi lažje izsledil Don Rica. Spomnil se je, da mu je Albert povedal, kako ima Rico skrivališče v gozdu izven mesta. Na specialki Trsta in okolice je odkril cesto z imenom Pot v smrečje. Albert mu je v svojih blodnjah govoril o njej. Toda na karti ni bilo ne duha ne sluha o kakšni hiši. Če je tam res obstajala, potem je gotovo šlo za črno gradnjo.

Cesta je bila polna lukenj. Zaradi slabe vidljivi-

vosti je napredoval s polževo hitrostjo. Po glavi so mu rojile številne misli. Milenin obisk ga je vznemiril. Prebudil je bolečino, ki jo je zakopal v najbolj globok, skrit del svoje duše. Ampak Milena je imela prav. Preteklosti ni bilo mogoče ubežati. Treba se je soočiti z njo. To bi mu svetoval tudi sensej.

Ob misli na Danico, mu je srce pričelo hitreje biti. Se je spremenila? Ji je bilo res žal? Ga je še imela rada? Kaj bo začutil ob njej? Morda pa mu bo srečanje z njo prineslo težko pričakovani mir. Mogoče se bodo njegovi občutki uredili sami od sebe. Potem se je spomnil na Braneta, prijatelja z akademije, ki je zmeraj citiral Murphyjeve zakone. Zdaj bi mu gotovo rekel: "Stvari bodo šle na slabše, preden bodo šle na boljše. Toda kdo pravi, da bodo šle na boljše?"

Ne, sedaj ni čas za pesimizem! se je opomnil. Osredotočiti se mora na Don Rica, na mafioza, na gangsterja, ki je bil v Royall Clubu pripravljen brez zadržkov ob Albertu zastrupiti še dve nedolžni ženski. Kakšen človek je bil to? Verjetno najslabše vrste.

Skozi deževno meglico je uzrl slabotno luč. Ustavil je avto. Želel si je, da bi imel pri sebi svojo pištolo Smith & Wesson M 1006. Odkar je znova pričel delati kot telesni stražar, si je priskrbel orožni list. Pištolo je uporabljal za strah zoper nasilneže, s katerimi se v danem trenutku ni želel

ali ni smel fizično spopasti. Izbral si je orožje velikega kalibra 10 mm AUTO z devetimi naboji. Nastanek S&W modela 1006 je bil tesno povezan z zloglasnim incidentom v Miamiu, ko so se spopadli agenti FBI-ja in kriminalci. Ker sta bila dva agenta ubita, dva pa težko ranjena, se je pri FBI pojavila potreba po uporabi večjega kalibra od obstoječih službenih 9 mm PARA in .357 MAGNUM. Tako je iz proizvodnje prišla pištola iz nerjavečega stainless jekla, ki je sodila v tretjo generacijo S&W *handguns* (1) in je osvojila tudi Borisa. Čeprav je bila velika kot top, je bila enostavna za rokovanje. Pri soočenju z Don Ricom bi mu prav prišla. Na žalost je v tujino ni smel nesti brez posebnih dokumentov, za katere bi porabil preveč časa. Res je, v Italiji bi si lahko kupil pištolo na črno, toda to ni bil njegov stil. Preveč je spoštoval zakon, da bi ga kršil.

Oblekel si je dežni plašč s kapuco. Avto je pustil sredi ozke ceste. Z džipom je hotel preprečiti morebitni pobeg Don Rica. Zavedal se je, da so Ricovi plačanci oboroženi in v številčni premoči, toda bil je odločen, da gre do konca. V boju ni poznal kompromisov. Skrb za lastno varnost je bila zadnja stvar, o kateri je razmišljal. Ravno zato si je pridobil sloves neustrašnega bojevnika.

Ko je stopil iz avta, je kljub bobnenju dežja za-

(1) *Ročno orožje /pištole, revolverji/*

slišal butanje valov ob steno. Morje je bilo blizu. Prispel je do majhne jase, na kateri je stala velika brunarica. Pred njo sta bila parkirana mercedes in kombi. Za hišo se je dvigovala strma kamnita stena. To je bilo idealno zavetišče za nekoga, kot je bil Don Rico. Presenečalo je edino dejstvo, da okrog hiše ni bilo ograje. Morda Rico ni hotel zbu-
jati radovednosti, ali pa se je počutil dovolj varne-
ga.

Povzpел se je na verando. Nikjer nobenega psa. Čudno. Okrog hiše ni nameraval stikati, saj bi lahko naletel na kakšno past. Zato se je raje posvetil ključavnici. Ena od njegovih strank z razgibano mladostjo, mu je pokazala nekaj zvijač, kako preli-
sičiti ključavnico. Toda Ricova vrata se niso vdala. Specialna varovala so bila prezahtevna za njegovo skromno znanje. Že je hotel poiskati novo možnost vstopa, ko so se vrata odprla.

"Šef me pošilja po pivo," je zaslišal glas, ki je bil namenjen nekemu v notranjosti hiše.

Na verando je stopil moški oblečen v rumeni dežni plašč. Pogledal je proti kombiju. Očitno je bil namenjen tja. Borisa, ki je čepel pod stopnicami, ni opazil.

"Zapri vrata!" je nekdo zaklical na njim.

Ko je možakar prijel za kljuko, je Boris že stal za njegovim hrbtom. Roko mu je nastavil na usta, da ni mogel zakričati, z drugo pa ga je udaril v sence. Gangster se je sesedel kot prazna vreča.

Tehnika, ki jo je uporabil, se je imenovala *kasumi nakadaka ipon ken uči*. Bila je iz repertoarja veščine kjušo džicu. Kasumi je bila *džintaj (1)* točka, ki je povzročala takojšnjo izgubo zavesti. Nakadaka ipon ken uči pa je bil udarec pesti z izdvojenim členkom srednjega prsta.

Pretipal je mafioza.

Našel je revolver na šest metkov S&W model 686 kalibra .357 MAGNUM. Natanko takšnega je uporabljal Clint Eastwood v svoji najbolj znameniti vlogi "umazanega inšpektorja" Harrya Callahana.

"Preklete, Ferrini! Zakaj nisi zapr ..."

Še preden je godrnjač dokončal stavek, mu je Boris nastavil revolver na čelo. Nahajal se je na hodniku Ricove brunarice. Za niskim pultom obloženim z majhnimi televizorji, je sedel čuvaj. Od presenečenja je vstal. Samodejno je segel za pas. Očitno se sploh ni zavedal naperjenega revolverja.

"Stoj!" mu je ukazal Boris.

Čuvaj se je obnašal kot v transu. Zato mu ni preostalo nič drugega kot da ga udari. Strel ni prišel v poštev, saj bi takoj privabil vse v hiši. S tehniko *tajšo uči*, ga je z dlanjo sunil v vrh brade. Nepridiprav je zletel v steno, od koder se je brez glasu odbil na tla.

(1) *Vitalna točka*

Razgledal se je okrog sebe. Ricova hiša je navzven res izgledala kot stara brunarica, toda znotraj je bila prava trdnjava. Stene so bile obložene z jeklenimi ploščami, ki bi jih še bazuka težko prebila. V vsaki sobi so bile nameščene kamere. Na številnih ekranih se je videlo, da kamere nadzirajo tudi okolico hiše. Prav čudno je bilo, da ga čuvaj ni opazil. Verjetno je bila kriva temna noč, ploha, ali Playboy, ki je ležal na pultu.

Bežni pogled na zaslone mu je odkril, da se v hiši nahajajo še štiri osebe. Vsi so bili v isti sobi na prvem nadstropju.

Povzpel se je po lesenih stopnicah.

Vstopil je z revolverjem v roki.

"Dober večer, gospodje!"

Za mogočno hrastovo mizo je sedel Don Rico. Bil je natančno takšen, kot mu ga je opisala Milena, suh, majhen, štrlečih las, orlovskega obraza. Ostali trije so bili po videzu sodeč njegovi varnostniki. Prvi, ki ni bil nihče drug kot petprsti Bruno, je skočil kot poparjen.

"Brez neumnosti," ga je posvaril Boris, "drugače dobiš strel v koleno!"

Orjak je obstal.

"Roke kvišku!"

Mafiozi so ga ubogali.

"Drug za drugim odložite pištole. Najprej ti, veliki!"

Gangsterji so zmetali orožje na tla. Don Rico

ga ni nosil.

"Se nam boš predstavil?" je vprašal Rico.

"Kdo sem, ni pomembno; kaj hočem, to je važno."

"Torej nisi policaj?"

"Ne."

"Te pošilja Don Maurizio?"

"Ne."

"Kdo pa si?" je vztrajal Rico.

"Telesni stražar. In moram ti povedati, da je tvoja varnost na psu. Pravzaprav nimaš niti psa. Veš, ni vse v tehniki."

Rico je jezno pogledal Bruna.

"Zakaj nisi izpustil pse?!"

Don Rico je imel tri velike doge.

"Če pa je taki naliv, šef," se je branil silak.
"Prehladili bi se."

Borisa je presenetila gangsterjeva skrb za živali. Očitno so bili njegovi ljubljenci.

"Vhodna vrata so v temi, luč na verandi je crknila," je nadaljeval. "Čuvaj je bil tako zatopljen v branje, da sploh ni videl, kaj se mu dogaja pred nosom. Res, zanič varnost!"

"Kaj si naredil Ferrinu in Aldu?" je vprašal eden od goril.

"Brez skrbi. Še sta živa. Jutri ju bo bolela glava, drugače pa sta v redu. Nisem prišel ubijati."

Bruno je naglo vstal.

"Prijatelj, potem pa mi daj pihalnik in vse bo

pozabljeno."

Boris ga je zgrabil za zapestje. Izvedel je aiki-do tehniko *nikjo*. Nato ga je stisnil za pest in mu polomil vse prste. Bruna je doletelo natančno to, kar je z užitkom počel svojim žrtvam. Od bolečine je zaječal. Sesedel se je na kolena.

"Še kakšen brihtnež?" se je oglasil Boris. "Nikogar ne nameravam ustreliti, ampak polomim vam lahko vse kosti. Zato pamet v glavo!"

"Bravo! Bravissimo!" je vzkliknil Don Rico. "Ti si pravi mož zame. Povej ceno!"

"Ne delam za mafioze."

"Kako mi lahko rečeš kaj takega?! Jaz sem pošten podjetnik. S *Cosa Nostra* (1) nimam nobene veze."

"To me ne zanima. Hočem dve stvari, resnico o Albertu Kosu in zagotovilo, da boš pustil moje kliente na miru."

"Prišel si zaradi Alberta? Kdo te pošilja?"

"Manekenki iz Royall Cluba. Molčali bosta kot grob, če ju pustiš na miru. Sicer tako ali tako nič ne vesta."

"*Amico*, (2) nimam pojma o čem govoriš!" se je vznejevoljil Don Rico.

"Brez igric, prosim. To nam bo prihranilo veliko časa. V nasprotnem primeru bom moral pokli-

(1) "Naša stvar," eden od nazivov za italijansko mafijo

(2) Prijatelj

cati policijo. Čeprav bi se raje dogovoril na štiri oči."

"Jaz tudi, verjemi!"

"Potem pa kar z resnico na dan!"

"O čem?"

"O Albertu Kosu. Moral je umreti v opozorilo drugim, kajne?"

"Kdo ti je natvezil te laži?"

"Policija."

"Neumnost! Albert je delal zame."

"Baje ti je veliko dolgoval."

"Res je. In svoj dolg je odplačeval tako, da je delal zame. Seveda je bila to najina poslovna skrivnost."

"Kakšno delo je opravljal?"

Don Rico se je nekoliko obotavljal, nato pa vseeno spregovoril: "Preprodajal je *prašek*. (1) Ti-hotapil ga je v fotografski opremi. Hej, sedaj sem te prepoznal! Ti si Boris Stanovnik. Bil si bodyguard tisti mrhi, Danici Vrabl."

Boris je prikimal.

"Zakaj si odstranil Alberta Kosa?" je vztrajal.

"Je postal preveč pohlepen?"

"Se hecaš?! Albert ni bil neumen! Nikoli si me ne bi drznil prevarati. Že ves čas ti pravim, da nisem bil jaz!"

"Rad bi ti verjel ..."

(1) *Eden od izrazov za mamila*

"Poglej sliko nad kaminom," mu je velel Don Rico.

Boris jo je vzel v roke. Na njej sta bila Rico in Albert v mladih letih.

"Albert Kos je moj bratranec," je povedal. "Ali misliš, da bi dal zatreti svojo kri?"

Boris se je zamislil. Ricova izjava je marsikaj spremenila, čeprav ga ni povsem prepričala. Ko so mafiozi obračunavali med seboj, so se bojevali tudi znotraj krvnih vezi. Toda bilo je nekaj v Ricovem glasu. Morda je govoril resnico. Le zakaj bi se sprenevedal?

"Zakaj se skrivaš pred policijo?"

"Kdo to pravi?"

"Mar ne veš, da te policija želi zaslišati v zvezi z Albertom?"

"Ne skrivam se pred policijo, ampak pred prijatelji."

"Pred prijatelji?"

"V biznisu so nastopile težave. Don Maurizio meni, da bi znal bolje poslovati od mene. Kaj hočeš, od časa do časa se mora sprostiti nekaj hude krvi."

"In kljub temu si tako slabo zavarovan? Mar se ne bojiš za svoje življenje?"

Don Rico se je naježil. Do sedaj se je v "luknji", kot ji je pravil, počutil varnega. Menil je, da mu niti četa vojakov ne more do živega. Stanovnik pa je prikorakal kot da bi bil na promenadi in

mu pomolil revolver pod nos. To je bil srhljiv občutek, ki ga je streznil. Kljub temu je z zaigrano ravnodušnostjo dejal: "V našem poslu se nič ne zgodi brez privolitve Palerma. Don Brazzi, eden od stebrov *la famiglia*, (1) je moj stric. Posvaril bi me, če bi mi Palermo obrnil hrbet. Zakaj bi se torej bal?!"

"Ampak, vseeno se skrivaš."

"Previdni ljudje živijo dlje. La famiglia ima svoja pravila, toda včasih se najde kakšen brihtnež, ki misli, da jih lahko izigra."

"Če se ne motim, si rekel, da nimaš nobene veze s Cosa Nostro."

Ker ga je Rico stekleno pogledal, je Boris odvrnil: "Parvzaprav me to sploh ne zanima. Še eno vprašanje. Ali je možno, da je Alberta pospravil Don Maurizio?"

"Če bi ga, potem bi jaz to vedel."

"Se pravi, da ga ni?"

"Ne."

"Torej kdo?"

"Za to informacijo sem pripravljen odšteti lepe denarce. Albert je moja kri. In ta nesrečna stvar mi je samo nakopala policijo za vrat. Hej, Stanovnik, če najdeš morilca, te bom bogato nagradil!"

Boris se je znašel v precepu. Ostali sta mu samo dve možnosti. Ali naj verjame Don Ricu, ali pa

(1) "*Družina*," eden od nazivov za mafijo

naj pokliče karabinerje. Nekaj mu je govorilo, da Don Rico ne laže.

"Če ti stojiš za vsem, potem pusti pri miru manekenki iz Royall Cluba," je naposled zahteval.

"Z moje strani jima ne preti nobena nevarnost."

"Okej! Potem se bom poslovil. *Bona note, signori!* (1) Naj me nihče ne poskuša ustaviti!"

"Stanovnik, saj ne boš obvestil policije o mojem skrivališču?!"

"Ne. Besedo ti dam. Ti pa drži svojo obljubo!"

"Velja. *Arivederchi!* (2) Če se boš kdaj premislil, pridi delat zame."

Borisu ni nihče sledil. Neovirano je prišel iz hiše in sedel v avto. Nehalo je deževati. Ko je za seboj pustil Don Ricovo jazbino, si je oddahnil. V Hadovem svetu ni bilo niti najmanj prijetno.

(1) *Lahko noč, gospodje*

(2) *Adijo!*

12.

Rim. Hotel Palace.

"Boris, vstopi!" ga je z radostjo v glasu pozvala Milena. "Teško sva te pričakovali."

Pričakovali? Da, dobro je slišal. Milena je uporabila dvojino. In vedel je na koga misli.

"Danica, Boris je prišel!" je zaklicala Milena.

Balkonska zavesa se je premaknila, kakor da bi zapihal veter. V Borisu je narasla plima mešanih občutkov. Zdaj se mu bodo odprla vrata pekla ali raja.

"Celi dan te že čaka na balkonu," mu je zašepetala Milena. "Verjetno te je videla, ko si se pripeljal."

Bil je v napetem pričakovanju. Ali je čas zacepil rane? Je bilo leto dni dovolj, da jo preboli? To mu bo kmalu jasno.

In potem se je pojavila, odeta v sončno svetlobo, ki je prihajala od zunaj. Bila je nebeško lepa. Obstala je. Bila je kot otrok, ki se je izgubil in ne

najde poti domov. Njen pogled je bil poln bolečine, krivde, sramu. Stala je nebogljeno, kot angel, ki se je izgubil.

"Zdravo," je naposled dahnila.

Čarovnija je še bila prisotna, še vedno je bila tukaj, skoraj otipljiva. Pred očmi so se mu zvrstile slike. Vstali so spomini, iz katerih se je napajala njegova duša; njuno srečanje v Ptujju, ples v diskoteki Metulj, poljubi na zadnjem sedežu avta, prva strastna noč, večerja ob svečah, njuna ljubezenska prisega, njen razigrani smeh, ki ga je spravljaj v dobro voljo.

O bog, še vedno jo ljubim! ga je prešinilo. Ob tem spoznanju ni vedel, ali naj se veseli, ali bi ga moralo biti na smrt strah.

Toda Milena je imela prav. Danica se je spremenila. V njej ni bilo več žara. Njeno veselje do življenja je ugasnilo.

"Kako je bilo? Si našel Don Rica?" je nestrpno vprašala Milena. "Si ga izročil policiji?"

"Ne skrbita. Pred njim sta varni. Prisegel mi je, da nima nič z Albertovim izginotjem. Verjamem mu."

"Zaradi naju si se izpostavil veliki nevarnosti," je spregovorila Danica. "Hvala ti."

Milena je iz torbice privlekla kos papirja. S tresočo roko ga je izročila Borisu.

"To sva včeraj našli v sobi."

Na listu so bile narisane vislice.

"Boris, to je bilo v najini sobi!" je zastokala Milena. "Namesto tega sporočila bi naju lahko pričakal Albertov morilec."

Planila je v jok. Danica jo je objela, jo skušala potolažiti.

"Kdo nama grozi, če ne Don Rico?" je čez čas vprašala Danica.

"Albert je imel veliko sovražnikov," je odvrnil.

"Toda zakaj bi se nekdo spravil na naju?" se je oglasila Milena. Brisala si je objokani obraz.

"Mogoče se boji, da vesta nekaj, kar bi ga lahko razkrinkalo."

"Ampak midve ne veva ničesar!" je vzkliknila Milena na robu živčnega zloma.

"Morda je kaj takega, česar se niti ne zavedata. Zato mi še enkrat natančno opišita vse, kar se je zgodilo tisti večer v Royall Clubu."

Dekleti sta se dopolnjevali v pripovedi.

"Danica, ko si se vrnila k mizi, ali je Albert že sedel za njo?" je vprašal Boris.

"Ne. Še vedno je bil v Don Ricovi družbi."

"Ali je Albert lahko videl, kaj se dogaja za vašo mizo?"

"Sedel je s hrbtom proti nama," je odgovorila Milena.

"Torej v času, ko sta bili na stranišču, nihče ni nadzoroval mize?"

Danica in Milena sta se spogledali.

"Ne. Ampak če bi se nekdo dlje časa zadrževal

okrog mize, bi ga gostje zagotovo opazili," je dejala Milena.

"Ni nujno. Ko je Ramazzotti zapel prvo pesem, so se luči ugasnile, mar ne?"

"Toda še vedno je bilo dovolj svetlo ..." je vztrajala Milena.

"Nekaj me še zanima," jo je prekinil. "Ali je policija odkrila arzenik tudi v vajinih kozarcih?"

Dekleti je spreletel srh.

"Albert je padel na mizo, jo prevrnil. Vse se je razbilo," je povedala Danica. "Vsebina se je pomešala."

Milena je prebledela. Z naraščajočo paniko je spregovorila: "Mar misliš, da je nekdo zastrupil samo Albertov kozarec, za najina pa mu je zmanjkalo časa? In sedaj poskuša popraviti napako?"

"Vse je mogoče," je bil iskren. "Ničesar ne smemo zanemariti."

Milena se je ugriznila v ustnico.

"Obstaja še ena možnost," je dodal.

"Kakšna?"

"Da Albert ni v nobeni zvezi z nepridipravom, ki vama grozi."

"Kako misliš?"

"Alberta je lahko zastrupil nekdo od njegovih starih sovražnikov. Vama pa grozi kakšen neuravnovešeni oboževalec ali zavrjnjeni ljubimec. Sta se zadnje čase zapletli v kakšno romanco, ki jo je bilo težko prekiniti?"

"Boris! Kako lahko vprašaš kaj takega?!" se je ujezila Milena.

Danica jima je obrnila hrbet. Brisala si je solze, ki so se ji nabrale v očeh.

13.

Ob pol dveh zjutraj je disko mrzlica dosegla vrhunec. Posebej divje je bilo ob petkih, ko se je končal delovni teden. Tedaj je vsakdo, ki se je počutil mladega v duhu, iskal živahno, aktivno sprostitev. In v Rimu med nočnimi klubi ter kazini ni bilo boljšega kraja za zabavo od diskoteke Fiora.

Plesišče je kot velik živ organizem utripalo v ritmu glasbe, barvnih žarometih, svetlobnih efektih. Vrteče srebrne krogle, ki so visele pod stropom, so metale zvezdnate odseve in dajale prostoru kozmično razsežnost.

Mlada telesa so se tresla v ekstazi, vendar ni vse rajače v nebeške višave ponesel samo rock, temveč tudi *speed*. (1) In v tej prerivajoči se, pisano oblečeni množici so bili trije plesalci, ki jih ni

(1) *Eden od izrazov za mamilo*

bilo mogoče prezreti. Visok črnolas moški s samurajskim čopom je bil skoraj za dve glave višji od poskakujoče množice. Družbo sta mu delali svetlo-lasa in temnolasa lepotica. In čeprav nista bili izivalno oblečeni, na sebi sta imeli samo kavbojke in bluzo, so se številni pogledi lepili nanju. Bilo je nekaj magičnega v načinu, kako sta se gibali. In kako se tudi ne bi saj sta bili vrhunski manekenki.

Boris je odpeljal Danico in Mileno v diskoteko zato, ker je želel, da bi vsaj za trenutek pozabili na grožnje in strah. Po njunih zadovoljnih, sproščenih obrazih je sklepal, da je ravnal prav. Pa še iz enega razloga so bili v disku. Upal je, da bo izbežal na plan nepridiprava, ki jima je grenil življenje. Obenem so bili v množici na varnem. Capin se jih ne bo drznil napasti med ljudmi. Kljub temu pa bi se jim lahko toliko približal, da bi ga uzrli.

Boris je te dni pogosto vodil dekleti po nakupih. Oprezoval je, ali jih morebiti kdo ne zasleduje. To ni bilo enostavno opravilo, saj so se mnogi moški zapodili za njimi zaradi Danice in Milene. Le kdo bi jim zameril! Toda Boris je vseeno poskušal odkriti obraz, ki bi se v njihovi bližini pojavljal pogosteje od ostalih. Na žalost njegov trud ni obrodil uspeha. Vendar ni izgubil upanja. Morda bodo barabinu popustili živci in se bo sam razkril.

"Žejna sem," je rekla Milena. "Gremo nekaj spit!"

Boris in Danica sta se strinjala.

Preboj skozi gnečo ekstatičnih plesalcev je bil prava pustolovščina. Človek se je počutil kot žogica v fliperju. Zdaj te je nekdo sunil z leve, zdaj z desne, in če si se temu upiral, je bilo samo še huje. Zato so se poznavalci prepustili toku množice, da jih je nosil po želji in na koncu izpustil iz rok. Boris pa je imel poseben vpliv na okolico. Pred njegovo visoko samurajsko pojavo so se plesalci samodejno umikali na stran. Dekleti sta mu tesno sledili. Brez večjih težav sta se izmuznili skozi špalir, ki se je zapiral za njegovim širokim hrbtom.

Prišli so do šanka.

"Stoj dinozaver!"

Pred Borisa je stopil čokati dolgolasec.

"Se me še spomniš?" je vprašal.

Boris je imel dober spomin za obraze. Toda lahko bi prisegel, da tega vsiljivca še nikoli ni srečal.

"Jaz sem Toni Barcelona," je rekel dolgolasec, ki je bil očitno stari salonski lev. Boris se je kot telesni stražar nagledal takšnih nedodraslih štiridesetletnih pubertetnikov, ki so bili prepričani, da je življenje ena sama zabava. Na čelu bi lahko nosili žig playboya. Kjerkoli so se pojavili, so nastopile težave.

"A si name tudi pozabil?" je zagruli še en odveteli adolescent. Postavil se je Toniju ob bok.

Bil je gologlav, oblečen po modi iz TV serije

Miami Vice.

Njega je takoj prepoznal. Na modni reviji v Trstu je vdrl na oder, napadel Danico in na smrt prestrašil manekenke. Čeprav ga je tedaj videl le za hip, si ga je zapomnil. Gologlavec je bil posebej, ki ga ni bilo mogoče prezreti. Celo Danica se ga je spomnila.

Boris je vedel kaj bo nastalo iz neljubega snidenja, zato ni nameraval biti vljuden.

"Seveda!" je vzkliknil in se udaril po čelu.

"Torej veš kdo sva?"

"Aha. Toni Bomboni in Plešasta Glava, tržaška dvojčka, ki sem ju zabrisal z odra."

"Poglej, poglej! Genij naju je prepoznal," je rekel gologlavec, ki mu je bilo ime Adam. Pravili so mu tudi Kača, ker je imel tetovirano kobro na roki.

"Vidim, da še vedno paziš na manekenke," je pristavil Toni. "Zvesti pes čuvaj, ha?! Daj zalajaj malo. Hov! Hov!"

"Jaz ne lajam, samo grizem."

"Pazi Adam! Cucek ima steklino!"

Toni se je vnesel Borisu v obraz.

"Poslušaj, orangutan! Mrkni! Prepusti nama ti-dve lepotički, pa bova pozabila nate!"

Začutil je, kako sta se dekleti vznemirili za njegovim hrbtom. S kretnjo roke jima je dal znanje, naj se umakneta.

"No, kaj bo?! Smo zmenjeni?" je silil Toni.

Boris je poznal pravila *street fighta*. (1) Vedel je da, ko se ti nekdo nevarno približa kot se je Toni njemu, potem namerava dvoje, ali udarec s čelom v nos, ali pa sunek s kolenom v genitalije. Ulični pretepači so verjeli, da je napad najboljša obramba. Njih je zanimal samo rezultat. Umetnost bojevanja je bila zanje španska vas. Sicer bi jo z veseljem poznali, zlorabili, toda v mojstrstvo borilnih veščin je bilo treba vložiti preveč truda in časa. Za nameček pa je slonelo na *fair playu*, (2) ki je bil v nasprotju z njihovim značajem.

"Fanta, odnehajta!" je velel Boris. "Nočem va-ju poškodovati!"

Njegove besede so bile kot olje na ogenj. Toni-jev obraz se je spačil od jeze, kar je bil nedvomni znak za napad. Dolgolasec se je odločil za udarec z glavo.

Boris se je bliskovito umaknil na stran. Ko je Toni zdrvel mimo njega, mu je poslal udarec *leopardove šape* v vrat, v *kejču*, točko na tretjem medvretenskem prostoru. Leopardova šapa je bila ročna tehnika, ki je imela udarno površino na pokrčenih členkih prstov. Ker pa se je Toni gibal naprej, v skladu s silo udarca, Borisova tehnika ni bila dovolj močna, da bi dolgolasec izgubil zavest. Učinkovitost kjušo džica je bila odvisna od natan-

(1) *Ulično bojevanje*

(2) *Izenačeni pogoji in pravila boja*

čnosti, udarne površine in zadostnega pritiska na določeno džintaj točko. Zato se je Toni samo opotekel. Kmalu je bil spet pri polni zavesti.

Medtem je Adam napadel z brco v trebuh. Boris se je izmaknil v zadnjem trenutku. Noga je z vso močjo treščila v šank. Adam je glasno zaklel od bolečine. Verjetno si je polomil kakšen prst. Boris ga je zrušil s polkrožnim zamahom desnice. To je bila aikido tehnika *irimi nage*, ki je temeljila na predstavi bambusa, kako niha na vetru.

"Hej, si videl to!" je vzkliknil neki gledalec prijatelju.

Komaj se je Boris obrnil, že je Toni skočil nanj. Samo bliskoviti, izšolani refleksi so ga rešili iz nemogoče situacije. Pograbil je Tonija, ga zasukal okrog sebe ter vrgel na mizo. Izvedel je *tenci nage*, met, ki je uporabljal diagonalno krožno gibanje glede na površino tal.

Miza na katero je priletel omarasti dolgolasec, se je zlomila na dvoje. Gostje okoli nje so popadali s stolov.

Adam se je pri šanku pobral. Očitno mu še ni bilo dovolj. Takšne trde glave so s težavo dojemale, kdaj je bila bitka izgubljena. Znova je planil na Borisa. Le-ta si ga je naložil na ramena. Po vertikalni krožnici ga je z metom *kata guruma* zabrisal čez sebe tako, da je gologlavec zletel čez šank. Natakar za pultom se je komaj izognil.

"Upam, da si dojel, da napad ni zmeraj najboljši

način boja," je rekel Boris, čeprav je dvomil, da ga Adam sliši.

Aikido, ki velja za enega najbolj dovršenih sistemov goloroke samoobrambe temelji na ideji, da je napadalec vedno v podrejenem položaju, saj vloga energijo v lastni poraz. Mojster aikida je s krožnimi gibi vodil napadalca. Njegovo silo je pretvarjal v protisilo, ki je delovala zoper nasilneža.

Boris je zaslišal, da se je nekaj zlomilo. Opazil je Tonija, ki je vstal. V roki je držal razbito steklenico. To je bilo nevarno, vendar približljivo gostilniško orožje. Z njim so si pretepači obdelovali obraze.

Gledalci so se prestrašeno umaknili.

Borisu je vse skupaj začelo presedati. Zelo se je trudil, da ne bi poškodoval nepridiprava, vendar barabina nista hotela odnehati. Zdaj pa še razbita steklenica! Toni je res pretiraval. Še ranil bo kakšnega nedolžnega obiskovalca.

S šanka je pobral pepelnik. Zalučal ga je Toniju v roko, v kateri je držal nevarno orožje.

"Au!" je zatulil dolgolasec. Prijel se je za boleče mesto. "Zlomil si mi roko! Preklet bodi!"

Boris je zakoračil proti njemu.

"Ne skrbi. Anestetik je že tu," je rekel. "Lahko noč, gnida!"

Silovito ga je brcnil v prsa.

Toni je odletel, kakor da bi ga zadela topovska granata.

Obležal je brez glasu.

Danica in Milena sta stekli k Borisu.

"Si v redu?"

"Brez praske."

"Misliš da sta ta dva kriva za naše težave?" je vprašala Milena.

Skomignil je z rameni.

"Bomo videli, kaj bo rekla policija."

14.

Sence na stropu so bile nemirne. Zdaj so radostno zaplesale, toda že v naslednjem trenutku so se zaskrbljeno nagubale in z otožnostjo prekrile polja zlatorumenega žita, v katerem se je raztapljala dnevena svetloba. Podobe utrujenih koscev so se kopale v srebrnem siju lune.

Boris ni mogel spati. Premleval je dogodke zadnjih dni. Policija ni našla ničesar, kar bi povežalo Tonija in Adama z Albertovo smrtjo ali z grožnjami Danici ter Mileni. Seveda to ni bilo zagotovilo da sta nedolžna, ampak tudi sam se je nagibal k ugotovitvam policije. Toni in Adam se mu nista zdela dovolj pametna za spletko, ki jo je poskušal razvozlati. Bila sta preveč nagla, nepremišljena. Izpeljala bi jo lahko le, če bi za njima stal Don Rico ali Don Maurizzio. Toda ne eden ne drugi ne bi zaupala tako zahtevne naloge nezanesljivi-
ma frikoma. Ne, to je bila slepa ulica.

Poskušal se je sprostiti, odgnati skrbi. Nekaj-

krat je globoko vdihnil in izdihnil. Njegove misli so poletele nad pokrajino oljk, nad katero se je bočilo nisko nebo. Pripravljalo se je k dežju. Oglašila se je jata ptičev, ki je hitela na varno. Zatišje pred nevihto je bilo skoraj otipljivo. In tedaj je uzrl njo, zlatolasko sredi oljčnega gaja. Nepremično je sedela, zavita v meglico belega pajčolana. Na njenih rdečih ustnicah je počival otožni smehljaj. Oči so bile polne ljubezni prepojene z bolečino in nemim krikom. Strup neuslišanega hrepenjenja je razjedal njeno dušo.

"Boris ..."

Poskočil je od presenečenja. Glas je bil tako resničen. Na široko je odprl oči. Ni vedel ali sanja ali je buden.

"Boris, to sem jaz."

Danica!

Koleno je uprla na posteljo. Sklonila se je nadenj. Dišala je po vrtnicah. Pogled na njeno prosojno spalno srajco, mu je razkril, da je bila spodaj gola. Zavrela mu je kri.

"Kaj počneš?" je zmedeno vprašal.

"Pogrešam te."

S kretnjo roke si je vrgla lase čez rame.

"Rada bi, da mi odpustiš. Zaradi trenutka nepremišljenosti sem uničila najino prihodnost. Ne moreš si niti misliti, koliko sem zato pretrpela. Odpusti mi, prosim! Še vedno te ljubim. Brez tebe ne morem živeti!"

Kolikokrat je sanjaril o besedah, ki jih je izrekla. Potreboval jih je kot žejni vode v puščavi. Neskončno dolge so bile neprespane noči zaradi njih.

In sedaj jih je slišal.

"Pomagaj mi, da se bom spet počutila živo, čeprav samo za eno noč."

Njene vroče ustnice so se spustile na njegove. Od vznemirjenja se mu je zvrtilo.

"Kaj pa Milena?" je vprašal.

Milena je ležala v sosednji sobi. Bili so v apartmaju hotela Palace. Dekleti sta si delili spalnico. Boris je imel rezervno ležišče v dnevni sobi. Tako ju je najlažje varoval.

"Če bova tiha, naju ne bo slišala," je odvrnila.

Znova ga je poljubila. Svoje telo je prižela k njegovemu. Srce ji je divje razbijalo. Hotela ga je čutiti z vsakim vlaknom svojega bitja.

Potegnil jo je pod sebe.

Odprla se je kakor školjka in mu izročila biserno matico rose. Bila je kot vrt ljubezni, ki čaka na izpolnitev. Plima strasti ga je zamajala kot potres. Želel se ji je predati, znova začutiti padec skozi čas v ekstazo neminljivosti, se okopati v tolmunu sreče. Toda nekaj ga je zadržalo.

"Ne," je dahnul.

Sedel je na rob postelje.

"Boris, kaj je narobe?"

Ker je molčal, se je ogrnila z odejo.

"Vem," je čez čas rekla, "ne moreš mi opros-

titi."

Naglo se je obrnil k njej. Prijel jo je za ramena.

"Ne gre za to. Z lahkoto ti odpustim. Ne vem pa, če ti lahko zaupam."

Danica je sklonila glavo.

"Rad bi ti zaupal, a se bojim."

"Razumem," je tiho dejala.

"Rad bi, da bi bilo med nama spet tako kot nekoč, vendar rabim čas. Žal mi je."

Danica je odšla v kopalnico. Odprla je pipo, da je voda zabobnela po umivalniku.

Glasno je zajokala.

15.

"Že dolgo nisem tako dobro spala kot nocoj. In to po tvoji zaslugi Boris," je rekla Milena, medtem ko si je mazala maslo na kruh.

"Odkar si z nama, sem z vsakim dnem bolj mirna," je nadaljevala. "Ali se zavedata, da v tem času nisva prejeli nobene nove grožnje? Morda je davež odnehal?"

"Jaz bi raje počakal s takšnim sklepom," je dejal. "Čeprav ni nemogoče."

Slednje besede je izrekel zgolj zato, da jima ne bi pokvaril razpoloženja.

"Do kosila smo prosti," je rekla Milena. "Kaj bomo počeli?"

"Za spremembo bi lahko šli v kino ali luna park," se je oglasila Danica. "Nakupi mi že prese-dajo."

Boris in Milena sta jo začudeno pogledala. Ni-sta mogla verjeti ušesom. Danica je rekla, da jo trgovine dolgočasijo? To je bil pravi čudež!

"Oho, ali je dobra volja nalezljiva, ali je posredi kaj drugega?" je pripomnila Milena.

Danica se je veselo zasmejala.

"Upam, da mi česa ne prikrivata?" je pomenljivo vprašala Milena.

Boris je privzdignil obrvi.

Ni mu bilo jasno kaj se dogaja z Danico. Po včerajšnji zavrnitvi bi prej pričakoval, da bo potrta, zagrenjena, ne pa polna optimizma. Očitno ni dojel, kaj se je včeraj zgodilo. Dal ji je namreč vedeti, da jo ima še zmeraj rad, da si od nje želi nekaj več kot le bežno avanturo. Prebudil ji je upanje, ki ga je že davno izgubila. Ko je v kopalnici zajokala, to ni bilo iz obupa. Ne, to so bile solze sreče, očiščenja, znanilke nove lepše prihodnosti – prihodnosti z Borisom. Počutila se je kot po dolgotrajni bolezni. Še vedno jo je vse bolelo, bila je izčrpana, toda zdravnik ji je obljubil, da bo ozdravela. Danes zjutraj je gola stala pred ogledalom in se opazovala. Na novo je odkrivala vsako ped svojega telesa. Po tem obredu je bila kot prerojena. Zavedala se je, da se bo morala še pošteno potruditi, preden ji bo znova zaupal, se ji popolnoma predal. Toda to je postala zanjo najbolj pomembna stvar v življenju. In če se je bilo za koga vredno boriti, potem je bil to zagotovo Boris, njena edina in prava ljubezen. Ne bo odnehala dokler ne bo spet njen.

In tedaj ga nikoli več ne bo izpustila iz rok.

16.

Popoldan istega dne se je v hotelu Palace ekipa MMSA mrzlično pripravljala na večerno modno revijo. Scenski delavci so v jedilnici postavljali oder. Manekenke so dobivale zadnje napotke o vrstnem redu kolekcij in o tem, katere obleke bodo nosile. Tudi Danica in Milena sta bili vpeti v rutino, ki ji je bil Boris že neštetokrat priča. Toda še vedno je v sebi nosila vznemirjenje, napetost. Bila je kot priprave na praznovanje rojstnega dne, ko se vsi veselijo svečanega vrhunca, velike čokoladne torte. In za moški del gledalcev so bile manekenke pravi posladek. Za ženske pa so torto predstavljale obleke. Zaradi teh dveh razlogov modne revije ne bodo nikoli propadle.

Končno je napočil trenutek, ko se bo revija pričela. Gostje so napolnili dvorano do poslednjega sedeža.

"O, groza!" se je razburila Milena. "V sobi sem pozabila torbico."

Milena se nikoli ni ločila od svoje modre usnjene torbice znamke Chanel. Borisu se je njena navzanost na ta predmet zdela prav opsesivna, saj jo je povsod vlačila s seboj.

"Videl sem, da jo imaš."

"Ne, pozabila sem kozmetično toaleta. To je manjša torbica, ki jo zmeraj nosim v večji."

Ko mu je začela razlagati o 'taveliki' in 'o tamali' torbici, se mu je zmračilo pred očmi.

"Zakaj jo sploh rabiš?" je vprašal na koncu potrpežljivosti.

"Da se naličim."

"Saj imaš svojega maskerja."

"Ah, moški! Ne razumeš. Jaz uporabljam šminke, ki je naši nimajo."

"Kako je to mogoče? Šminka je šminka."

"Ne, vsaka šminka ima različno številko barvnega odtenka in naši ..."

"... je nimajo."

"Drži. Prosim te, bodi tako dober, pojdi v mojo sobo po kozmetično torbico. Še natanko deset minut časa imam. Pohiti!"

Godrnjaje se je odpravil po stopnicah. Ženske so bile včasih sila zahtevne. Seveda je bilo pravo zadovoljstvo pogledati lepo oblečeno, naličeno bejbo, toda ko le ne bi porabile celega dneva za to. Moški in ženske smo čudna bitja, je pomislil. Ženske so se dolge ure oblačile, urejale za moške, ki so jih nato v minuti slekli. Toda moral je priznati,

da ni želel, da bi bilo karkoli drugače. Zato se je sprijaznil z Mileninom prošnjo.

Pred vrati je zastal. V žepu je pobrskal za ključem. Nato je zaslišal ropot, ki je prihajal iz sobe. Kaj je to? Ali je nekdo stikal po sobi?

Potihoma je odklenil in vstopil.

V hodniku je bila tema. Iz dnevne sobe so prihajali kratki prebliski svetlobe.

Zagledal je moškega, ki je z žepno svetilko preiskoval sobo.

"Stoj!" je zaklical Boris.

Vlomilec je proti njemu zalučal baterijo. Nagonsko je dvignil roko, da bi si zaščitil obraz. Svetilka ga je zadela v levo podlaket. Bolečina ga je spreletela vse do ramena.

Neznanec se je pognal vanj, kajti Boris je s telesom zapiral edini izhod iz sobe. Sila naleta je bila tako močna, da je Boris začel padati. Ampak tudi tokrat so ga rešili izšolani refleksi, ki jih je razvil z dolgoletnimi treningi. Ko se je njegov hrbet dotaknil tal, se je z nogami uprl v telo napa dalca in ga vrgel čez sebe. To je bil met *tome nage*, ki mu v džudu pravijo *požrtvovalni met*, ker je treba za njegovo izvedbo žrtvovati lastno ravnotežje oziroma stoječo oporo.

Vlomilec je treščil v vrata ter izgubil zavest.

Boris je prižgal luč.

Podrobno si ga je ogledal.

Vlomilec je nosil kavbojke, rjavo jakno in kari-

rasto srajco, nič posebnega, nič vpadljivega. Imel je brado, brke, na sredi glave je bil precej plešast. Ob njem so ležala očala z debelimi stekli. Boris je prišel do zaključka, da ga ne pozna. Potem je dvignil očala in doživel presenečenje. Stekla so bila brez dioptrije. Kmalu je odkril, da so tudi brada in brki lažni.

Naenkrat je prepoznal vlomilca.

Spoznanje mu je vzelo sapo.

Nikoli ne bi pomislil nanj.

17.

"Kje za vraga si hodil?!"

Milena je bila besna.

"Zamudil si revijo. Kaj se je zgodilo?" je z zaskrbljenim glasom vprašala Danica.

Molče je sedel v naslonjaču. V rokah je držal Milenino kozmetično torbico. Bil je bled kot kre-
da.

"Daj sem!"

Milena mu je vzela torbico.

"Mislila sem, da ti lahko zaupam," se je jezila.
"Pustil si me na cedilu. Kako si mogel! Na oder
sem morala oditi nenaličena."

V normalnih razmerah bi Boris pomislil, da la-
hko samo ženska tako popeni zaradi kozmetike.
Toda to niso bile navadne okoliščine.

"Ali iščeš to šminko?"

Moški glas je bil namenjem Mileni, ki je brska-
la po torbici.

Iz kopalnice je stopil Albert Kos. Med prsti je

vrtel šminko.

"Albert!" sta zaprepadeno vzkliknili Danica in Milena.

"Zdravo dekleti."

Milena se mu je vrgla okrog vratu.

"Živ si!"

Albert jo je hladno odrinil.

"Najprej sem vama dolžan pojasniti, zakaj ne delam družbe ribam."

"Ti veš za ribo?" se je oglasila Danica.

"Seveda, saj sem jo sam poslal."

"Kako ..."

"Počasi, vse bom razložil."

Sedel je na kavč.

"Iz bolnice sem pobegnil zato, ker sem spoznal, da me je samo neznanska sreča obvarovala smrti. Zbal sem se, da tisti ki me je poskušal zastrepiti ne bo odnehal. Zato sem moral izginiti. Ko je policaj ponoči zaspal, sem brez težav zapustil sobo. Nato sem oznanil svojo smrt in upal, da bom odkril zastrupljevalca prej, kot bo on našel mene."

"Ali je bil Don Rico?" je zanimalo Danica.

"Kje neki! Vanj sploh nisem podvomil. Pa ne zato ker je moj bratranec. Ko gre za denar mu je figo mar za sorodstvo. Za Rica sem bil molzna krava. Izkoristil me je za svoje posle. Bil sem preveč koristen, da bi me ubil. Seveda strupar tega ni vedel. Zato se mu je Don Rico zdel idealni krivec. Z Ricom sva poskrbela, da so govorice o mojih dol-

govih še naprej krožile. Tako nihče ni podvomil, da v resnici delam zanj. To je bila izvrstna krinka."

"Kaj pa Don Maurizio?" je vprašal Boris.

"Saj sem že rekel, da nihče ni vedel za moje poslovno sodelovanje z Ricom. Ampak tudi če bi Maurizio izvedel, se z mano ne bi ukvarjal, ker sem bil premajhna riba. Če bi odstranil mene, s tem ne bi čisto nič škodil Ricu. Samo opozoril bi na to, da je stopil v akcijo. Tako bi izgubil prednost presenečenja. Ne, don Maurizio sploh ni prišel v poštev."

"Kdo ti je potem stregel po življenju?" je hotela vedeti Danica.

"Najprej sem pomislil na katerega od prevaranih moških."

Albert se je odkašljajal, kakor da bi mu besede težko šle z jezika.

"Saj veste, da nisem bil noben svetnik. Pomislil sem celo nate Boris. Hm, oprostite."

Boris ni rekel ničesar.

"Nato se mi je posvetilo, da je arzenik strup, ki ga najpogosteje uporabljajo ženske. In sum je padel na vaju dve, moje dame."

"Neumnost!" je vkliknila Danica.

"Ti si zmešan!" je pristavila Milena.

Albert je dvignil roko, da bi ju utišal.

"Obe sta imeli motiv," je dejal, "in to dober. Mileni bi lahko prekipelo ob moji vztrajni nezvestobi, Danici pa sem uničil zvezo z Borisom. Tisti

skoraj usodni dan zame sem Danici polil obleko. To bi bila lahko kaplja čez rob. Vsekakor so ženske morale že za manjšo stvar. Edina dilema je bila, katera od vaju dveh je v resnici kriva. Obe sta bili sami za mizo. Imeli sta dovolj časa, da zastрупita šampanjec, ne da bi to kdorkoli opazil."

"Ne vem od kod ti te divje ideje, ampak hudo se motiš," je rekla Danica.

"Grožnje," se je iznenada oglasila Milena, "so bile tvoje maslo!"

Albert je prikimal.

"Večkrat sem vama preiskal sobo, vendar nisem ničesar našel. Z grožnjami sem vaju hotel spodbuditi h kakšnemu neprevidnemu dejanju. Upal sem, da se bo storilka sama razkrila."

"Midve pa sva najeli Borisa in ti otežili delo," je pripomnila Milena.

"Tako je. In ko sem nocoj znova brskal po sobi, me je Boris zalotil. Povedal sem mu celo zgodbo. Pomagal mi je najti dokaz, ki sem ga ves čas iskal."

"Kakšen dokaz?" je vprašala Danica.

Albert ji je pomolil šminko.

"Saj to je navadno ličilo!" se je začudila.

Snel je zamašek.

"Ta šminka ima dvojno dno. Čeprav zdaj v njej ni ničesar, bo policija gotovo našla sledi arzenika, kajne Milena?"

"Ti si nor!" se je uprla Milena.

"Bojim se da ne. Saj to je tvoja šminka, a ne? Res ne vem, zakaj si obdržala tako obremenilni dokaz?! Iz sentimentalnosti? Ali si mislila, da te ne bo nihče odkril?"

"Pojdi se solit!" mu je zabrusila Milena.

"Ampak zakaj ravno arzenik? Nisi mogla dobiti ničesar boljšega? Kaj ne veš da mene niti kilogram arzenika ne ubije?!"

"Strup za podgane je bil pravšnji zate. Podgana!"

"Milena!" se je vznemirila Danica. "Kaj slišim?! Ali je res?! Ti si bila? Zakaj, za božjo voljo?"

"Ta izmeček nam je uničil življenja, tebi, meni, Borisu. Zasluži si smrt! Vem, da te je po Borisu še naprej nadlegoval. Enkrat sem slišala, kako si se mu upirala. Tega mi nisi upala niti povedati."

"Bala sem se, da mi ne boš verjela," je odvrnila. "Komaj sva rešili najino prijateljstvo. Nisem si ga drznila znova postaviti na preizkušnjo."

"Še nekaj me zanima," se je oglasil Albert. "Milena, od kod veš za Don Rica?"

"Crkni!" mu je zabrusila.

Rica je opazila na modni reviji. Ena od manekenk ji je povedala, kdo je. Vendar ničesar ni nameravala pojasnjevati.

Albert je segel po telefonu.

"Kaj počneš?" ga je vprašala Danica.

"Poklical bom policijo."

"Počakaj! Ali ne bi tega rešili med seboj? Nočem da moja najboljša prijateljica konča za zapahi. Sicer si pa še vedno živ, mar ne?"

"Vidve sta strašni," je zavzdihnil. "Ne morem tvegati, da mi ta zmešana baba še enkrat streže po življenju."

"Pazi na jezik!" se je razjezila Danica. "Milena te je imela rada. Ne zasluži si, da"

"Je že v redu, Danica," se je vmešala Milena. "Ne rabim tvoje pomoči."

Iz torbice je izvlekla majhno pištolo.

Boris je takoj prepoznal italijanski model SITES. O tej pištoli se je zadnje čase veliko govorilo. Nastala je na podlagi ruskega modela PSM. Njen kaliber je bil 9 mm Short, kapaciteta pa osem nabojev. Med majhnimi pištolami je zaslovela predvsem zato, ker je bila samo nekaj milimetrov širša od cigarete. Zdaj mu je postalo jasno, zakaj se nikoli ni ločila od svoje torbice. V njej je skrivala pištolo. Verjetno jo je kupila v kakšni italijanski trgovini z orožjem.

"Prvič mi je spodletelo, tokrat mi ne bo!" je bila odločna Milena.

Namerila je v Alberta.

"Ne!"

Boris se je postavil predenj.

"Milena, ne nori. Saj si nočeš uničiti življenja zaradi *njega!*" je rekel.

"On me je že uničil. Ta gnida mora umreti!"

V očeh so se ji nabrale solze.

"Boris, če se ne umakneš, ko preštejem do tri, bom streljala. Resno mislim! Prisežem pri bogu, umakni se!"

"Ne verjamem ti ..."

"Ena ..."

"Ti nisi morilka."

"... dva"

"Ne delaj tega! Jaz sem tvoj prijatelj."

Krčevito je stiskala pištolo.

"... tri!"

"Neee ...!"

Danica je skočila pred cev pištole. Zgrabila jo je z obema rokama.

Milena je pritisnila na sprožilec.

Ker je bila pištola avtomatska je v trenutku izstrelila serijo nabojev. Streli in kriki so se pomešali v agoniji nesmisla, bolečine. Kroglice so neusmiljeno prodirale v lepo, mlado telo, ki se je zvijalo od udarcev svinčenk.

Omahnila je na Borisa, ki je stal za njo.

"Danica! Ne!" je kriknil.

Pridržal je njeno ranjeno telo. Obrnil jo je k sebi, vzela v naročje. Na prsni je imela štiri velike rane, iz katerih je odtekalo življenje.

"O, bog! Ne zdaj, ko sva se znova našla," je zastokal.

Srepa je zrla vanj. Z obraza ji je izginila vsa barva.

"Oprosti, oprosti," je šepetala Milena.

Pokleknila je na mestu kjer je stala.

Albert je stopil k njej. Iztrgal ji je pištolo, iz katere se je še zmeraj kadilo.

"Ljuba moja, ne zapuščaj me," je moledoval Boris.

Danica je nekaj hotela reči, vendar ji je kašelj stresel telo. Na usta ji je navrela kri. Njena pljuča so bila prestreljena. V oči se ji je naselil strah. Črni vrani so poleteli k njeni duši, da ji iztrgajo poslednje vzdihe življenja.

Zrla je vanj.

Dvignil se je vihar. Ovil je neme stolpe v mrzlo meglico, ki se je spremenila v kristale. Tisoč skrivnostnih drobcev se je vrnilo k Danici. Videla je slike iz svojega življenja, ki so se zlivale v večno reko svetlobe. Odhajala je Danica, novorojenček v zibelki, majhna deklica s kitkami, šolarka s preveliko torbo, drobnimi pegami, maturantka v tesnih kavbojkah, kraljica modne piste. Odhajala je brez slovesa, nepričakovano. Med ločjem in zimskim večerom je tiho sledila črnim krilom dveh metuljev. Verjetno se sploh ne bi ozrla, če ne bi nekdo vztrajno klical njenega imena. Začudila se je nad tem imenom, ki ji je iz trenutka v trenutek postajalo tuje. Zato pa je neko drugo ime dobilo smisel. Ime in obraz. Boris, njena ljubezen. Ljubila ga je z vsem srcem, pa vendar premalo. Toda bil je edini smisel njenega življenja. Njegovo ime je ponesla s

seboj, v dokaz, da ni živela zastonj.

Na nebu je videla eksplozijo zvezd, ki so ostale v njenih zelenih očeh, kot drobne pike neskončnosti.

Boris ji je zaprl veke.

Tesno jo je privil k sebi in zaihtel.

POGODBA

1.

"Hej, Stanovnik, a ti tudi znaš lomiti roke tako kot tisti tip Niko?"

"Mislite na Stevena Seagala?"

"Da. Zadnjič sem gledal *Iznad zakona*," je rekel Edvard Kocjančič, debeli privatnik iz Kidričevega, ki ga je Boris peljal s svojim novim audijem v München. Kocjančič je bil lastnik prve mehansirane avtopralnice v ptujski občini. Ker mu je posel lepo cvetel, se je odločil, da bo razširil dejavnost še z avtomehanično delavnico za Mercedes, BMW in Wolkswagen, za katero je potreboval ekskluzivno pogodbo. V Münchenu mu je nekdo obljubil da bo posređoval zanj. Seveda, v zameno za neobdavčeno gotovino. Prenos večje vsote denarja brez telesnega stražarja, je bilo nevarno in nepotrebno tveganje. Zato je Kocjančičev tajnik poklical Stanovnika.

Zgodbi Pogodba in Izterjevalec se dogajata med 9. in 10. poglavjem Manekenke

"Moj mulc je čisto nor na tega ..."

"Seagala."

Kocjančič je pokimal.

"Ne mine dan, da si iz videoteke ne prinese kakšen njegov film. Verjetno si je vsakega ogledal desetkrat. Priznam, ta tip Niko je res strašen. Kaj on pravzaprav počne?"

Z rokami je zakrilil po zraku, da je ponazoril Seagalove gibe.

"Aikido," je odgovoril Boris.

"Aikido?"

"Da. To je večina samoobrambe, s katero se dosežeta skladnost duha in telesa ter harmonija posameznika z vesoljem."

"Kakšne neumnosti tveziš?!" se je razburil Kocjančič. "Mene lansira v vesolje peti štamperli viskija. Kakšne veze ima s tem aikido?"

Boris se je prizanesljivo nasmehnil. Ko je hotel pojasniti, ga je Kocjančič prekinil, rekoč: "No, nekaj drži. Niko je metal barabe po luftu, da so frčali v orbito. Ali zato govoriš o vesolju?"

Moral nasmehnuti spričo privatnikove logike.

"Še sam ne bi znal bolje razložiti," se je vdal.

"Potem pa drugič reci hudiču hudič in ne filozofiraj v tri dni."

Boris je pogledal skozi stransko okno. Na obrazu mu je znova zaigral smehljaj.

"Raje mi povej," ga je Kocjančič pocukal za rokav, "koliko si jih že namlatil?"

"Je to pomembno?"

"Tebi bi že moralo biti. Konec koncev živiš od tega."

"Moj poklic je varovanje ljudi, ne pa pretepanje."

"Beži, beži. Vem, da se rad pretepaš, drugače ne bi opravljal tega dela."

"Ni res. Ne maram nasilja."

"Zakaj potem vadiš te tvoje akrobacije?"

"Pri borilnih veščinah ne gre za nasilje," je bil potrpežljiv, "temveč za notranji mir, samoobvladovanje, meditacijo."

"Spet filozofiraš," ga je zavrnil privatnik. "Raje priznaj, da s temi tvojimi triki lažje naružiš tistega, ki ti teži."

"Da, res je, šolani borec ima v spopadu večje možnosti od nepoznavalca ali uličnega pretepača ..."

"No, vidiš!"

"... ampak to ni glavni cilj borilnih veščin."

Kocjančič je zamahnil z roko. Nato se je pogreznil v molk. Toda pot je bila dolga in radovednost mu ni dala mira. Zato se je znova oglasil.

"Čuj, Stanovnik, zakaj vidva z Nikom nosita čop?"

"Čop je obeležje samurajske pripadnosti.

"Kdo so samuraji?" je hotel vedeti.

"Bili so bojevniki, vitezi, gospodarji vojne. V fevdalni Japonski so vladali skoraj sedemsto let."

"Kaj pomeni samuraj?"

"Označuje *tistega, ki služi.*"

Kocjančič se je namrdnil.

"Se boš pustil prositi, ali mi boš povedal kaj več o njih?!"

"Dobro, dobro. Ampak, da vam ne bo kasneje žal. Ko začnem govoriti o samurajih, me nihče več ne ustavi."

"Kot da imava boljše delo. Daj, izpljuni že!"

"V obdobju Heian, ko je cesarska vladavina dosegla svoj vrhunec, so bili samuraji nepomebni mejaši na japonskem *divjem vzhodu*. Tam so se borili zoper sovražna plemena Ainu. Ko so krajevni uradniki začeli ustanavljati neodvisne baronije, so okrog sebe zbrali bojavnike. Ti spremljevalci so se najprej imenovali *kenini* in so bili osebni telesni stražarji. Sčasoma so prerasli v zasebno vojsko. Dobili so naziv *bušidan*. Iz njih se je izoblikoval razred samurajev."

"Kako so prišli na oblast?" je vprašal Kocjančič. Ponudil mu je pločevinko piva.

"V 12. stoletju sta se iz mnoštva samurajskih družin izdvojili dve, Taira in Minamoto. Slednji so bili cesarjeva telesna straža. Med njima je izbruhnila krvava vojna, ki se je končala s popolnim porazom klana Taira. Joritomo Minamoto je ustanovil *bakufu*, prvo vojno vlado. Deželi je zagospodaril kot šogun. Na oblast so prišli samuraji. Cesar je bil poslej samo še lutka brez prave oblasti," je pri-

povedoval. "Šele konec 19. stoletja je prišlo do obnove cesarstva in zatona samurajev."

"Kako so živeli?" je zanimalo Kocjančiča, ki si je zrahljal ovratnik. Kravata ga je dušila. Ni je bil vaje.

"Ravnali so se po *bušidu*, nepisanemu kodeksu pravil, ki je za najvišji ideal postavljajal preziranje smrti in brezrezervno služenje gospodarju. Stari japonski filmi so slikovito prikazovali umiranje samurajev na bojnem polju. Lahko so krvaveli iz stotih ran, vendar so se borili do zadnjega diha. Pogosto so celo smrtno ranjeni posekali množico pripadnikov nasprotnega klana. To moč jim je dajala vera v *bušido*."

"Nevarni tipi."

"*Bušido* je samurajem nalagal vrsto zahtev. Držati so morali dano besedo, ščititi šibkejše, biti plemeniti, popustljivi do poraženih nasprotnikov in podobno. Če se je na primer evropski vitez pregrešil zoper zakonik časti, je bil izobčen in izgnan. Zaznamovan s sramoto je taval po samotnih poteh, dokler si ni s kakšnim junaškim dejanjem povrnil izgubljeno čast. Ko pa je samuraj prekršil *bušido*, je moral narediti *sepuko*, ritualni samomor."

"Kako to misliš?"

"Z mečem si je razparal trebuh."

"Bedasto," je zaključil Kocjančič, "ampak pogumno."

"Samuraji so nosili dva meča. Dolgemu so re-

kli *katana*, kratkemu *vakizaši*. Če je med bojem kateri ostal za pasom, je to pomenilo največji znak sramote. Verjeli so, da to kar nosi bojevnik za pasom, nosi tudi v srcu. Zato se od svojega orožja niso nikoli ločili."

"Kdo so bili največji samuraji?"

"Od vojskovodij je najbolj čaščen Oda Nobunaga. Pravijo mu 'japonski Napoleon.' Mogočen strateg je bil tudi Tojotomi Hidejoši. Med tri najimenitnejše samuraje sodi še Jejasu Tokugava, ki je deželi prinesel tristoletni mir."

Boris je zavil na bencinsko črpalko ter natankal gorivo.

"Velik ugled so uživali tudi samuraji mečevalci," je nadaljeval v avtu. "Ker so se bitke odvijale kot spopadi mož na moža, je bilo poznavanje kenzica ključnega pomena. Njegovemu izpopolnjevanju so se posvečali vse življenje. Najboljši mečevalci so potovali po Japonski in iskali dostojne nasprotnike. Vsaka zmaga v dvoboju je povečala njihovo slavo. Bili so nekaj takega kot revolverši na divjem zahodu. Najbolj znan mečevalec je bil Mijamoto Musaši. Zaradi nepremagljivosti je dobil vzdevek *Kensej*, *Svetnik meča*. Drugi takšen mojster je bil Cukahara Bokuden, ki je svoje nasprotnike premagal z enim samim udarcem. Izasa Čosaja je tretji velik mojster. Ustanovil je prvo solo mečevanja v Japonski, ki je še danes aktivna. Pomembna je bila tudi družina Jagju, ki je dala celo pleja-

do izvrstnih mečevalcev. Zadnji velikan meča pa je Sokaku Takeda. Bil je učitelj Moriheja Uješibe, očeta aikida."

"In ti si samuraj?"

Boris se je za trenutek obotavljal, nato pa odvrnil: "Da."

"Kako si postal samuraj?"

"S treningom na Akademiji bojevnih veščin."

"Zanjo sem že slišal. Na Volkemrjevi imajo večkrat izobešen transparent za vpis novih članov, kajne?"

Boris je skozi okno pomoli pasoš nemškemu cariniku. Kocjančič se ni dal motiti in je nadaljeval z vprašanji.

"Kaj moraš početi, da postaneš samuraj?"

"Najprej je treba osvojiti črni pas v eni borilni veščini."

"Koliko časa to traja?"

"Približno pet let. Čez kakšni dve leti se mojster lahko poteguje za naziv *hikari no senši* ali bojevnik svetlobe."

"To je samurajski naziv?"

"Nekaj takega. Gre za ohranitev samurajske tradicije, za njen prenos v 21. stoletje. Za naslov bojevnika svetlobe pridejo v poštev samo tisti redki posamezniki, ki so na akademiji predstavljali vzor prijateljstva, mojstrstva, prizadevnosti. V dar prejmejo katano, samurajsko sabljo, vendar morajo

predhodno opraviti še nekaj testov."

"In kaj moraš početi kot hikari ... samuraj?"

"Pomagati ljudem, jih ščititi, ko so v težavah. Skratka, vse to kar počnem kot telesni stražar. Prav tako se je treba zavzemati za pravičnost ter širiti luč prijateljstva med ljudmi."

Kocjančič ga je debelo pogledal.

"Nisem vedel, da si idealist."

Nato je obmolnil in ni več spregovoril do Münchena.

2.

Vračala sta se iz iz banke, kjer je privatnik dvignil gotovino. Čez dve uri bo postal lastnik ekskluzivne pogodbe.

Avto sta pustila v podzemni garaži na Berlinstrasse. Boris je napeto opazoval okolico. Bil je pozoren na vsak šum, ki ga je zaznal. Hodila sta med parkiranimi avtomobili. Njuni koraki so zamolklo odmevali po hladnem betonu. Kocjančiču je velel naj molči, dokler ne prideta do avta. Privatnik se je najprej uprl, češ da pretirava s previdnostjo, saj nihče ne ve kaj nosita v kovčku. Potem ga je pogled na Stanovnikov resnobni obraz utišal.

Boris je odpel suknjič, da bi v primeru nuje lažje segel po velikokaliberski pištoli S&W M 1006. Pri delu telesnega stražarja mu je hitro postalo jasno, da mora biti vsak trenutek optimalno pripravljen. Najmanjša napaka je bila lahko usodna in je ogrozila njegovo življenje ter življenje stranke.

Še malo pa bosta pri avtu.

Z levo roko segel v žep po ključ. Desnico je želel imeti prosto.

"Halt!" (1)

Obstopile so ju tri postave, ena od spredaj, dve od strani. Na glavah so nosili črne maske z okroglimi odprtinami za oči in usta. Takšne krinke so uporabljali tako teroristi kot pripadniki policijskih specialnih enot.

Profesionalci! ga je prešinilo. Čakali so naju!

Brez dvoma ni šlo za navadne roparje. To mu je bilo jasno že po načinu, kako so se ju lotili. Prvi je nameril pištolo na Stanovnika, drugi mu je pristopil z boka in ga razorožil. Šlo je za timsko delo uigrane ekipe. Presenetilo ga je le dejstvo, da si je "ropar" njegovo pištolo zataknil za pas, medtem ko je v roki držal kovinsko palico. Nato je opazil, da tudi tretji napadalec nima strelnega orožja. V desnici je namreč stiskal lovski nož. Kazalo je, da nameravajo z njima opraviti potih. To spoznanje je motil le prvi napadalec, ki je imel pištolo. Zato si ga je bolje ogledal.

Presneto! se je ujezil sam nase. Saj to je plinska pištola!

Popravilo se mu je razpoloženje. Situacija ni bila tako brezizhodna, kot je izgledala na prvi pogled. Še vedno je dopuščala nekaj manevskega

(1) *Stoj!*

prostora. Toda kako naj se jih loti, ne da bi pri tem ogrozil Kocjančiča?

Tedaj so se dogodki zvrstili kar sami od sebe.

Tretji napadalec je segel za kovčkom. Očitno so bili dobro obveščeni. Kocjančiča niso niti preiskali, da bi videli, če je oborožen. Tako so se zanesli na svoje informacije.

"Marš baraba!" je siknil privatnik, kakor da se ne bi zavedal nevarnosti okrog sebe. Trmasto je držal za ročaj kovčka.

Ropar ga je sunil s kolenom v trebuh. Kocjančič se je najprej zvil, nakar je omahnil na Borisa. Le-ta ga ni pridržal, ampak se je naredil, kakor da tudi njega zanaša. Nato se je z vso silo vrgel nazaj v napadalca s palico. Z ramenom ga je zadel v čeljust. Nepridiprav je zastokal.

Stanovnik ga je urno pograbil. Naložil si ga je na ramena. Z metom *kata guruma* ga je zalučal v napadalca s pištolo. Ta je povsem nepripravljen pričakal človeško granato, s katero je poletel po zraku.

Nato je Boris nagonsko, brez razmišljanja sunil s peto nazaj. Zadal je brco *uširo geri*. Tudi če ne bo zadel tretjega napadalca, si bo zagotovil večji manevrski prostor. Toda imel je srečo. Njegova petta se je zarila v roparjev trebuh. Zadela je vitalno točko, ki se v kjušo džicu imenuje *sugecu*. Nož je zvonko padel na tla.

Boris se je zasukal okrog sebe. S komolcem,

enpi učijem, je kresnil napadalca v sence, v točko *kasumi*. Knockout je bil zagotovljen. Prvi nepridiprav se je zgrudil.

Zato pa sta druga dva vstala.

Skočil je k tistemu, ki je na vseh štirih tipal za pištolo. Brez usmiljenja ga je brcnil v vrh brade. Tudi drugi ropar je obležal brez zavesti.

Poslednji napadalec je pograbil kovinsko paličo. Za trenutek se je zavedel, da je samo še on na nogah. Strah se mu je zavlekel v kosti. Podcenili so tega Herkulesa, ki se je boril kot sam hudič. Takoj bi ga morali upliniti s pištolo.

Divje je zaklel.

Udaril je proti Borisovi glavi. Stanovnik ga je zgrabil za zapestje. Roko mu je zvil z aikido tehniko *sankjo*. Kost je počila. Napridiprav je tako boleče zatulil, da se je celo Borisu zasmilil. Zato ga je hitro uspaval z udarcem *šuto uči* po točki *tendo* na vrhu glave.

Od začetka ropa nista pretekli niti dve minuti. Aikido in kjušo džicu sta dala uničujoče rezultate. Še posebej eksploziven se je izkazal slednji, ki so mu eksperti kung fuja pravili *dim mak*, *zmajev dotik* in *črna medicina* borilnih veščin.

"Madona Stanovnik!" se je oglasil Kocjančič. "Ti si stokrat hujši od Nikota!"

Boris mu ni odgovoril.

Sklonil se je k najbližjemu roparju. Upal je, da njegovo poznavanje *kacuja* ni preveč zarjavelo.

Kacu je bila japonska metoda prve pomoči, ki je temeljila na akupresuri. S pritiskom na določene točke, so se stimulirali centri moči, ki so blagodejno vplivali na počutje. S kacujem je bilo možno zmanjšati bolečino in vrniti zavest. Vitalne točke v kjušo džicu so se imenovale *džintaj*, v kacuju pa *moksa*. Nadejal se je, da bo s kombinacijo obeh prisilil nepridiprave k besedi. Vsaj enega od njih!

Medtem je Kocjančič kakor navit brbljal o njegovi spretnosti in o tem, kako je vesel, da ga ima ob sebi, da je bil sicer spočetka proti bodyguardu, ker se je mu je to zdelo nepotrebno, ampak da ga bo sedaj še dodatno nagradil. Nato je znova hvalil njegovo veččino. Temu kar ni hotelo biti konca. Privatnik je očitno sproščal svoj stres.

Borisu se je posrečilo obuditi napadalca. Brez večjih težav ga je pripravil h govoru. Toda že ob prvih besedah, ki so stekle v slovenščini, ju je čakalo veliko presenečenje.

3.

"Luka, pripeljali so ti poršeja!" se je v kidričevski avtopralnici zadržal eden od delavcev.

Luka Kocjančič je naglo zapustil pisarno. Na dvorišču se je v sončni svetlobi bleščal zeleni športni dvosed.

"Gospod Kocjančič, vaš avto je spet kot nov," je ponosno izjavl serviser.

Mladenič si je pozorno ogledal desni blatnik in odbijač.

"Povejte šefu, da je tokrat prekosil samega sebe. Čisto nič se ne vidi."

Luka je bil njihova redna stranka. V delavnici so se radi šalili, da bi lahko živeli samo na njegov račun.

Serviserju je stisnil bogato napitnino.

"Jutri pridem poravnat račun."

"Saj se ne mudi," je odvrnil serviser.

Toda Luka je imel dober razlog, zakaj je redno plačeval popravila. Če bi njegov oče izvedel, koli-

ko ga stane sinova razposajena vožnja, bi mu nemudoma zaplenil poršeja. Po vsakem karambolu si je sveto obljubil, da bo previdnejši. Ampak kaj ko ni mogel iz svoje kože. Ljubil je hitro vožnjo in dekleta, pred katerimi se je rad postavljajal s svojo zeleno strelo.

"Milan!" je poklical enega od uslužbencev. "Odpelji gospoda kamor bo želel."

Serviser se je zahvalil ter odšel z Milanom.

Luka je še nekajkrat obkrožil avto. Bil je zelo vesel, da se je tudi tokrat izmazal iz zagate. Običajno bi šel poršeja sam iskat, ampak ker je vedel, da se bo oče vrnil šele zvečer, si je drznil naročiti dostavo avta na dom.

Sčasoma bo ata odpri lastno avtomehanično delavnico. Takrat se bodo popravila zanj poenostavila. Upal je edino, da mu ga bodo fantje porihotali na skrivaj.

Zadovoljen se je napotil v hišo. Sklenil je, da bo končal z delom, se preoblekel in obiskal Saro, svojo najnovejšo punco. Sara je bila z njim prejšnji petek, ko je pijan zapeljal v rob pločnika ter pristal na njivi. Na srečo sta jo odnesla brez praske. Toda porše jo je precej skupil. Luka je po mobitelu poklical serviserja, ki je bil že čez pol ure pri njimu. Policije še nihče ni obvestil, zato so se urno pobrali s kraja nesreče. Luki so okoliščine zmeraj šle na roko. Vedno mu je uspelo ohraniti svoje vozniške podvige v tajnosti. Seveda pa je vse imelo svojo

ceno. Skrivnost ga je drago stala. V zadnjem času je zabredel v težave. Niti očetova blagajna ni mogla pokriti njegovega prestižnega življenja.

Po stopnicah je priskakljal mlajši brat Jani. V roki je držal videokaseto.

"Boš spet buljil v TV?" ga je zbodel Luka.

"Kaj te briga!" mu ni ostal dolžan Jani.

Luka ni maral brata. Če ne bi bilo Janija, bi bil on edini očetov dedič.

Planil je v svojo sobo, kjer je obstal kakor okamenel.

"Ata!" mu je pobegnil vzklik presenečenja.

Edvard Kocjančič je nepremično sedel v naslonjaču. Družbo mu je delal Boris Stanovnik, ki je s kozarcem v roki stal pri oknu.

"Kaj je sine?" ga je predramil očetov glas. "Ali me nisi vesel?"

Luka se je zdrznil.

"Seveda sem! Ampak kako to, da si že doma?" je nervozno vprašal. Približal se je očetu. "Si že sklenil pogodbo?"

Kocjančič je počasi vstal. Sinu je prisolil tako močno zaušnico, da je pristal na tleh.

"Jaz je nisem podpisal," je srdito odvrnil oče. V njegovem glasu je bilo čutiti, kako mu narašča pritisk.

"Si pa zato ti sklenil pogodbo - s hudičem!"

"Ne razumem te ata," je ugovarjal Luka. Prijel se je za lice.

Kocjančič mu je primazal še eno klofuto.

"Kako si mogel, sine? Izdal si lastnega očeta!"

Vmešal se je Stanovnik.

"Luka, tvoji pajdaši so vse priznali. Policija jih je zaprla v Münchenu."

Luka ni mogel verjeti svojim ušesom. Trije profesionalni izterjevalci niso bili kos temu visokemu bodyguardu? Kako je bilo to mogoče?

"Sine, sine, žalost moja," je tarnal Kocjančič. "Kaj nisi imel vsega dovolj? Kradel si iz moje blagajne, se pretepal, ponočeval, dvakrat na mesec razbil poršeja. Ali to ni zadostovalo? Molčal sem v upanju, da se boš spremenil. Ti pa si mi za vrat spravil bandite!"

Luka je iz očetovih oči razbral, da je zanj konec življenja, ki ga je bil vajen. Nekaj se je v njemu zlomilo. Zajokal je kot otrok.

Kocjančič ga je pustil ihteti pet minut, potem je vprašal: "Zakaj?"

Luka se je izpovedal skozi solze.

"V Novi Gorici sem prikockal dolgove. Ker jih nisem takoj poravnal, so obresti tako narasle, da nisem več mogel vrniti dolga. Poslali so izterjevalce, da me polomijo. Ata, tvoja pot v München je bila edina rešitev zame."

"Ne!" se je zadržal privatnik tako glasno, da so se stresle stene. "Jaz sem tvoja edina rešitev! Meni bi se moral zaupati! Pomagal bi ti, sine. Ti pa si me prodal. Ali veš, da si naju s Stanovnikom spravil v

smrtno nevarnost."

"Ne ata, tebi ne bi nič naredili! To so mi prisegli."

Kocjančič je povetil ramena.

"Kako sem lahko vzgojil takšno pošast?"

Borisu se je stari privatnik zasmilil. Sina je imel zelo rad. Vpeljal ga je v posel. Njegova edina želja je bila, da bi mu olajšal življenje. Čeprav je delal napako, ko ga je razvajal, si ni zaslužil "nagrade", ki ga je doletela.

"Ata, kaj boš naredil z mano?" je prestrašeno vprašal Luka. Obraz je zakopal med dlani.

Kocjančič je dolgo molčal. V njem je besnel vihar. Vso vožnjo domov je premišljeval o tem in ni našel odgovora. Najprej se je moral soočiti s sinom.

"Odsedel boš kazen, ki ti jo bo naložil sodnik," je naposled spregovoril. "Potem se boš vpisal na vojaško gimnazijo. Če se boš naučil, kaj je to čast in uspešno naredil šolo, se boš lahko vrnil domov. Dragače bom oče, ki ima samo enega sina. Si razumel?"

Luka je prikimal. Očeta ni upal niti pogledati. Preveč ga je bilo sram.

Stanovnikova naloga je bila s tem končana. Kocjančič ga je prosil, naj bo ob njem samo zato, da se ne bi spozabil nad sinom. Toda, kot je Boris lahko videl, je bila ta skrb odveč. Starševska ljubezen je bila močnejša od razočaranja. Upal je edino,

da za mladega Luko še ni prepozno. Kajti lažje je bilo premakniti goro, kot vrniti izgubljenega na pravo pot.

Pa vendar, tudi čudeži se dogajajo.

IZTERJEVALEC

1.

Ko je Marjan Letonja vstopil v pisarno Borisa Stanovnika, se mu je zazdelo kakor, da je zašel v drugi svet. Čas se je tukaj ustavil, obmiroval na čudežen način.

Japonska! je prešinilo Marjana.

In ni se motil. Pisarna je bila urejena v duhu daljne dežele vzhajajočega sonca. Stene, strop, tla so bili obiti z lesom temnorjave barve, ki je bil prevlečen s prozornim lakom. Na levi steni so viseli samurajski meči *katana*, dolga sablja, *vakizaši*, kratka sablja in *tanto*, dolgi nož. Ta komplet je bil izdelan v črnih nožnicah. Druga serija mečev je obsegala: *tiger sword*, katano s slonokoščenim ročajem v obliki tigrove glave, *dai-katano*, dolgo sabljo s pozlačenim ročajem, rdečo žametno nožnico, *boken*, leseni meč in *šinaj*, bambusov meč. Med kompleti mečev je visela slika zasneženega japonskega dvorca. Levo od vrat je cvetelo *drevo življenja*.

Steno na desni je krasil črnobeli plakat napol golega samuraja, ki je z obema rokama držal katano. To je bil Jukio Mišima, slavni japonski pisatelj, ki je sredi sedemdesetih let 20. stoletja izvedel vojaški udar, s katerim je želel obuditi staro samurajsko slavo. Ko mu je udar spodletel, si je z mečem vzel življenje.

Nedaleč od vrat je stala miniatura japonskega vrta. Imela je majhen slap. Šlo je za kamen po katerem je tekla voda. Japonci niso marali vodometov. Menili, da se vode ne sme siliti k nenaravnemu toku. Vrt je bil prekrit z mahom, okrog slapa pa so rasli trije *bonsaji*. (1)

Pisarna je imela na koncu veliko okno, zastrto z žaluzijami. Preko okna je bila navlečena papirnata stena z lesenim okvirjem imenovana *fusumi*. Desno od okna je v kotu stala lutka, oblečena v oklep za *kendo*, športno mečevanje. Izgledala je kot samuraj, ki se odpravlja v boj.

Marjan je opazil, da je bil prostor zvočno izoliran. Zato je ob vstopu v glavi začutil vakum, kakor da bi ga nevidna roka osvobodila vseh misli, skrbi. Edino kar je zaznal, je bila tiha, ponavljajoča se melodija mehkih in trdih jin - jang zvokov, ki je prihajala iz zvočnikov pod stropom. Poznavalec bi takoj prepoznal japonsko glasbilo *koto*, na katerega je Tomoko Sunazaki igrala pesem *Haru no ju*

(1) *Pritlikavo drevo*

ali Poletna noč.

Edina stvar v pisarni, ki ni bila v skladu z japonskim interierjem, je bila velika miza pri oknu. Pa še ta ni pretirano izstopala, ker je bila izdelana iz bukovega lesa.

Za njo je sedel Boris Stanovnik.

Noge je imel prekrižane, oprte na mizo. Zatopljeno je bral časopis. Tako je vsaj izgledalo na prvi pogled. Toda Marjan je imel občutek, da ga Stanovnik opazuje in da se zaveda vsakega njegovega giba.

"Oprostite," se je oglasil Letonja. "Vaše tajnice ni bilo zato sem kar vstopil."

Boris je odložil časopis.

"Šla je na malico."

Ko se je Stanovnik vzravnal, je Marjanu pošla sapa. Pred njim je stal orjak, da mu ni bilo para. Videl je že mnoge velike ljudi, toda ta je izžareval nekaj posebnega. Letonji se je utrnila samo ena misel: '*O, strašni! O, strašni!*' V trenutku je spoznal, da samuraji, nepremagljivi bojevniki daljnega vzhoda, še živijo. Stanovnik ga je navdal z globokim strahospoštovanjem. Naenkrat se ga je polotila tako nerazložljiva panika, da bi najraje odšel. Potem pa se je spomnil, zakaj je prišel in prevladal je zdrav razum.

Po prvem šoku, si je Marjan natančneje ogledal Borisa. Imel je vranje črne lase, ki so se svetili kakor, da bi bili maziljeni z najdragocenejšim ol-

jem. Izpod dolgih, tankih obrvi, so ga budno spremljale prodorne sivo modre oči. To so bile oči izkušenega, prevejanega borca, ki je bil sposoben zaznati najmanjše podrobnosti. Stanovnik je opravljaj poklic, pri katerem mu je samo previdnost zagotavljala, da bo dočakal starost.

Marjan se je predstavil in ponudil roko.

Stanovnik jo je krepko stisnil. Njegov nasmeh je razkril dve vrsti pravilno oblikovanih belih zob. Marjana je spreletel srh. Bilo je kakor da gleda v mogočnega mladega leva. V svojem razgibanem življenju je srečal vrsto najrazličnejših ljudi, toda nihče se mu ni zdel tako nevaren kot ta sodobni samuraj.

"Kako vam lahko pomagam?" je vprašal Stanovnik.

Marjan je sedel na ponujeni stol.

"Potrebujem zaščito. Moja družina je v nevarnosti. Imam ženo in sina. Grozijo mi."

"Kar povejte vse od začetka."

Marjan je prikimal.

"Sem privatni detektiv. Ukvarjam se z ločitvenimi postopki."

Po osamosvojitvi Slovenije so detektivske, obveščevalne in varnostne službe zasebnega sektorja zrasle kot gobe po dežju. Odprli so jih bivši policaji, pripadniki službe državne varnosti, pa tudi taki, ki so si izkušnje nabrali na drugi strani zakona. Nekatero tovrstne službe so bile samo krinke za

pollegalne in nelegalne posle, kot so pobiranje stav, izterjava dolgov, prisilna zavarovanja in podobno. Boris je razmišljal, v katero skupino sodi Marjan Letonja. Toda naj ga je še tako analiziral, ni ga mogel zanesljivo prebrati. Edino kar je bilo nedvomno na njem, je bil njegov strah. Možakar, imel je kakšnih petintrideset let, je bil na koncu z živci. Nevarnost, ki mu je grozila, naj je bila resnična ali namišljena, ga je dotolkla.

"Imel sem stranko, Božič Kristino," je povedal. "Hotela je izvedeti, ali jo mož vara. Zasedoval sem ga teden dni. Odkril sem da ima ljubico. Naredil sem nekaj fotografij ter jih predal gospe Božič. Ko jih je videla, je sprožila ločitveni postopek."

Nervozno se je presedel. Čelo se mu je orosilo od potu.

Boris mu je nalil kozarec mineralne. Spil ga je na dušek. Ko si je nekoliko opomogel, je zajecjljal: "Zdaj pa gospod Božič krivi mene."

"Zakaj je ločitev tako prizadela Božiča? Ali še vedno ljubi ženo?"

"Ne, za poslovnost gre. Božičeva vodita gostilno, ki je pisana na gospo Kristino. Ker nobeden od zakoncev nima dovolj denarja, da bi izplačal drugega, bo gostilna šla na dražbo. Zato se gospod Božič huduje name."

"Na kakšen način vam grozi?"

"Po telefonu mi je rekel, da se bo maščeval moji družini."

Razprl je suknjič.

"Veste, zase me ni strah."

Pod pazduho je v *holsteru* (1) nosil kolt M 1911.

"Težava je tem, da ne morem štirindvajset ur na dan paziti na ženo in sina."

"Razumem. Kaj ko bi obiskali Božiča? Pogovorite se z njim. Trezna beseda včasih dela čudeže. Konec koncev ste samo opravljali svoje delo."

"Saj sem poskusil, vendar zaman! Gospod Božič se me je celo fizično lotil sredi gostilne."

"Naj se jaz pogovorim z njim?" se je ponudil Boris.

"Bojim se da ne bi zaleglo. Gospod Božič potrebuje čas, da se pomiri. Prej ali slej bo uvidel svojo zmoto."

Ni mu ugovarjal. Toda vedel je, da podobne zamere, tudi če so neutemeljene, ne zamrejo tako hitro. Vendar Marjana ni želel dodatno vznemirjati. Nenazadnje je bil Letonja privatni detektiv. Te stvari so mu morale biti jasne.

"Edino kar se bojim je to, da gospod Božič ne bi medtem zagrešil kakšne neumnosti, ki bi jo kasneje obžaloval. Zato vas prosim, da varujete mojo družino. Sprejmete?"

"Da," je privolil Stanovnik.

Tokrat je Marjan ob nasmešku visokega teles-

(1) Tok za pištolo

nega stražarja začutil mir in olajšanje kakršna že dolgo ni izkusil.

2.

Boris je užival v družinskem ozračju Letonjevih. Vlasta je skuhala okusno večerjo. Ta lepa mlada ženska ga je očarala prvi trenutek, ko jo je zagledal. Toda ni bil samo njen videz tisto, kar ga je pritegnilo. V njenih očeh se je zrcalila neskončna milina. Še posebej, ko je pogledala svojega trinajstletnega sina, ki je imel po nosu enake pege kot mama. Tudi Marjana je gledala z ljubeznijo. Čeprav se je takrat vanjo prikradla otožnost, ki si je Boris ni znal razložiti. Morda je ravno zaradi tega v njej odkril sorodno dušo.

"Marjan, zakaj mi nisi nikoli omenil svojega prijatelja iz vojske?" je z očitajočim glasom vprašala Vlasta.

"Priznam, kriv sem. Ampak saj veš, da o vojaščini ne govorim rad," je odvrnil. "Tam nisem doživel nič dobrega. Edina pametna stvar, ki se mi je zgodila, je poznanstvo z Borisom. On je bil naš junak, vedno razpoložen za šalo, potegavščino. Pred

njim so trepetali celo oficirji."

Boris ni bil navdušen nad Marjanovim pretiravanjem. Čeprav nerad, je pristal na njegovo prošnjo, da Vlasti še ne razkrije Stanovnikove prave identitete. To bo naredil sčasoma, ko se bodo nekoliko navadili na njegovo prisotnost. Zavedal se je, da bo njegovo delo zaradi tega oteženo. Verjetnost, da bi Vlasta že prej videla Stanovnika, je bila sicer prisotna vendar minimalna, ker je kenin živel na Ptujju, medtem ko sta bila Letonjeva iz Celja. Toda Boris se zaradi tega ni bolje počutil.

Vlasta je zaslutila, da je gostu postalo neprijetno, zato je nehala vrtati v moža.

"Boris, s čim se ukvarjaš?" je vprašala. Sinu je navrgla zajemalko rižote. Deček je imel zdrav apetit, čeprav se to ni poznalo na njegovi drobni postavi. Z veseljem se je lotil nove porcije. Kljub temu pa je budno pazil, da mu ne bi ušla kakšna beseda odraslih.

"Sem inštruktor borilnih veščin v vojaškem centru."

Boris se ni želel preveč oddaljiti od resnice.

"Se pravi, da imate črni pas?" je poskočil Peter.

"Da," se je zasmel spričo dečkovega navdušenja.

"Potem gotovo veste, kaj o nindžah?!"

"Seveda."

"Super!" se je razveselil Peter.

Trenutek zatem se je dečkov obraz zresnil.

"Ampak, ali se ni prepovedano pogovarjati o njih?"

"Neumnost! To govorijo tisti, ki o nindžah ničesar ne vedo."

"Peter je nor na nindže," je pripomnil Marjan.

"Celo črno kimono sem mu morala zašiti," se je oglasila Vlasta. "Včasih si jo obleče in straši po hiši."

"Mama!" se je ujezil Peter. Ni mu bilo všeč, da ga je izdala.

"Na žalost so informacije o nindžah težko dostopne," je pripomnil Marjan. "Slovenskih knjig o njih pa tako ali tako ni."

"Peter si v trafikki vsak mesec kupi žepni roman o nindžah," je dodala Vlasta.

"A tisti o Lesliju Eldridgeu?" je vprašal Boris.

Deček je prikimal.

"Če hočeš prebrati res dober roman o nindžah, potem v knjižnici poišči Erica van Lustbaderja. On je napisal več del o njih. Nabolj znani so Nindža, Miko, Beli nindža."

"Mama si si zapomnila?" je zaskrbljeno vprašal Peter.

Vlasta je vzela kuli. Zapisala si je naslove romanov.

"Kaj torej želiš slišati o nindžah?"

"Vse!" je bil odločen deček.

Vlasta in Marjan sta se zadovoljno spogledala. Končno se je našel nekdo, ki je bil sposoben pote-

šiti Petrovo radovednost.

"Zanima me, ali še vedno obstajajo?" je vprašal deček.

"Da."

"So še vedno plačani morilci?" se je pridružil Marjan.

"Ne. Sodobni nindžicu ni več namenjen temu, kar so počeli v fevdalni Japonski. Vem, da je podoba maskiranega morilca, ki preži v temi na svojo žrtev, zaradi filmov in stripov še prisotna, ampak z današnjo večino nima nič skupnega. Celo naziv nindžicu se med praktikanti vedno manj uporablja. Zamenjal ga je termin *ninpo*, ki označuje večino na bolj kompleksnem, umetniškem nivoju."

Vlasta je pospravila krožnike z mize. Za posladek je pripravila vanilijevo kremo. Ko jo je Boris poizkusil, je za trenutek pozabil, kje se nahaja. Toda novo vprašanje ga je predramilo.

"Kaj pravijo o nindžah Japonci?" je zanimalo Marjana.

"Srednjeveški Japonci so se jih je na smrt bali. Njihova groza ob omembi imena nindža je bila podobna strahu, ki so ga čutili Evropejci, ko je šlo za čarovnice, vampirjeve ali volkodlake, Nindžam so pripisovali nadnaravne sposobnosti. Lahko so leteli, plezali po ravnih stenah in stropih, dihali pod vodo, se v trenutku pojavili in izginili."

"Ali so vse to res počeli?" je vprašala Vlasta.

"Da," je pritrdil, "vendar v tem ni bilo nič nad-

naravnega. Po stenah so plezali s pomočjo železnih krempljev, ki so jih nosili na rokah in nogah. Gradovi so bili tedaj v glavnem iz lesa, zato njihovo početje ni bilo pretirano zahtevno. Po zraku so leteli s platnenimi zmaji. Pod vodo so dihali z bambusovimi cevkami, ki so štrlele iz vode. Pri pojavljanju in izginjanju pa so uporabljali iluzionistične trike ter dimne zavese, ki so jih ustvarili s hipnozo in eksplozivnimi kroglicami. Kroglice so vsebovale substance, ki jih danes poznamo kot živčne strupe. Te so delali iz zelišč. Pogosto pa so morili tudi s strupi."

"Samuraji so jih baje sovražili," je pripomnil Marjan.

"Nindže so pri vohunski in morilski dejavnosti počele vse, kar je bilo v nasprotju z bušidom, kodeksom samurajev. Zato so bili tako uspešni. Samuraj je moral spoštovati vrsto pravil. Na primer, nikoli ni smel zahrbtno moriti, nindža pa je lahko."

Boris se je zravnal na stolu.

"Še en razlog je bil zakaj jih samuraji niso marali. Nindže so izhajale iz razreda imenovanega *hōnin*, kar pomeni 'ni človek.' Ta naziv ne označuje njihovih 'nadnaravnih' sposobnosti, temveč pomeni, da so bile nindže pripadniki nižjega razreda od samurajev, ki so sodili k višjemu sloju imenovanemu *buši*. Treba pa je priznati, da je ogorčenje samurajev do nindž izviral tudi iz praznovernega strahu."

Marjan je prižgal cigareto. Zavojček Marlbora je ponudil gostu.

Stanovnik je odmajal z glavo in nadaljeval.

"Samuraji so se grozovito maščevali vsakemu nindži, ki so ga ujeli živega. Tako so na primer šest dni mučili Sugitani Zenbura, ki je poskušal ubiti velikega vojskovodjo Odo Nobunago, zakletega sovražnika nindž. V vrelo olje so vrgli Išikava Goemona, največjega srednjeveškega lopova, ki so se ga sramovale celo nindže, saj je izkoriščal večino za osebne koristi."

Vlasta je pospravila mizo, nakar so se preselili v dnevno sobo.

"Kljub temu so usluge nindž najemali tudi takšni vojskovodje kot Jejeasu Tokugava. Vendar jim nikoli niso popolnoma zaupali. Najbolj znan primer govori o Iga nindži Kato Danju. Kato se je najprej poskušal zaposliti pri fevdalcu Uesugiju. Ko ga je le-ta zavrnil, je odšel k njegovemu rivalu, sosedu Takedi Šingenu. Takeda je mislil da gre za prevaro in da ga bo Kato poskušal ubiti po Uesugijevem ukazu. Zato je stražarejm velel, naj ga za vsak primer usmrtijo."

"Stric Boris, kdo je bil prvi nindža?" je hotel vedeti Peter.

"Po japonski mitologiji nindže izvirajo od *tengujev*, ljudi - vran. Imeli naj bi človeško telo, ptičjo glavo in pernata krila. Zgodovinski spisi razkrivajo, da osnovne ideje nindžica izvirajo iz Ki-

tajske. Veliki strateg Sun Cu je v znamenitem delu *Umetnost vojskovanja* eno poglavje posvetil vohunstvu. Na podlagi te knjige je japonski princ Šotoku v 7. stoletju začel uporabljati vohune. Najprej so se imenovali *šinobi*, kar pomeni 'prikriti se' ali 'prikrasti se.' Ukvarjali so se izključno z zbiranjem podatkov o sovražni vojski. Za časa dinastije Heian pa so razvili smrtonosno večšino in postali nindže."

"Kako je bilo možno najeti nindžo?" je vprašal Marjan.

"Centri nindžica so se nahajali v nedostopnih pokrajinah Koga, Iga in Kii na glavnem japonskem otoku Honšuju," je odvrnil Boris ter vzel ponujeno pijačo. "Na dnu organizacije se je nahajal nindža bojevnik, ki se je imenoval *genin*. Njegov starešina ali poglavar klana je bil *džonin*. Genine in džonine ni nihče poznal. Celo med seboj so bili tujci. Zato so imeli posrednika, ki se je imenoval *čunin*. Zanj je vedela cela pokrajina. Ko je kakšen velikaš potreboval usluge nindž, je poslal samuraja k čininu in posel je bil sklenjen."

"Kaj se je zgodilo z nindžami?" se je vmešala Vlasta. "Rekel si, da danes ne opravljajo več svojega dela."

"Tako je. Nindže so doživele vrhunec moči v obdobjih Kamakura, Muromači in Momojama. Še posebej so cvetele v času državljanskih vojn imenovanih *sengoku džidai*. Njihov zaton datira v ob-

dobje šogunata Tokugava. Zadnjič so se pojavile v drugi svetovni vojni, ko so kot diverzanti pod vodstvom Inouneja delovali v sovražnikovem zaledju."

"Kaj se danes ve o njih?" je zanimalo Marjana. Zleknil se je v naslonjač in srebal gin iz kristalnega kozarca.

"Največji mojster nindžica je Masaki Hacumi," je povedal. "Njegova šola se imenuje Tokagure-ju. V ZDA je najbolj znan Hacumijev učenec Stevan Hayes. Precej popularen pa je tudi Šoto Tanemura, Hatsumijev nečak, ki vodi svojo šolo nindžica."

"Stric Boris, prvi ne-Japonec, ki je postal nindža, je bil Lesli Eldridge, kajne?" se je oglasil Peter.

"Žal ne. Lesli je literarni junak," je odvrnil. "Prvi je bil Frank Duks, vietnamski veteran. O njem so posneli film Krvavi šport, v katerem ga je igral Van Damme."

"Tega pa sem videl!" je vzkliknil Peter.

"Duksov učitelj je bil Tanaka, ki je v ZDA prišel po drugi svetovni vojni. Na podlagi njegovega nindžica je Pentagon v šetdesetih letih ustanovil enote Zelenih baretk."

"To so komandosi, kajne?" je pripomnil Marjan.

Stanovnik je pokimal. Nehote je pogledal na uro.

"Kako nindže trenirajo?" je zanimalo dečka.

"Peter, mislim da smo dovolj namučili strica Borisa," se je oglasila Vlasta. Pomenljivo je pogledala sina. "Ti bi moral že zdavnaj v posteljo. Jutri imaš šolo."

"Samo to naj še slišim, prosim, lepo prosim," je moledoval Peter.

Vlasta je na Borisovo zagotovilo, da ni utrujen, popustila: "Naj bo. Ampak potem boš šel takoj spat."

"Obljubim!" se je strinjal deček.

"Veščina ninpo obsega devet nivojev ali vrat. Pravijo jim *nindža no hači mon*," je razložil Boris. "Prva tri vrata so fizične narave, druga tri mentalne ali psihološke in zadnja tri duhovne ali spiritualne narave.

Prva vrata zahtevajo urjenje v *tai džicu*, golorokem bojevanju. Druga vrata so *kobu džicu*, veččina borbe z orožjem. Sem sodijo *nindža ken* ali meč, *bo* - palica, *kusurigama* - srp z verigo, *šuriken džicu* ali metanje železnih zvezd, *jari* - kopje in druga orožja. Sledijo vrata, ki vsebujejo preučevanje raznih nindža strategij na terenu. To so *šino-bi iri*, veččina zalezovanja, *čo ho*, veččina zbiranja podatkov, *intor džicu*, veččina pobega in umika, *henso džicu*, spretnost preoblačenja, *kajaku džicu*, izdelava eksplozivnih sredstev. S tem seveda niso izčrpane vse strategije, ki jih nindže preučujejo."

"Kako dolgo je treba trenirati, da se postane

nindža?" je zanimalo Petra.

"Odkvisno od mojstrske stopnje, ki jo želiš doseči," je odvrnil. "Za nindže je ninpo način življenja."

"Kaj pa mentalni nivo?" je vprašal Marjan.

"Četrta vrata so *kjomon* ali pismo. Nindže tukaj preučujejo psihologijo, filozofijo, religijo, sociologijo, matematiko, fiziko, skratka vse, kar jim lahko koristi pri njihovi veščini. Naslednja vrata so *kibusin*. Poskuša se začutiti, doživeti nevidna življenjska energija, ki priteka iz kozmosa. Po japonskem prepričanju ohranja vse stvari pri obstoju. Šesta vrta so *kiai džicu*. Gre za energetski krik, ki se uporablja v boju za ohromitev nasprotnika. Te ravni se seveda prepletajo. Ponavadi se učijo vzporedno z fizičnimi nivoji."

"In zadnji nivo?" se je oglasila Vlasta, ki jo je področje duhovnosti še posebej zanimalo.

"Sem sodi *kudži kiri*, kanaliziranje energije s pomočjo posebnih položajev rok, ki jim Indijci pravijo *mudre*. Tudi *haragei*, občutek za nevarnost in prekognicijo spada na ta nivo. Zadnja vrata pa se imenujejo *saki*. Gre za neke vrste magijo, za razvoj nadčutnih sposobnosti."

Peter je hotel še nekaj vprašati. Vlasta ga je samo ošvrknila s pogledom in je odnehal.

"Zahvali se stricu Borisu," je velela mama.

"Hvala," je rekel deček. "Ali mi boš jutri še kaj povedal o nindžah?"

"Seveda," je odvrnil.

Peter je poljubil očeta na lice in vsem voščil lahko noč. Vlasta je odšla za njim v sobo.

"Te je kdaj mikalo, da bi vadil nindžicu?" je vprašal Marjan.

"Nindžicu je zanimiva, koristna veščina, toda jaz se rad borim odkrito, iz oči v oči," je dejal. "Zato so mi ljubše samurajske veščine."

Marjan se je znova zamislil nad Borisom. Ta fascinantni mojster ni bil zgolj borec, ampak živa enciklopedija. Bil je pravi poznavalec borilnih veščin, vrhunski ekspert. Marjanovo spoštovanje do Stanovnika je še bolj naraslo.

3.

Vlasta je pospravljala po hiši. Ob nedeljah se je zmeraj lotila generalke. Čeprav je imela vsak dan polne roke dela z gospodinjstvom, se je med tednom nabrala gora perila, ki ga je bilo treba zlikati, kup stvari zložiti na svoje mesto, pobrisati prah, posesati itison, obrisati ploščice v kuhinji in kopalnici, očistiti WC. Opravidlom ni in ni bilo konca. Še sreča, da ji je Marjan pred kratkim kupil stroj za pomivanje posode. Zanj ga je prosila več kot dve leti. Res je bilo treba posodo še vedno v grobem očistiti, zložiti v stroj, kasneje obrisati, ampak z avtomatskim pranjem ji je bilo to delo olajšano vsaj za polovico. Marjan ji je predlagal, da bi si enkrat na teden najela pomoč, sluškinjo. Toda Vlasta je raje varčevala. Kljub temu, da je bila redno zaposlena na pošti in je Marjan dobro zaslužil, denarja ni rada razmetavala. Še posebej ne za opravidla, ki jih je lahko postorila sama. Tako so jo pač vzgojili.

Izklopila je sesalec. Prisluhnila je melodiji iz radija. Ali je bilo res? Jo ušesa niso varala? Da, vrteli so njeno najljubšo skladbo, pesem Percya Sledgeja *When a man loves a woman*. (1) Pravzaprav je bila to njuna pesem, njena in Marjanova. Zvoki so jo ponesli v preteklost. Spomini so jo preplavili kot morje, z valovi ki so butali čez robove vsakdanjosti.

Sedla je na kavč.

Spoznala sta se na brucovanju. On se je vrnil od vojakov, ona je končala gimnazijo. Ko sta se prvič videla ju je zajel vihar. Zvonovi so oznanili prebujenje. Zavedla sta se praznine dotedanjega življenja.

Srebrni mesec je sijal, ko sta stala na balkonu in opazovala zvezdato nebo. Šepetal ji je nežne besede, ki so jo ponesle na vrh gore. Zajezdila je beli oblak in se dotaknila neba. Ljubezen se je kot luč dneva razlila po temačnem labirintu. Še isto noč je bila njegova.

Pijana od novoodkrite ljubezni, sta se odločila, da postaneta cimra. V študentskem domu niso dovolili parom, da bi stanovali skupaj, ampak za njiju ni bilo ovir. Kdaj pa ljubezen ni mogla premakniti gore, ali sklatiti zvezde z neba, ali sredi noči prižgati luči?

Dve leti sta pridno študirala. Bele lilije so jima

(1) *Ko moški ljubi žensko*

krasile pot. Tedaj pa je Vlasta zanosila. Njuno veselje ne bi moglo biti večje.

Toda prišla je streznitev. Starši so zahtevali splav. Sanje so se razblinile.

Po mrzlih belih hodnikih sta šla po brezčutne nasvete.

"Mlada sta še. Kam hitita?" so jima prigovarjali. "Šola je vajina prva skrb. Za otroke imata še dovolj časa."

Marjan se je sredi noči prebujal s krikom na ustih. Vlasta je v tišini slišala jok nerojenega otroka. Besni psi so terjali kri. Zahtevali so sad njune ljubezni. 'Ni vrat, ni izhoda!' so tulili glasovi iz teme.

Tedaj pa sta zaslišala mogočen glas svetlobe. Zaigrali so serafi. In odločila sta se po svoje. Vlasta je rodila sina. Nič drugo ni bilo pomembno. Marko se je zaposlil pri policiji. Rekel ji je: "Ko te nihče drug noče, te policija in vojska vedno sprejmeta." Takrat so še bili časi rdeče petokrake zvezde. Kot mlada družina so hitro dobili stanovanje. Življenje je spet postalo pravljica.

Na žalost pravljica ni dolgo trajala, kakor tudi Markova služba pri policiji ne. Jezil se je na šefe. Govoril je, da so kolegi zavistni in da ni postranskega zaslužka. Njej pa se je zdelo, da ne prenese avtoritete, discipline. Zato tudi ni maral govoriti o vojski.

Leto dni po osamosvojitvi Slovenije se je odlo-

čil, da bo odprl zasebno detektivsko agencijo. Od tedaj je postal drug človek, mrk, resnoben. Le ob Petru se je občasno nasmehnil. V njegovo srce se je zavlekel mraz. Cesta do njega je postala zapuščena. Okrog nje je pričelo rasti trnje in osat. O službi ni nikoli govoril. Morda je bila to napaka. Zatrjeval je, da jo noče umazati s sodrgo, s katero ima opravka in da je najbolj pomembno, da imata dovolj denarja. Kupila sta si dober avto, zgradila hišo. Zunanji blišč je preslepil notranjo svetlobo. Marko se je sušil kot stara trta.

V zadnjih nekaj dneh, odkar je k njima prišel Boris pa se je začel spreminjati. Premik je bil komaj opazen, tujemu očesu neviden. Zaznala ga je samo Vlasta. Ledenik se je počasi topil. Telo iz črne smole je izginjalo. Vlasti se ni niti sanjalo, zakaj je Boris tako čudežno deloval na njenega moža. Sicer ji to niti ni bilo pomembno. Bolj važen je bil čudež, ki mu je bila priča. Hvalila je boga in molila, da bi Marko znova odprl oči.

Hreščanje iz radija jo je vrnilo v realnost. Naravnala je skalo in poiskala postajo s čistim zvokom. Pogled na uro jo je opozoril, da je šestdeset minut minilo s svetlobno hitrostjo. Še sreča, da je bila sama v hiši. Marjan, Peter in Boris so odšli na nogometno tekmo. Le kaj bi si mislili, če bi jo zalogotili, kako sanjari sredi belega dne? Znova je vklopila sesalec. Pričela je mrmrati neko melodijo.

4.

Dva jastreba sta prežala v mračni ulici, čakajoč svoj plen. Prvi je bil visok, močan, nabreklih mišic. Imel je štirioglato glavo s potlačenim nosom in izrazito čeljustjo, ki mu je dajala videz buldoga. Njegov poraščeni obraz in piškavi zobje so kazali, da mu higiena ni prva skrb. Izgledal je kot brezposelni mornar iz preteklega stoletja. To niti ni bilo daleč od resnice, kajti Radovan je šest let plul po svetovnih morjih. Obšel je vse pomembnejše luke. Povsod je pustil svoj pečat, naj je šlo za razbite nosove ali nezakonske otroke. Njegovo življenje je bilo ena sama velika pustolovščina nasilja, strasti, pijančevanja, zabave. Kjerkoli so nastale težave, tam je bil Radovan zraven. Njegovo ime je bilo razvpito. Včerkat je prišel navzkriž z zakonom, toda še nikoli ni sedel dlje kot mesec dni. Trenutno je bil najuspešnejši celjski izterjevalec.

Njegov krivonogi kolega je nervozno oprezoval po ulici. Ime mu je bilo Božo, vendar so mu vsi

pravili *baby face*. (1) Kljub nedolžnemu izgledu je bil Božo nevaren kanon. Imel je črni pas v karateju in številne pretepaške izkušnje, ki si jih je nabral kot redar v diskotekah. Dve leti je bil zaprt zaradi poskusa oboroženega ropa. Ko je Radovan odprl podjetje, je bil Božo prvi, ki ga je vzel za sodelavca. Od tedaj je bil njegova desna roka.

"Si prepričan, da bo prišel?" je s pritajenim glasom vprašal Božo.

"Seveda," je odvrnil Radovan. Vanj je dahnil smrdečo sapo po viljamovki. Preden se je lotil dela na terenu, je zmeraj malo spil. Ne preveč, ravno toliko da se je prijetno ogrel. Potem je hitreje reagiral in ni rabil čakati na naravni dvig adrenalina. V njegovem poslu je bilo zelo pomembno, da je prvi prevzel iniciativo.

"Zakaj?" je hotel vedeti Božo.

"Kaj zakaj?" je bil odsoten Radovan.

"Zakaj misliš, da se bo Letonja pojavil?"

Radovan ni maral pojasnjevati svojih načrtov. Če ne bi šlo za baby faceja, bi ga poslal k hudiču. Toda Božo je bil njegov prijatelj, zato je pojasnil: "Stanč, saj ga poznaš, knjigovez, mu je dolžan nekaj denarja. Po telefonu sta se dogovorila, da mu nocoj vrne dolg."

"Kako za vraga si pripravil Stanča, da ti je to zaupal?"

(1) *Otoroški obraz.*

Radovan se je zlobno zarežal.

"Odkupil sem njegov dolg. Za Letonjo bova pokasirala dvajsetkrat toliko, kot sem dal Stanču."

"Carsko!" je bil navdušen Božo. Njegov šef je bil najbolj zvit človek, kar jih je poznal.

Radovan ga je dregnil s komolcem.

"Glej, prihaja!"

Božo se je zazrl v mrak.

"Ni sam," je ugotovil baby face.

Ob Letonji je stopal skoraj dvometerski orjak.

"Kdo je to?" je vprašal Božo.

Radovan je skomignil z rameni.

"Morda njegov novi pajdaš."

"Se bova umaknila?"

"Si nor?!" ga je oštel Radovan.

"Ampak, poglej tega velikana," je vztrajal baby face. Božo ni bil strahopetec, toda neki notranji glas ga je opozarjal na nevarnost.

"Kaj je z njim? Prepričan sem, da ga ti sam pospraviš za malo malico."

"Ne vem," se je obotavljal Božo.

"Telegraf štange najhitreje padejo. Saj veš, šus v jajca, pa je gotov."

Božo še vedno ni bil ogret za akcijo, toda Radovan je že stopil na ulico.

"Letonja!" je zaklical.

Marjan se je zdrznil ob svojem imenu. Zagle-dal je Radovana. Trenutek zatem se prikazal še Božo.

Marjan ju je takoj prepoznal. Vsi v biznisu so poznali Radovana in baby faceja. In ko sta se ta dva pojavila iz teme, to ni pomenilo nič dobrega.

"Kaj bi rad?" je vprašal Marjan.

"Ti dobro veš kaj!" se je zarežal Radovan. "Prišel sem po tvoj funt mesa."

"Malo *morgen!*" (1) mu je zabrusil Marjan. Izvlekel je revolver.

"Ohoho, kaj je zdaj to?! Ali se bomo streljali?" se je zakrohotal Radovan. Hip zatem se je zresnil. "Saj veš, da to ne gre tako. Pospravi pihalnik, če ne te naslednjič poiščem z *UZI-jem!*" (2)

Boris je položil roko na Marjanovo pištolo.

"Mislim, da se lahko dogovorimo drugače, brez nepotrebnega nasilja."

"Kdo je tebe kaj vprašal?!" je vzkipel Radovan. Trenutek zatem je v bolj spravljivem tonu dodal: "S tabo nimam nobenega opravka. Mirno lahko odideš. To je samo med mano in Letonjo."

Boris se je postavil pred Marjana. Njegova drža je bila odločna. Z ledenim glasom je spregovoril: "Do gospoda Letonje lahko prideš samo preko mene."

Radovanu je narasel pritisk. Ta neumni orjak se očitno ni zavedal situacije, v kateri se je znašel. Ni vedel, da se sooča z dvema najhujšima celjski-

(1) *Jutri*

(2) *Tip kratkocevne brzostrelke*

ma izterjevalcema, z bliskom in gromom. Radovanu se ni ljubilo pojasnjevati, kdo sta on in njegov kolega v resnici. Prav tako ga ni zanimalo kdo je ta nespametnež. Edino kar je želel je bilo, da capinu čim prej posveti z batinami.

"Božo!" je siknil Radovan. Za baby faceja je bil to znak za akcijo. Kot kakšen šprinter, ki se pože ne iz nizkega štarta je sprožil svojo krivo nogo. Napadel je z eksplozivno karate brco *mae gerijem*. Tej njegovi tehniki do sedaj še nihče ni ušel.

Boris je stal nepremično kot kip iz bron. Ko pa se je premaknil, njegovemu gibu ni bilo mogoče slediti s prostim očesom. Z levo roko je blokiral udarec ter ujel napadalčevo nogo pod kolenom. Z desnico ga je zgrabil za vrat.

Božo je občutil, kako so se silakovi prsti kot jastrebovi kremplji zarili v njegove bezgalke. Na široko je razprl zenice, v katerih je nejevera prerasla v panični strah. Prekletu, zakaj ni poslušal notranji glas?! Slutil je, da se s tem neznancem ni šaliti. Njegova zavest se je utrnila kot plamen sveče na vetru, ko je telebnil na tla in negibno obležal spričo silakove tehnike rušenja *deaši barai*.

"Hej, ti pa nisi od muh!" je vzkliknil Radovan. "Vsaka ti čast! Ampak pogledjmo, če boš kos staremu uličarju, ki še nikoli ni naletel na boljšega od sebe."

Radovan je dvignil roke v gard. Svojčas je aktivno boksal, vendar ne po viktorijanskih pravi-

lih. Po pristaniščih se je boril za denar. Borbe so se odvijale brez zaščitnih rokavic in niso bile omejene z rundami. Zmagovalec je bil tisti, ki je ostal na nogah. V teh krvavih arenah se ga je prijel vzdevek Desperado.

"Boks, ha?" je pripomnil Boris. "Tega že dolgo nisem počel. Pa dajva!"

Pričela sta krožiti drug okrog drugega. Previdno sta oprezovala, se pripravljala za napad. Bila sta kot zlobni sivi volk in mogočni srebrni orel.

Prvi je navalil Radovan.

Plasiral je dva krošjeja, ki ju je Boris spretno eskiviral. Nato je zamahnil Stanovnik. Pest je kot težka macola poletela proti nasprotnikovi glavi. Toda izterjevalec je počepnil in se izognil udarcu, ki bi uspalval še tristokilskega bika. Takoj zatem se je vzravnal. Z čelom je udaril orjaka v obraz. Stanovnik se je opotekel. Dvakrat je na kratko pomižiknil, da se mu je zbistril vid. Na rokavu podlakti, s katero si je obrisal ustnico, je zagledal kri.

"Uporabi aikido! Pokončaj ga!" mu je velel Marjan. "Capin se umazano bori."

"Ne!" je bil odločen Boris. "Rekel sem boks!"

Radovan se je zmagoslavno zarežal. Velikan ni imel niti zrna zdrave pameti. Karkoli je že obvladal, bi moral zdaj uporabiti, kajti Desperado je sklenil, da ga bo pretepel na mrtvo.

"Pridi, sesul te bom kot kanto!" je zarenčal izterjevalec.

Boris je napadel s serijo sinhroniziranih udarcev. Slišati so bili kot zvok sekire, ki neusmiljeno tolče po stebelu drevesa. Toda Radovan je s hitrimi koraki uspel ohraniti varno razdaljo. Njegova obrambna tehnika je bila učinkovita. V amaterskem boksu bi bil gotovo velik šampion.

Toda Stanovnik ni odnehal. Še bolj silovito se je lotil izterjevalca. Tedaj pa mu je uspelo. Z desnim direktom je prebil Desperadosov gard. Pest je zadela Radovana naravnost v zobe. Njegov porogljivi nasmešek je zbledel. Imel je vtis, kakor da ga je konj sunil s kopitom. S hrbtom se je naslonil na zid stare hiše in lovil zrak.

Zlodej postaja težaven! je pomislil Radovan. Pretep mu ni več nudil takšnega veselja kot na začetku. Sedaj si je edino želel, da ga čim prej konča.

Orjak se mu je nevarno približal. Radovan je usekal kot kobra. Z levico je plasiral strahoviti kroše v Stanovnikovo brado. Od udarca so Desperadosa spreleteli mravljinci, ki so mu šli po roki vse do ramena. Velikan se je samo nekoliko zamajal in stresel z glavo. Izterjevalca je zapuščala samozavest. Silak je bil grozljivo močan. Toda, kot prekaljeni borec, Radovan še zdaleč ni pomišljal na poraz. Ne, niti slučajno. Odločil se je za svoje priljubljeno orožje pred katerim so pokleknili vsi, veliki in mali - za brco v genitalije.

Da bi prikriil svojo namero, je zadal dva krošja. Orjak je dvignil roke, da bi si zaščitil glavo.

Zdaj! je pomislil izterjevalec.

Udaril je bliskovito, z vso močjo. Vendar cilja ni zadel. Uspela mu je le brca v Stanovnikovo nogo, zaradi katere je silak klecnil. Toda padel ni.

Radovan je osuplo obstal. Ta tehnika mu ni še nikoli spodletela. Trenutek zatem so ga velike dlani sunile v prsa, da je zletel v steno, od koder se je odbil na tla.

Nemogoče! je prešinilo Radovana. Kakšne nadnaravne reflekse ima njegov nasprotnik?! Je ta orjak sploh človek? Kako je lahko tako hitro reagiral? Nemočni bes ga je ovil z vročo sapo. Nekako je vzpostavil kontrolo nad svojim telesom. Jeza mu je vlila novih moči.

"Kurba!" se je zadril izterjevalec. "Iztrgal ti bom srce!"

Razsodnost ga je zapustila. Vrgel se je na Stanovnika z namenom, da ga zgrabi okoli pasu.

Boris je skrčil koleno, ki se je zarilo v Desperadov trebuh. Radovan se je kot črv zvil na dvoje. Srce mu je zastalo v grlu. Silakove akcije sploh ni videl. Samo boleče jo je občutil. Poskušal se je izmakniti na stran, vendar ni mogel. Mišice ga niso ubogale. Nato je prejel še desni kroše v glavo. Pred očmi mu je zaplesal roj zvezd, ki so se kakor ostroge z neba boleče zarile v možgane. Nekje od daleč je zaslišal Letonjev zmagoslavni krik.

Drekač! Zarukanec! je Radovan v labirintih svoje zavesti psoval Marjana. *Prej ali slej boš kon-*

čal v mojih rokah, pa če je to zadnje, kar bom naredil v tem življenju!

Potem se je skozi meglico poskušal osredotočiti na orjaka.

Ne, nisem še odpisan! je sklenil, čeprav je svet okrog njega izginjal v meglici. Z roko je segel za hrbet in izza pasu izvlekel nož. Na slepo je zamahnil proti nejasni podobi pred seboj. Čakal je na trenutek, ko bo rezilo prodrlo v nasprotnika. Toda namesto tega so mu jekleni prsti kot trsko zlomili za pestje in mu iztrgali nož. Sledil je eksplozivni udarec. Izterjevalecu se je zazdelo, kakor da se je gora zrušila na njegovo glavo. Sence mu je skoraj razneslo od pritiska. S poslednjimi atomi moči, volje je poskušal vstati. Toda ko je dvignil pogled, se je proti njemu spuščala deset tonska pest. To je bilo zadnje, kar je videl.

"Baraba!" je kriknil Marjan. Začel je brcati nezavestnega izterjevalca.

Stanovnik ga je zgrabil za ramena in potegnil proč.

"Nehaj!"

Marjan se je polagoma umiril.

"Oprosti, živci."

Boris je prikimal. Večkrat se je že prepričal, da so ljudje zaradi strahu postali pretirano agresivni. Še posebej ko so se počutili ogroženi. Toda Marjanov izpad mu kljub temu ni bil všeč.

"Pesjan je bil hudičevo žilav, kajne?" je pri-

pomnil Marjan.

Boris mu ni odgovoril.

"No, glavno da je končano," si je oddahnil Marjan. "Zdaj me bodo pustili pri miru."

"Ne bi rekel," je odvrnil. "Bojim se, da bodo vsaj še enkrat poskušali."

"Misliš?!" se je zresnil Marjan.

Še poslednjič je vrgel pogled na ležeča izterjevalca ter stekel za Stanovnikom.

5.

Sedel je v avtu. Čakal je Petra, ki je imel popoldan pouk. Vsak dan ga spremljal v šolo in domov. Marjan pa je poskrbel za Vlasto. Ni mu bilo všeč, da Letonja ženi še vedno ni povedal za nevarnost, ki jim je pretila. Po včerajšnjem napadu, bi ji vsekakor moral. Marjan se je izgovarjal, da jo noče po nepotrebnem vznemirjati in da bo Božič morda odnehal. Boris ga je svaril, naj ne bo lahkomišeln, naj se raje zaupa ženi, kajti zelo težko je bilo varovati nekoga, ki niti ni vedel, da potrebuje zaščito. Toda Marjan je bil trmast, vztrajal je pri svojem.

Ko se je oglasil šolski zvonec, so se otroci zapodili skozi glavna vrata. S pogledom je poiskal Petra.

Uzrl ga je, kako veselo teče čez dvorišče. V desni roki je imel veliko torbo, v levici risalni blok. Borisu se je stožilo po družinskem življenju. Upal je, da bo usoda milostna do njega in da bo nekega

dne imel prav takšnega sina kot je Peter.

Deček je nestrpno odprl vrata. Skočil je na sedež.

"Stric Boris, kaj mi boš danes povedal o nindžah?"

"Nič pozdrava?"

"Ja, seveda, zdravo!"

"Živijo," je odvrnil Stanovnik. "Pripni si varnostni pas!"

Peter je ubogal.

"Kako si se imel v šoli?"

"Ah, stric Boris, dražiš me!"

"Ne, nikakor. Resno te sprašujem. Mar ni normalno, da se ljudje najprej pogovorijo o vsakdanjih rečeh? Veš, velike stvari so sestavljene iz majhnih."

Peter se je namrdnil.

"V šoli je vedno enako, dolgočasno! Učitelji nas pitajo s samimi nekoristnimi podatki. Jaz bi se raje učil pri tebi."

"Kaj pa?"

"Borilne veščine!"

"Aha," je prikimal Boris. "Ti torej meniš, da poznavanje matematike ali tujih jezikov ne more biti koristno pri borilnih veščinah?"

"Seveda ne!" je vztrajal deček. "To so same neumnosti."

"Prav. Recimo, da se nahajš v Tokiu. Kako bi vprašal Japonca, kje je letališče, ali hotel? Ali pa,

kje se nahaja *budokan dodžo?*" (1)

Peter je bil zmeden.

"Vidiš? Vsaj znanje angleščine bi ti prišlo prav, mar ne?" je povzel Boris. "Poglejva še matematiko. Kako bi brez poznavanja števil ocenil težo svojega nasprotnika? Ali kako bi določil starostno in težnostno kategorijo v kateri boš tekmoval? Nindže, ki jih tako občuduješ so bile izvrstni matematiki, kemiki, biologi, fiziki, poznavalci književnosti. Vso znanje tistega časa so uporabili v nindžiciju."

Deček je molčal.

"Obljubiš da se boš v šoli pridno učil?" je vprašal. "Veš, vse kar se naučiš, ti bo vedno prav prišlo. Znanje je edina moč, ki ti jo nihče ne more odvzeti. Ali velja?"

"No, dobro," se je vdal Peter, ki je imel vsako Stanovnikovo besedo za sveto.

"Ali mi boš zdaj povedal?"

Boris mu je vsak dan pripovedoval po eno zgodbo o nindžah in samurajih. V začetku mu je skušal podtakniti japonske pravljice za otroke, toda deček je hotel slišati resnične zgodbe. Ni se dal pretentati.

"Ne moreš počakati do doma?"

"Ne!" je bil odločen deček. Upal je, da bo nočoj dobil dve zgodbi.

(1) *Šola borilnih vŕečin*

"Naj bo," je privolil. Zavil je v enosmerno ulico, ki je bila bližnjica do Letonjeve hiše.

"V petnajstem stoletju je v provinci Harima živel velikaš Kanetada," je začel. "Bilo je obdobje Edo, ko je vladal šogun Tokugava. Ker Kanetada ni imel potomcev, je posvojil Morija, sina umrlega sosedu. Nekega dne so Kanetada na piko vzele Iga nindže. Splošno je bilo znano, da je to pomenilo zanesljivo smrt.

V zavetju teme se je v črno masakrni nindža kot pajek povzpел po grajskih zidovih. Skozi okno je prilezel v velikaševo spalnico. Kanetada bi bil zagotovo umorjen, če se ne bi tedaj ob njem nahajal mladi Mori, izvrsten mojster meča, s katerim sta pila čaj. Nindže v kenzicu niso bile kos samurajem. Zato je prvi napad spodletel.

Kanetada je bil resno zaskrbljen. Nihče ni vedel, zakaj so se nindže spravile nanj. Je šlo za zamero, maščevanje, pohlep? Vse je bilo mogoče. Najbolj verjeten se mu je zdel razlog, da se kateri od sosedov želi dokopati do njegove posesti. Vendar mu ta sklep ni bil v pomoč. Če bi vedel za ime naročnika, potem bi lahko ukrepal. Tako pa je samo ugibal. Toda eno je držalo kot pribito. Nindže ne bodo odnehale, dokler ne izpolnijo svoje naloge. Za njih je bilo to vprašanje časti.

Tedaj je kot žarek upanja do Kanetada prispe-la vest, da se v sosednji pokrajini mudi Jamada, legendarni telesni stražar. Velikaš je nemudoma od-

poslal sle z naročilom, da morajo za vsako ceno pripeljati Jamado. In res. Slavni jodžimbo je že čez dva dni prišel v Harimo. Kanetada se je nekoliko pomiril. Ob tropu samurajev sta ga sedaj varovala še dva izjemna mečevalca, Jamada in Mori."

Boris in Peter sta prispela domov.

Ne Marjana, ne Vlaste še ni bilo. Začelo se je mračiti. Peter je po stopnicah zdirjal v sobo. Stanovnik mu je počasi sledil.

Ko sta se namestila, je Boris nadaljeval: "Tretji dan po prvem napadu so nindže znova udarile. Ob vznožju grajskih zidov so pripravile diverzijo v obliki eksplozije, ki je naredila veliko luknjo v vhodna vrata. Samuraji so stekli tja, ker je kazalo, da nindže nameravajo izvesti množičen napad.

Medtem sta dve nindži preleteli grajske zidove."

"S platnenimi zmaji?"

"Da."

Bil je presenečen, da si je deček zapomnil njegove besede izpred desetih dni.

"Nindži sta poiskali Kanetada. Bil je v sobi za čajanko. Mirno je sedel sredi *tatamija* (1) in pil iz skodelice. Nindži sta planili noter. Toda znašli sta se pred ostrim rezilom Jamade in Morija. Boj je bil za nindži izgubljen še preden se je začel. Tega so se vsi zavedali. Vendar se maskirana morilca nista

(1) Slamnati tepih, rogoza

nameravala predati. Po kratkem, vendar trdovratnem boju, sta sicer obležala, ampak smrtno ranjen je bil tudi Mori. Zadela ga je strupena puščica, ki jo je skozi cevko izstrelil eden od napadalcev.

Kanetada je teden dni objokoval sina. Sam šogun mu je poslal sožalje. Medtem je ugled Iga nindž hudo trpel. Kanetadovi samuraji so se pripravljali na obrambo dvorca. Pričakovali so vsesplošni napad.

Minilo je pet dni, toda nindže še vedno niso ukrepale. Kaj je to pomenilo? So morda gradile naprave za obleganje, ali so enostavno odnehale? Čeprav so si slednje vsi želeli, so se zavedali, da so to le prazni upi. Nindže so verjetno samo razmišljale o novi taktiki, ukanah, ki so jih poznale na pretek. Vsak novi dan, še posebej pa noč, so vedno bolj načenjali živce prebivalcem dvorca. Na koncu so vsi molili, naj se zgodi kar se pač zgoditi mora, samo da bo enkrat konec tej nočni mori.

Nek večer si je Kanetada zaželel ženske družbe. Poklicali so eno od njegovih najmlajših žena. Jamada je ostal pred vrati in pazil na daimja. Čez čas je zaslišal, da iz sobe prihajajo čudni zvoki. Bilo je kakor da bi nekdo hropel. Naglo je odrinil vrata. Znašel se je pred prizorom, zaradi katerega mu je zaledenela kri v žilah.

Kanetada je ležal na tleh, okrog njega se je širila mlaka krvi. Iz vratu mu je štrlela igla, ki jo Japonke običajno nosijo v laseh. Ženska ob njem ni

bila njegova žena. Pod sloji belega pudra in črne šminke se je skrivala *kunoiči*, ženska nindža.

'Maščevala sem se,' je z mirnim glasom rekla *kunoiči*. 'Sedaj lahko umrem.'

Jamada se ni mogel takoj zbrati. Še nikoli se mu ni pripetilo, da bi kdo ubil njegovega varovanca.

'Zakaj?' je bilo vse kar je spravil iz sebe. V resnici ni pričakoval odgovora, še posebej ne od nindže, ki so se raje pustile mučiti do smrti, kakor da bi kaj izdale. Zato je bil toliko bolj presenečen, ko je *kunoiči* spregovorila.

'Kanetada je pred mnogimi leti ubil mojega očeta, daimja Junša. Bili smo sosed. Živelimi smo v dobrih odnosih. Z očetom sta pogosto hodila na lov. Toda Kanetadin pohlep je vse uničil. Pokončal je tudi mojo mamo. Ko je izvedela za smrt moža, si je vzela življenje. Z bratom sva bila še majhna, zato nama je Kanetada prizanesel.'

'Mori?!' se je posvetilo Jamadi. 'Mori je bil tvoj brat?'

'Hai.' (1)

Kunoiči je sklonila glavo in nadaljevala: 'Ker je bil Mori deček, ga je Kanetada posvojil. Mene, ki sem bila tri leta starejša, je prodal prvemu trgovcu v upanju, da me nikoli več ne bo srečal. Toda trgovec ni bil nihče drug kot Iga nindža. Tako so

(1) Da

me že od malih nog vzgajali v nindžicu.

Pred štirimi meseci sem poiskala brata. Razkri-la sem mu grdobijo, ki jo je Kanetada storil naši družini. Mori se je strašno razjezil na krušnega očeta. Sklenila sva se maščevati. Najela sva naše nindže. Toda moj nesrečni brat se je kasneje, ne vem zakaj, premislil. Kanetado je varoval s svojim življenjem. Nindž nisva mogla več odpoklicati. Zdaj je vsega konec. Zato opravi brž, samuraj. Vzemi mi glavo!

Kunoiči je čakala na usodni udarec meča. Ven-dar jodžimbo ni zamahnil. Ni želel soditi tej nes-rečni duši, saj jo je še predobro razumel. Tudi nje-mu je sosed vzel najdražje, ženo, sina, posest, ug-led. Zato ji je velel, naj odide in poskuša zaživeti na novo."

Deček je ves čas pozorno poslušal. Na koncu je imel samo eno vprašanje: "Zakaj si je Mori premis-lil?"

"Hm. Tega nihče ne ve. Morda je začutil hva-ležnost do krušnega očeta, ker ga je vzgajal kot lastnega sina. Ali pa je spoznal, da maščevanje ne bo obudilo njegove družine? Mogoče je bil tudi v skrbeh za sestro. Kdo ve?"

Peter se je zatopil v misli. Čisto je pozabil, da je želel slišati dve zgodbi.

Boris je potihoma odšel. Opazil je, da je vprašanje maščevanja za dečka postalo resna dilema. Zato ga bo čez eno uro spet obiskal. Takrat bosta premlela

to temo.

Na stopnicah je srečal Marjana. Ta ga je debelo pogledal.

"Kje je Vlasta?" je vprašal.

"Mar ni s teboj?"

"Ne," je nestrpno odvrnil Marjan. "Ali nisi ti danes klical moje tajnice in ji rekel, da boš s Petrom šel po Vlasto?"

"Se šališ? Dnevni red varovanja oseb se nikoli ne spremeni brez predhodnega dogovora."

"O, bog!" je zastokal. Takoj mu je postalo jasno, da je Vlasta v *njihovih* rokah. Polotil se ga je smrtni strah. Zaradi panike mu je vse odpovedalo. Zemlja je odprla žrelo, padel je v brezno brez dna. Preplavile so ga slike nasilja, ki je doletelo Vlasto zavoljo njega.

Boris ga je prijel pod roko, da bi mu pomagal vstati. Sedaj ni bil čas za obup, ampak za akcijo. Prej ko jo gresta iskat, večja verjetnost je da jo najdeta.

Ravno tedaj so se odprla vrata.

V hišo je vstopila Vlasta.

Njeni lasje so bili razmršeni, šminka razmazana, obleka raztrgana. Vsa solzna je padla Marjanu v objem. Drgetala je po celem telesu.

Marjan jo je tolažil, ji prigovarjal, naj se pomiri.

"Kaj se je zgodilo?" je tiho vprašal.

"Čakala sem ... te ... pred pošto," je hlipaje za-

čela. "Pripeljal se je črni avto ... Dva sta me zvel-
kla noter ... Odpeljali so me v neko ulico ..."

"So ti kaj naredili?"

Vlasta je odkimala.

"Ne, ... samo obleko so mi strgali," je zajecjla-
la.

"Kakšni so bili?" je hotel vedeti Boris.

"Eden je imel roko v gipsu."

Boris in Marjan sta se spogledala.

Radovan!

"Rekli so, da bodo naslednjič šli do konca," je
nadaljevala, "... če se ne bosta sestala z njimi ...
Jutri zvečer, pri nekem Stanču."

Z rokami si je pokrila obraz. Znova je zaihtela.

"Marjan, kdo so ti ljudje?" je čez čas vprašala.
"Kaj hočejo od vaju?"

6.

Pod medlim sojem ulične svetilke sta stali dve pojavi. Razen senc, ki so jih metale stare hiše, ni bilo videti nikogar drugega.

"Saj veš da je to past?" je pripomnil Marjan, ko sta hodila po temačni ulici.

Stanovnik je prikimal.

"Kaj potem iščeva tukaj?" se je vznemiril Marjan.

"Prej ko slej se morava soočiti z Radovanom. Morda bo tokrat bolj razumen."

"Ne vem," je nervozno odvrnil Marjan. "Jaz mu ne zaupam. Slišal sem, da je hujši od pit bula. Če takoj ne odneha, potem tisto kar zagradi, ne izpusti več. In ne pozabi, da se ti bo želel maščevati za zadnjič. Pustiva pogovor, raje takoj napadiva."

Kmalu sta zagledala Radovana. Njegov gips se je videl na daleč. Ob njem je bil baby face.

"Veš, da so pripravili teren?" je polglasno rekel Marjan.

"Seveda."

"In bova kljub temu šla do konca?"

"Zaupaj mi. Včasih lahko z malo neustrašnosti marsikaj dosežeš."

Ko sta bila že čisto blizu, je Marjan zašepetal: "Saj me ne boš pustil samega, kajne?"

Stanovnik ga je tako pogledal, da ga je oblila rdečica, ampak strah je bil močnejši.

"Letonja, nisem si mislil, da se boš upal prikazati," je namesto pozdrava dejal Radovan. Vzel je cigareto iz ust.

"Klinc te gleda! Napadel si mojo ženo, ti prasec!"

"Tvoja žena ni bila v nevarnosti. Jaz nisem takšen kot ti," je zatrdil Radovan, potegnil dim in pogledal Borisa. "Za njega sem vedel, da ima jajca, ampak ti Letonja, ti si navadna strahopetna rit!"

Marjan je molčal.

"Pozanimal sem se o tebi, Stanovnik," je rekel Radovan. "Ti si telesni stražar. Na Ptujju imaš pisarno. Letonja te je očitno najel, da ga varuješ."

"Tako je."

"To se bo zdaj spremenilo," je bil odločen izterjevalec, "ker mi ga boš izročil."

Stanovnik se je ledeno nasmehnil.

"Niti v sanjah. Če je to vse, kar imaš povedati, potem smo se zaman sestali."

Radovan je iz žepa potegnil vžigalnik in ga prižgal. Borisu je bilo jasno, da je to nekakšen signal,

saj je izterjevalec že kadil.

Ni se motil. Iz vež starih hiš se je pojavilo šest nasilnežev z naperjenimi pištolami.

Marjan je polglasno zaklel.

"No, kako bo?" je vprašal Radovan Stanovnika. "Si se premislil?"

Ker mu Boris ni odgovoril, je pristavil: "Veš, zadnjič si me pošteno zdelal. Vendar ti ne zamerim. Opravljal si svoj posel, jaz pa svojega. Biznis je biznis, a ne?! Ampak zdaj raje pojdi. Nihče te ne bo ustavljal. Tvoj ugled zaradi tega ne bo trpel. Verjemi mi, Letonja ni vreden tvojega truda."

Boris je videl paniko v Marjanovih očeh. Zato se je vzravnal.

"Ostanem!"

"Ne bodi nor!" je razdražljivo zavpil Radovan. "Mar res verjameš, da lahko ustaviš osem oboroženih mož?!"

"Ne, lahko pa dobim desetko za trud," je bil sarkastičen Boris. "In vеди, da boš ti moja prva tarča. Z Marjanom ne bova odšla sama na oni svet. Torej, če si pripravljen umreti, lahko zaplešemo."

Bledorumena svetloba je padala na Stanovnikov kamniti obraz. Njegove oči so izražale pogubno moč. Okrog njega se je širil vonj po smrti. Samuraj je bil pripravljen na boj do poslednjega diha. Radovan se je zresnil, napel mišice.

Nato se je na ves glas zasmel.

"Pri hudiču! Stanovnik, točno tak si, kot so te

opisali!" je zagrmel izterjevalec. "Pogumen, dosleden, neuklonljiv."

Radovan je pomignil kolegom: "Fantje, proč s pihalniki. Nocoj se ne bomo streljali."

Boris je slišal, kako si je Marjan oddahnil.

"No, Stanovnik, pa poglejmo če si tudi tako načelen kot pravijo," je povzel Radovan. "Povej, kaj ti je Letonja natvezel za razlog, da ga ščitiš?"

Boris se je za hip obotavljal.

"Ločitev Božičevih. Maščevalni mož. Mimosgrede, svojo stranko bi lahko spametoval. Gospod Leotnja je kot privatni detektiv samo opravljal svoje delo. Ti to razumeš, kajne?"

"Ha, ha, ha!" se je zakrohotal Radovan. "Fantje, ste slišali? Letonja je privatni detektiv?!"

"Ne vem, kaj je v tem smešnega?" je bil presečen Boris.

"Mi vsi smo privatni detektivi! Ampak naša glavna dejavnost je izterjava dolgov. To je še vedno najbolj donosen posel. Tudi tvoj kolega se s tem peča."

Stanovnik je osuplo pogledal Marjana. Le-ta je povetil glavo.

"Za posilstvo ti tudi ni povedal, kajne?" je dodal izterjevalec.

"Kakšno posilstvo?" se je zdrznil Boris.

"Božičeve najmlajše hčere. Samo petnajst let ima. Božič ni hotel plačati dolga, zato se je Letonja lotil njegovega najdražjega cveta."

Boris je prijel Marjana za rame in ga stresel.

"Ali je to res?!"

"Ne, Radovan laže," je neprepričljivo odvrnil.

"Naj privedem Božičevo hčer?" je vztrajal Radovan.

Marjan se je pogreznil v molk.

"Mislim, da mi je vse jasno," je rekel Boris. Začutil je mravljince po celem telesu. Prevzela ga je takšna sveta jeza, da bi Marjana najraje kresnil na zobe.

"Nam ga zdaj prepustiš?"

Boris se je obrnil k Marjanu.

"Če se boš predal policiji, te pospremim od tod."

"Ne, nočem policije!" je oživel Letonja. Pomislil je na Vlasto, na sina. Te sramote ne bi nikoli preživel.

"S tem se tudi jaz strinjam," se je vmešal Radovan. "Gospod Božič je rekel: 'Brez plavcev!' Noče da bi se njegova hči vlačila po sodišču. Dovolj je že trpela."

Boris je pokazal na Marjana.

"Kaj bo z njim?"

"Gospod Božič meni, da bo šest mesecev bolnice zadostovalo," je odgovoril Radovan. "To je vsekakor manj, kot bi mu dodelilo sodišče."

Marjan je zgrabil Stanovnika za roko.

"Boris, ne puščaj me pri njih!"

Kenin ga je hladno premeril.

"Policija ali Radovan? Izbiraj!"

"Ne morem na policijo! Zaradi Vlaste. Saj razumeš?!"

Marjan se ga je krčevito oklepal.

"Potem ti ne morem pomagati," je dahnil Boris in se ga otresel.

Marjan je naredil korak nazaj. Razprl je suk-njič.

"Še vedno imam revolver!"

"Samo dotakni se ročaja, pa si mrtev!" mu je zagrozil Radovan.

Dva izterjevalca sta zgrabila Letonjo od zadaj. Radovan ga je razorožil.

"Boris, ne zapuščaj me!" ga je rotil Marjan. "Pomisli na mojo ženo, na sinka."

"Ti pesjan!" ga je nahrulil Radovan. Z ročajem kolta ga je mahnil po glavi. "Na njiju bi se moral spomniti preden si se lotil Božičeve hčere!"

Boris je z mešanimi občutki zrl na okrvavljenega Marjana. Ta človek mu je nesramno lagal, ga brezobzirno izkoristil, zagrešil enega najbolj gnusnih zločinov, pa vendar mu ni bilo vseeno zanj. In vedel je, zakaj ne. Vlasta in mali Peter sta bila razlog. Za njiju bo seveda poskrbel, medtem ko Marjana ne bo. Toda Letonja je bil druga zgodba.

Naj ga je še tako želel rešiti, si je sam izbral pokoro. Brez poravnave v takšnih zadevah ni šlo. In Marjan je imel izbiro, ki je Božičevi hčeri ni dal.

Zato se je obrnil ter krenil vzdolž ulice.
Pospremili so ga Letonjevi kriki.

**DEŽELA
VZHAJAJOČEGA
SONCA**

1.

Jeklena ptica je mirno drsela nad oblaki proti jutranjemu soncu. Zarja se je kot slepeča bela svetloba razlila po nebeškem svodu. Potniki so do polovice zastrli okna, kajti luč novorojenega dne je bila premočna, da bi zrl vanjo.

Simpatična stjuardesa Nippon Airwaysa je zaželela dobro jutro. Sporočila je, da bodo kmalu postregli z zajtrkom. Potniki so pohiteli do toaletnih prostorov ter izkoristili priložnost, da pretegnejo noge. Let iz Frankfurta proti Tokiu je bil naporen še posebej zato, ker so ubrali daljšo pot proti jugovzhodu in presedali v Bankoku, namesto da bi leteli direktno preko Sibirije.

Ko je sedež zapustil visok črnolas moški s samurajskim čopom, je med potniki završalo. Mnogi so bili prepričani, da je to hollywoodski zvezdnik Steven Seagal, ki je na filmskem platnu zaslovel kot junak borilnih veščin. In ko ga je nekaj otrok prosilo za avtogram, jih je moral razočarati. Pove-

je, da ni znani igralec, ampak da mu je ime Boris Stanovnik. Kljub temu so se otroci želeli slikati z njim. Najprej se je branil, potem pa je zaradi prošnj staršev popustil. Potrpežljivo se je nasmihal v fotoaparate. Malčki so bili srečni. Doma bodo prijatelje prepričevali, da so na sliki s Stevenom Seagalom.

Borisa s Seagalom ni povezoval samo izgled, temveč tudi dejstvo, da sta bila oba mojstra aikida, goloroke samoobrambe. In to je bil tudi razlog Borisovega potovanja. V Tokiu je nameraval obiskati Tenšin Kan Gošo Dodžo, največjo šolo aikida na svetu. Tja ga je pošiljal njegov *sensej*, učitelj borilnih veščin, Robert Resnik.

Robert je bil v skrbeh za Borisa. Poklic kenina, telesnega stražarja, je bil naporen, izčrpljujoč. Borisa je hudo prizadela izguba ljubljene Danice. To je bil udarec, od katerega si nikoli ne bo povsem opomogel. Robert je menil, da mu bo sprememba okolja koristila. Nabral si bo novih vtisov in izpopolnil tehniko aikida. Ko mu je predlagal potovanje na Japonsko, se ni dal prositi. To so bile sanje vsakega mojstra borilnih veščin. Končno bo videl deželo samurajev in vrhunske tehnologije, deželo, ki je na neponovljiv način združevala tradicionalne vrednote in običaje preteklosti z zahtevami sodobne, moderne družbe.

Borisu je Japonska pomenila spiritualno domovino, kajti njena samurajska dediščina je dajala

smisel njegovemu življenju. Samuraj 21. stoletja je bil zanj junak, pravičnejši, utelešeni bojevnik, ki je sam odhajal v boj zoper številčnejšega nasprotnika, obenem pa bil esteta, ki je znal opazovati naravo, prisluhniti življenju. Zmeraj se je boril na strani šibkih, zatiranih, kajti samuraj nove dobe je bil hikari no senši, bojevnik svetlobe.

Spomnil se je sensejevih besed. Pred mnogimi leti ga je vprašal: "Robert, kaj je duša Japonske, kaj je njena bit?" Učitelj mu je odgovoril: "Sonce in češnjev cvet." Ko ga je prosil, naj mu to razloži, je povedal, da se je nekega dne peljal z vlakom po zahodni obali otoka Honšu. Zunaj se je večerilo. Iz zvočnikov se je slišala umirjena pesem. Strojevodja je nenadoma izklopil glasbo. Potnike je opozoril na sončni zahod. Robert se je ozrl na desno. Še nikoli ni videl tako žive oranžnordeče svetlobe. Prebarvala je nebo in zemljo tako enakomerno, da je izginilo obzorje. Zahajajoče sonce v bledorumenem sijju je bilo kot Mesec v kakšni pravljичni deželi. Druga stvar, ki ga je prevzela, je bilo dejstvo, da jih je strojevodja sploh opozoril na ta nepozabni trenutek. Tega verjetno nikjer na svetu ni mogoče doživeti, saj odraža poseben odnos, ki ga imajo Japonci do narave in stvarstva nasploh.

"Japonci sončnemu zahodu pravijo *jujake*," je pojasnil Robert, "in ne občudujejo ga samo kot naravno lepoto, temveč ga gledajo tudi z religioznimi očmi. Po šintoističnem izročilu verjamejo, da so

potomci Amaretsu, boginje sonca."

Ob misli nanjo se je nasmehnil. Pristrčna zgodba o Amaretsu govori, kako se je boginja sonca razjezila nad svojim ošabnim bratom Susanom ter se skrila v votlino. Na nebu in na zemlji je zavladala nepretrgana noč, zaradi katere so se pripetile številne nesreče. Zbrali so se zaskrbljeni bogovi. Tuhtali so, kako bi zvabili Amaretsu iz jame. Tedaj je eden od bogov nagovoril mlado boginjo Ame no uzume, da je zaplesala pred votlino. Ko se je v zanosu pričela slačiti, je nebo stresel smeh osemsto milijard bogov. Radovedna Amaretsu je pokukala ven, bogovi pa so jo potegnili na plan. Nato so urno zvalili skalo na vhod v votlino. Tako je svetloba znova obsijala nebesa in zemljo.

"Japonsko s soncem povezuje še ena pomembna vez," je nadaljeval Robert. "Po njem je namreč dobila ime *Nipon* ali *dežela vzhajajočega sonca*. Pred tem se je imenovala Jamato. V Nipon so jo prekrstili Kitajci v sedmem stoletju, ko je Japonska za časa regenta Šotoke dobila prvo ustavo. Japonci so sonce izbrali tudi za nacionalni simbol. Kot rdeč krog na belem polju krasi njihovo zastavo, ki ji pravijo *Hinomaru* ali *zastava sonca*."

"Kaj pa češnjev cvet?" je zanimalo Borisa.

"Veliki japonski pesnik Ransecu je na zenovski način zapisal *haiku* (1), ki razkriva dušo Jamata:

(1) *Kratka, trivrstična pesem*

*Samo en cvet,
- en češnjev cvet -
širi se toplota.*

Japonci občudujejo češnjev cvet predvsem zaradi njegove minljivosti, kratkotrajnosti. Listi cveta odpadejo še za časa njegovega 'življenja.' Odhajajo na vrhuncu lepote, moči, brez bojzani pred smrtjo, tako kot so odhajali japonski samuraji na bojenm polju v cvet slave in smrti. Zahodnemu človeku je takšno pojmovanje življenja in smrti tuje, kajti on je vezan na rožo, ki 'živi' tako dolgo, dokler ne uvene, se posuši. Na tak način odlaga svoj odhod in se brezuspešno bori zoper smrt."

Ker je Boris potoval v Japonsko meseca aprila, ko so češnje začele cveteti, mu je Robert zabičal, da mora obvezno obiskati goro Asukayama nedaleč od Tokia, kamor zahajajo množice Japoncev na vesele izlete, ki jim pravijo *O-han-ami* ali *opazovanje cvetja*.

"Spoštovani potniki," se je oglasila stjuardesa, ki je nosila rdečo uniformo letalske družbe Nippon Airwaysa, "pripravili smo vam film Sedem samurajev režiserja Akire Kurosave, za katerega ste morda že slišali. Upamo, da boste uživali ob ogledu."

Boris se je zadovoljno namestil. Čeprav je že najmanj desetkrat videl ta črnobeli spektakl, ki je predstavljal klasisko samurajskih filmov, ga je

prevzelo vznemirjenje kakor da bi ga doživljal prvič. Sedem samurajev, med katerimi je bil tudi Toširo Mifune, največji japonski igralec, je varovalo siromašno vas pred roparskimi napadi razbojnikov. Film je poveličeval junaštvo, boj za ideale, preziranje smrti, vse, v kar je Boris verjel. Zanj je bilo to stoosemdeset minut čistega samurajskega raja.

2.

Na izhodu iz terminala tokijskega letališča se je Japonec srednjih let globoko priklonil pred Stanovnikom.

"Jokoso iratšajmašta, Boris-san." (1)

Stanovnik je vrnil poklon.

"Koničiva." (2)

"Vatašiva (3) Keisuke Okamoto," se je predstavil Japonec.

"Okamoto-san!" se je razveselil Boris. "Sensej mi je pravil o vas."

Keisuke Okamoto je bil *kjoši*, nosilec visoke mojstrske stopnje 7. DAN v aikidu.

"*Hai*. (4) V Tenšin Kan Gošo Dodžoju zelo spoštujemo Robert-sana. Štejem si v čast, da ga imam za prijatelja. Ko je bil zadnjič pri nas, sem

(1) *Izraz spoštovanja*

(2) *Dober dan*

(3) *Jaz sem*

(4) *Da*

skrbel za njegovo udobje. Tokrat bom skrbel za vaše."

Okamoto se je znova prikonil.

"Dovolite da vam predstavim Kiki Terouči," je dejal mojster.

Izza Okamota se je prikazala prelepa mlada Japonka dolgih las, živahnih oči. Stanovnika je nagovorila v gladki angleščini. Segla mu je v roko.

"*Hadžimemašte*," (1) je rekel Boris.

Moral se je nasmehnuti spričo Okamotove osu-plosti nad Kikino zahodnjaško formalnostjo.

"Oprostite Boris-san," je zajecjljal, "Kiki je dolgo živela na Havajih. Pozabila je naše običaje."

Okamoto ji je izrekel nekaj ostrih besed. Čeprav je bilo Borisovo znanje japonskega jezika omejeno na nekaj vljudnostnih fraz, je razumel da jo mojster krega.

Kiki se je namrdnila. Nato se je počasi priklonila.

"*Mošivake arimasen*," (2) je zamrmrala.

"Prosim, ne delajte si težav zaradi mene."

"Boris-san, niti slučajno nismo želeli biti nespoštljivi do vas," je spregovoril Okamoto. Očitno se je čutil dolžnega, da pojasni dekletovo navzočnost. "Kiki je Tohejeva vnukinja in ima 4. DAN v aikidu."

(1) *Me veseli*

(2) *Tisočkrat oprostite*

Koiči Tohei je bil eden največjih živečih mojstrov aikida na svetu. Vodil je Tenšin Kan Gošo Dodžo. Boris se je silno veselil, da ga bo končno srečal. Kikina prisotnost je bila mišljena kot izraz najvišjega spoštovanja, čeprav mu ni bilo jasno s čim si jo je zaslužil.

"Nisem ravno prava vnukinja," se je oglasila Kiki. "Moja babica je Koičijeva sestra."

Na parkirišču jih je čakal rdeči Micubiši. Okamoto je sedel za volan. Kiki mu je nekaj dejala v japonščini in se zahihitala.

"Boris-san, verjetno se sprašujete, kako sva vas prepoznala na letališču?"

"Hai."

"Robert-san je rekel, da ste podobni Stevenu Seagalu. Ni se motil. Tudi Kiki je tega mnenja."

Zazrl se je v lepo orientalko, ki je bila mnogo višja od povprečnih Japonk in se ji nasmehnil. Kiki je zardela.

"Torej poznate Seagala?" je vprašal Okamota.

"Seveda. In to še iz časov preden je postal zvezdnik, ko je treniral v Aikikaju pri senseju Toheiju. V Osaki je deset let poučeval aikido. Bil je prvi ne-Japonec, ki je to počel v Niponu."

"Boris-san, pogledjte na desno," ga je opozorila Kiki. "Bugaku."

Na jasi nedaleč od ceste je skupina maskiranih igralcev izvajala predstavo na prostem. Bugaku je bila najstarejša oblika gledališke igre na Japon-

skem.

"Kiki smo zadolžili, da bo vaš turistični vodič," je pojasnil Okamoto.

Boris se je obrnil k njej.

"Domo arigato," se je zahvalil.

"*Do itašmašte.*" (1) je odvrnila Kiki.

"Boris-san, povedal sem vam že da zelo cenimo vašega senseja. Robert-san je izjemen aikidoka. Ima veliko haro, skoraj takšno kot Tohei-san."

Boris je vedel, da *hara* pomeni trebuh in da Japoncem predstavlja središče bitja. Pooseblja veličino človekovega duha.

"Ne vem če vam je pravil, ampak na svojem prvem obisku je premagal našega najboljšega mečevalca, Kavanami Rošija, ki je izvrsten aikidoka in član naše šole. Roši je bil štirikrat prvak Japonske v mečevanju in *tamešikiriju*. (2) Dokler ni srečal vašega učitelja, ni poznal poraza."

"Tega nisem vedel."

"Skromnost je še ena vrlina Robert-sana," je pripomnil Okamoto. "Mnogi iz našega dodžota so ga nagovarjali, naj nastopi na državnem prvenstvu v kendu, ki se je tedaj odvijalo. Toda Robert-san je odvrnil, da ga tekmovanja ne zanimajo in da želi spoznati čim več dodžotov. Tako sem ga spremljal

(1) *Prosim, ni zakaj*

(2) *Tekmovanja v sekanju s katano*

na sedež *JKA*, (1) kjer je vadil s skupino inštruktorjev karateja. V *kumiteju* (2) je bil strašen. Mojstri mu niso mogli do živega. Potem sva obiskala Tenšin Šoden Katori Šinto Rju, najstarejšo šolo mečevanja, kjer je impresioniral samega Ricuke Otakeja. Prav tako je želel spoznati Džigen Rju, kedžicu stil, ki je dal tehnike kenda. Pa sva šla v Kjoto k mojstru Jošinoriju, ki ga je kar hotel vzeti za *uči dešija*. (3) Pot naju je zanesla celo na Okinavo, ker je Robert-san želel srečati Cuguo Sakumota, večkratnega svetovnega prvaka v karateju, ki slovi po svoji nedostopnosti. Njegova šola Rjuei Rju je zelo ortodoksna. Le redko kdo sme stopiti vanjo. Sakumoto je Roberta naučil *kato* (4) Anan, s katero je zmagoval na tekmovanjih. Prav tako mu je pokazal dve kati, ki ju Robert-san zaradi prisege ni pokazal niti meni."

Stanovnika je prevzel ponos zavoljo Roberta. Vedel je za njegove obiske Japonski, saj mu je pogosto pravil o njenih lepotah, običajih, toda ni vedel, da je sensej naredil takšen vtis na japonske mojstre.

Peljali so se po vozlišču avtocest v centru mesta.

(1) *Japonska karate zveza*

(2) *Borba*

(3) *Posvečen učenec, ki živi pri senseju*

(4) *Sklop vezanih tehnik*

"To je Šuto Kosoku Doro," je rekla Kiki. "Tokio se je v preteklosti imenoval Edo. Glavno mesto je postal šele v drugi polovici 19. stoletja. Pred njim sta bili prestolnici Nara in Kjoto."

Boris je dobro poznal zgodovino Japonske, ampak bilo bi nevljudno, če bi se s svojim znanjem postavljaj pred Kiki, ki je vlogo turističnega vodiča vzela zelo resno.

"Prihajamo v četrt Šindžuku. Kot vidite je polna nebotičnikov. Tukaj so centri zabave, železniški vozovi in veliko blagovnic. Ta četrt je zelo živahna, tako podnevi kot ponoči. Obnovljena je bila v sedemdesetih letih tega stoletja. Japonska arhitektura sodi med najbolj drzne, obenem pa tudi med najbolj tradicionalne sloge. Naša največja arhitektka sta Tange Kenzo in Maekava Kunio. Ko se bomo peljali skozi četrt Harajuku, boste lahko videli najmodernejše športne objekte, ki jih je zgradil Kenzo-san za Olimpijske igre."

Z avtom so se vozili še uro in pol, dokler niso prispeli v kraj Točigi, ki se nahaja šestdeset kilometrov severno od Tokia.

"Končno doma!" je zavzdihnila Kiki.

Bors je zagledal kompleks japonskih hiš, obdan z visokimi cedrovimi drevesi.

Tenšin Kan Gošo, največji dodžo aikida na svetu! je pomislil.

Zajel ga je val vznemirjenja.

3.

Sedel je na tleh, na slamnatem tepihu imenovanem *tatami*. Soba je bila majhna, omejena s *fusumijem*, drsečimi stenami, ki so služile kot vrata. Dvojna okna ali *šodži* so bila iz papirja nalepljena na letvice. Ker se je zvečerilo, je Okamoto prižgal kockasto svetilko, ki je bila popisna s kaligrafijskimi znaki. Rekel je, da ga bo sensej Tohei kmalu sprejel. Nato ga je pustil samega.

Boris je bil poln vtisov. Tenšin Kan Gošo Dodžo je presegel vsa njegova pričakovanja. Stal je na družinski posesti Tohejevih, ki je obsegala deset hektarjev zemlje in tisočletni gozd. Tohejevi predniki so bili ugledni daimjoji, zemljiški gospodje, ki so v fevdalni Japonski opravljali odgovorno službo deželnih sodnikov.

Največja zgradba za aikido se je imenovala Tenšin Kan. Zajemala je površino dvatisoč kvadratnih metrov. Imela je petstodvajset oblazinjenih borišč, ki so bila uokvirjena s široko leseno stezo.

Tukaj se je poučeval *Šin Šin Toicu Aikido*, (1) ki je bil bolj znan kot *ki-aikido*.

Druga stavba je nosila naziv Tenšin Gošo. Namenjena je bila meditaciji in sprostitvi duha. Zgrajena je bila iz cipresinega lesa. Njena dvorana je obsegala dvestopetdeset kvadratnih metrov. Imela je izjemen sistem razsvetljave ter visoko kvalitetno ozvočenje za meditativno glasbo.

Naslednji objekt je bil muzej *ki-ja*. (2) Dvo-nadstropna železna konstrukcija je imela tisočde- vetsto kvadratnih metrov. Notranja oprema muzeja je sodila med vrhunske dizajne sodobnega enteri- erja. Razstavljeni predmeti so bili zasnovani tako, da so dajali znanstvene razlage o ki-ju in njegovi uporabi. Tukaj se je predaval tudi *kiacu*, posebna oblika bioenergetske terapije.

V kompleks zgradb je sodila tudi stavba, v ka- teri so bivali študentje aikida. Zgrajena je bila iz lesa, tako kot večina japonskih hiš, ker je bila de- žela bogata z gozdovi.

Tenšin Kan Gošo Dodžo se mu je zdel kot sa- mostan bojevniškega duha in modrosti. Robert mu je dejal: "Če se aikido začne z *Daito Rju* (3) aiki- džucujem, potem se gotovo konča s ki-aikidom."

(1) *Aikido združenega telesa in duha*

(2) *Nevidna življenska energija. Obsega pojme kot bioenergija, geoenergija, kozmična energija*

(3) *Veliki vzhodni stil*

Robert je menil, da je ki-aikido tista oblika, ki bi jo Morihei Uješiba danes poučeval, če bi še živel. Uješiba je bil učenec Sogaku Takede, vodje Daito Rju aiki-džucuja. Potem ko je doživel mistično izkušnjo, ki ji Japonci pravijo *satori*, (1) je oblikoval aikido. Po njegovi smrti so nastale številne šole. Vsak mojster si je aikido razlagal po svoje. Toda noben se ni tako približal njenemu bistvu kot Koiči Tohei, ki velja za Uješibinega najbolj nadarjenega učenca. Boris je njegovo življensko pot poznal do potankosti.

Tohejeva mati je imela v času nosečnosti pljučnico, zato je Koiči v otroštvu pogosto bolehal. Ker se je zanj bala, ga je zmeraj toplo oblačila. Zato je postajal vedno šibkejši. Nekega zimskega dne pa ga je oče potopil v mrzlo vodo in mu prepovedal nositi debela oblačila. Od takrat se nikoli več ni prehladil. To je bila njegova prva izkušnja s kijem. Kasneje je svoje učence aikida vsako leto tretjega januarja odpeljal k ledeno mrzli reki, v kateri so se okopali. Pozimi se nihče od njih ni prehladil ali zbolel.

Z devetimi leti je začel vaditi džudo pri očetu, ki je imel 4. DAN. Poučeval je na srednji kmetijski šoli. Sčasoma je Koiči zrasel v utrjenega borca. Ko se je vpisal na tokijsko univerzo Kejo, so ga takoj sprejeli v šolsko džudo reprezentanco. Na poletnih

(1) *Prosvetljenje*

pripravah pa se je tako hudo poškodoval, da se je njegovo življenje povsem spremenilo. Ko ga je sparing partner vrgel na tla, ga je strahotno zabolelo v levem delu prsi. Ker je bila bolečina vedno hujša, je moral v bolnišnico. Pregledal ga je dr. Matano, najboljši japonski zdravnik. Povedal je, da gre za pleuritis. Strogo mu je prepovedal vsako športno aktivnost. Dejal je, da nikoli več ne bo mogel trenirati džuda. Rekel je: "Tvoje telo je kot počena skodelica za čaj. Prvi močnejši pretres je lahko usoden. Ne dviguj previsoko leve roke in ne govori preveč na glas." Koiči je bil čisto na tleh.

Starši so ga iz Tokia prepeljali na vas. Njegova življenska energija, njegov ki, je bil vedno slabotnejši. Duhovno je bil zlomljen. Ko se je sprehajal po vrtu in se spotaknil, se je ves prestrašen vrnil v posteljo ter si izmeril temperaturo.

Leto dni je preležal v postelji. Začel je brati knjige o metafiziki, religiji, meditaciji. Preučeval je Konfucija, Menecija in biografije pomembnih ljudi. Najbolj sta ga navdušili deli *Seikoten* ter *Pripovedi mojega učitelja* od Tecuja Ogure. V slednji je izvedel, da ima Ogura duhovne vaje v Nakanou, kjer je vodil šolo Ičikukai. Tohei se je odločil, da bo za vsako ceno postal član te šole.

Sprejela ga je gospa Mičie Hino.

Povedala mu je, da bi moral glasno prepevati *mantr*e, svete zloge, medtem ko bi ga starejši učenci tolkli po hrbtu.

"Za nekoga, ki ima pleuritis, je to smrtno nevarno," ga je svarila stara gospa.

Toda Koičiju je bilo vseeno. Odločil se je, da raje umre, kakor da še naprej živi v nenehnem strahu.

Najprej je začel vaditi *zazen*, sedeči položaj za umiritev zavesti. Kasneje se je pridružil starejšim učencem, ki so izvajali zahtevne vaje dihanja, imenovane *misogi*. Prepevali so mantra: "To-ho-ka-mi E-mi-ta-me" in drug drugega tolkli po hrbtu. Toheju se že prvi večer vrnil pleuritis. Počel je vse, kar so mu zdravniki strogo prepovedali. Toda bil je trdno odločen, da vztraja do konca. Sčasoma je bolečina popustila. Samo po treh dneh vadbe *misogija*, se mu nikoli več ni povrnila.

Čez leto dni je odšel na pregled. Rentgenski posnetek je pokazal, da je povsem zdrav. Ponavadi pleuritis pusti sledi, ki so vidne vse življenje. Pri Toheju jih ni bilo, kakor da ne bi bil nikoli bolan.

Koiči se je nato vrnil k treningom džuda. Toda po izkušnji *zazena* in *misogija*, ga ta večšina ni več zadovoljevala. Starejši mojster džuda Mori mu je dal pisno priporočilo za senseja Uješibo in njegovo novo večšino aikido.

Toheja je sprejel Macumoto, ki je skrbel za obiskovalce v dodžu. Koiči ga je vprašal, kaj je aikido. Macumoto mu je pokazal boleč prijem, iz katerega pa se je Tohei rešil. Razočaran nad tehniko je že hotel oditi, ko se je na vratih pojavil Mori-

hei Uješiba. Z Macumotovo pomočjo mu je prikazal osnovne tehnike aikida. Učenec je nenehno napadal, medtem ko ga je mojster z lahkoto metal po tleh. Toheju je vse skupaj izgledalo kot prevara. Zato mu je Uješiba velel, naj sleče suknjič in ga napade. Tohei je z veseljem ubogal. Toda ko je poskušal prijeti mojstra za roko, se je nemudoma znašel na tleh. Ni mogel razumeti, kako ga je Uješiba vrgel. Pri metu namreč ni zaznal nobene uporabe sile. Če bi jo začutil, potem bi lahko razmišljal o obrambi, vendar je ni zaznal. Tohei je spoznal, da je odkril popolno borilno veščino.

Marljivo je začel trenirati. Že po šestih mesecih je smel sodelovati na prvi demonstraciji. Uješiba je takoj opazil velik talent v mladeniču, zato mu je brezrezervno zaupal. Pogosto je poučeval v Uješibinem imenu v raznih dodžojih, na primer na vojaški policijski šoli v Nakanou, v privatni šoli v Me-grou in v Macudaria dodžu v Sanrizukiju. Tohei je v aikidu napredoval tako naglo predvsem zaradi vadbe zazena in misogija, katerih se je še naprej udeleževal v Ičikukaju. Koiči je imel takrat črni pas v džudu, medtem ko je bil v aikidu brez mojstrskega naziva, čeprav je poučeval aikidoke s 5. DAN-om in bil star komaj dvajset let.

Ko je Japonska z bitko pri Meedwayu izgubila premoč na Pacifiku, je bil Tohei mobiliziran. Druga svetovna vojna je za štiri leta prekinila njegovo pot aikida. Ko se je vrnil domov, je takoj pričel ob-

delovati zemljo. Mama ga je nagovarjala, naj se spočije in naj obišče izvore tople vode. Toda Koiči je odvrnil, da je vojno preživel samo zato, ker je osredotočil svoj ki. Prepričan je bil, da če bi ga naenkrat razpustil, bi nevarno zbolel. Kasneje je izvedel, da so mnogi njegovi tovariši umrli v topli-
cah, ker so prehitro sprostili svoj ki.

Šele čez deset dni je obiskal sorodnike in prijatelje. Poiskal je tudi Uješibo, ki je tedaj kmetoval v okrožju Ibaragi. Znova je začel s treningi aikida. Kmalu je prejel mojstrsko diplomo za 6. DAN. Vz-
poredno je nadaljeval z vajami misogija v Ičiku-
kaju. Še vedno pa ni mogel dojeti, zakaj je Uješiba z lahkoto izvajal tehnike, medtem ko so bili on in ostali aikidoke okorni ter uporabljali predvsem fi-
zično silo. Beseda *aikido* pomeni *pot harmonije z energijo kozmosa*, ali tudi *združitev z Vesoljem*. Koiči se je spraševal, kako to doseči, če pa ni čutil niti kija. Uješiba je pogosto uporabljal izraze kot so *ki no nagare* ali *tok ki-ja* ter *ki musubi* ali *har-
monija ki-ja*, toda nikoli ni pojasnil kaj je to ki, ali kako ga razumeti in uporabiti. Delovanje ki-ja je samo prikazoval skozi čudovite in učinkovite the-
nike aikida.

Kmalu se je Toheju razodela tudi ta skrivnost. Zvedel je za mojstra Tempu Nakamuro, ki se je na Himalaji ukvarjal z jogo. Po vrnitvi v domovino je na tokijskih ulicah začel pripovedovati o skritih močeh, ki jih poseduje vsak človek. Tohei je bil

osupel, ko je prvič slišal njegove besede: "Zavest je gibalo telesa." To preprosto dejstvo je povsem spregledal. Šele sedaj je razumel, da se je nemogoče spojiti s kozmosom, če sta um in telo razdvojena. Prav tako je dojel, da je sensej Uješiba najprej vodil nasprotnikovo zavest, šele potem je vrgel njegovo telo. Vsi ostali aikidoke so izvajali thenike samo na nivoju telesa, zato so bili tako neuspešni. Njihovi prijemi so temeljili na uporabi telesne sile, medtem ko so zanemarjali ki in nasprotnikovo zavest.

Sčasoma je odkril, da se borilni nagon pri človeku nahaja v tako imenovani točki *tan den*, energetskem centru, ki leži dva prsta pod popkom. Skozi treninge aikida in misogija, se je naučil voditi nasprotnikovega duha in njegov ki.

V začetku petdesetih let ga je Uješiba poslal na Havaje, kjer je uril tamkajšnjo policijo in specialne vojaške enote. Nato je Tohei sedemnajstkrat obiskal ZDA. Vse je navdušill s svojo tehniko in komunikativnostjo. Posledica je bila velika priljubljenost aikida izven Japonske. Morihei Uješiba ga je nagovoril, da napiše prvi učbenik aikida v angleščini ter bil založnik tega dela. Kmalu zatem mu je dodelil 10. DAN. Postavil ga je za vodjo inštruktorjev *Aikikai Honbu Dodža*, glavnega sedeža aikida.

Tohejevo imenovanje je bilo presedan v tradiciji japonskih borilnih veščin, v katerih je sin nasledil

očeta.

Po Morihejevi smrti leta 1969 je prišlo do razhajanj med Uješibinim sinom Kišomarujem in Koiči Tohejem v razumevanju aikida. Kišomaru je zagovarjal telesni pristop, Tohei pa je trdil, da ni aikida brez ki-ja. Zato je Koiči zapustil Aikikai. Ustanovil je *Ki no Kenjukai* ali *Društvo Ki-ja* ter Šin Šin Toicu Aikido, preko katerih je širil in poučeval aikido združenega telesa in duha ter *štiri principe o ki-ju*. Potem ko je preminil Kišomaru, so se vsi strinjali, da je Tohei največji živeči mojster aikida.

"*Konbanva, (1) Boris-san!*"

"*O-sensej ...*" (2) je zamrmral Boris.

Naposled je stal iz oči v oči z legendo aikida. Poznal je Toheja s fotografij. Bil je majhne, vendar atletske postave, okroglega zmeraj nasmejanega obraza in kratko pristrizženih vranje črnih las. Ampak očitno so bile slike, ki jih je videl zelo stare, kajti Tohei ki je vstopil, je bil precej drugačen od tistega s fotografij. Drobna postava upadlih lic in sivih las je zgovorno pričala, da je mojster dopolnil osemdeset let. Toda še vedno je v njem tlela tista karizmatična iskra, ki so ji Američani in Evropejci pravili *Walking Ki*. (3)

(1) *Dober večer*

(2) *Z zlogom O Japonci izražajo občudovanje*

(3) *Energija, ki hodi*

"Prosim, nikar ne vstajajte," je rekel sensej. "Moram se opravičiti, ker vas nisem pričakal na letališču. Obveznosti so me zadržale v Osaki. Boste še *sake*?" (1)

"Ne, hvala."

Mojster si je nalil sake v okroglo skodelico, poslikano s štorcljami in ločjem.

"Robert-san mi je veliko pripovedoval o vas," je dejal Koiči, potem ko je naredil dolg požirek. "Vem, zakaj ste prišli k nam. Povedal mi je tudi za vašo izgubo. Sprejmite moje iskreno sožalje."

Tohei se je globoko priklonil.

"Zaradi vaše boleče izkušnje vem, da boste lažje razumeli mojo nenavadno prošnjo," je nadaljeval stari mojster. "Prosil bi vas za veliko osebno uslugo. Ali bi hoteli varovati mojo vnukinjo Kiki?"

(1) *Riževa alkoholna pijača*

4.

Dva ogromna borca sta kot ekspresni voz treščila drug v drugega. Večji je pograbil manjšega za pas in ga odnesel z ringa. Množica je pričela vzklikati njegovo ime.

"Takumaki! Takumaki!"

Veliki *sumotori* (1) je bil *jokozune*, šampion nad šampioni. To je bila najvišja mojstrska titula v sumu. Čeprav je ta naziv prinesel rokoborcu nesmrtno slavo, poseben status in privilegije, je pomenil tudi veliko odgovornost do gledalcev. Od jokozuneja se je pričakovalo, ne samo da je nepremagljiv, temveč da zmaguje z lahkoto, eleganco, odločno in bliskovito. Borba je veljala za kvalitetno tedaj, ko je bila akcija čim krajša. In Takumaki, orjak, ki je lahko po sredi raztrgal tri telefonske imenike, je znal pripraviti spektakl, ki so ga vsi pričakovali. Zato so ga Japonci oboževali in častili

(1) *Rokoborec*

kot utelešeno božanstvo.

Boris še vedno ni mogel verjeti, da se nahaja v Kokugikanu, najbolj znameniti tokijski dvorani za sumo borbe, da gleda dvoboje velikanov v živo. Doma je sumo pogosto spremljal po televiziji, kajti ta najbolj priljubljeni šport med Japonci, je postal vedno bolj popularen tudi na zahodu.

Kiki ga je peljala na turnir prve lige, ki se je imenovala *makuč*. Predstavljal je vrhunec sezone. Ligo sta tvorili dve moštvi, ekipa vzhoda in zahoda s po petnajstimi borci. Na leto so v Japonski organizirali šest velikih turnirjev. Trije so se odvijali v Tokiu, ostali trije v Osaki, Nagoji in enem od večjih mest na otoku Kjušu.

"Verjetno veš, da sumo v prevodu pomeni rokoborba bogov," je rekla. Boris ji je prepovedal, da ga vika in mu pravi gospod takrat, ko sta sama. Kiki ni imela nič proti.

"Začetki suma segajo v peto stoletje," je nadaljevala. "O nastanku večšine se je ohranila legenda, ki pripoveduje da sta se za oblast nad Japonsko v rokoborbi pomerila dva *kamija*, duhova narave. V preteklosti je imel sumo religiozni pomen. Kot obred posvečen kamiju, se je izvajal po samostanih v času žetve riže. Prisostvoval jim je sam cesar. S pojavo samurajev je postal del vojaške rokoborbe."

Povedala je, da največji sumotoriji tehtajo tudi do dvestopetdeset kilogramov, medtem ko ima ve-

čina borcev med stopetdeset in dvesto kilogrami. Da dosežejo takšne dimenzije se že od malih nog prehranjujejo na poseben način. Za rokoborce izbirajo velike otroke, v glavnem iz severnih krajev Japonske, kjer so ljudje že po naravi večji od tistih z juga.

Boris je dobro poznal pravila borbe ki so bila precej enostavna. S pomočjo ene od osemindesetih dovoljenih tehnik je bilo treba prisiliti nasprotnika, da se dotakne tal s katerim koli delom telesa razen s stopali, ali da se ga prisili stopiti izven borišča. Kljub debelosti so bili sumotoriji hitri in spretni.

Ozrl se je naokrog. V dvorani je vladalo slavnostno vzdušje. Gledalci so jedli, pili in glasno navijali. Vsak obiskovalec je ob vstopu prejel košaro z raznimi poslasticami, sakejem ali pivom. Kiki je povedala, da se tako mastijo tudi ljubitelji suma pred televizijskimi in radijskimi sprejemniki. Ker so bili rituali pred borbo precej dolgi, je bilo vedno dovolj časa za skok do hladilnika. V obdobju turnirjev, ki so trajali tudi po dva tedna, si je marsikdo naredil dodatno zalogo kilogrammov in se tako še bolj uživel v sumo.

"Kiki, kako to da imava tako dobre sedeže?"

Dogajanje sta spremljala iz druge vrste. Sedež ni bil ravno pravi izraz, kajti sedela sta na tleh. Stoli so se nahajali šele v tretji loži, ker jih Japonci niso bili vajeni.

"Takumaki je član Ki no Kenkjukaja. Pravi, da je postal jokozone zaradi Tohejevih štirih principov o ki-ju. V zahvalo nam je dal svojo vizitko, s katero imamo prost vstop in najboljše sedeže."

"Kdo je mladi sumotori, s katerim se bo zdaj boril?"

"To je *ozeki (1)* Jomigaeru," je povedala. "Zelo je priljubljen med mladimi. Zaročen je s princeso Jukio Saigo. Starejši ljubitelji suma mu zamerijo, ker se ne ozira na tradicionalne vrednote. Na treningih zmeraj godrnja, ne spoštuje sistema *sempai - kohai*, (2) izmišlja si nove metode treninga. Namesto *čankonabeja (3)* ima raje pico in hot dog. Zavrača japonsko glasbo ter se navdušuje nad rockom. Ker je razvpiti ženskar in se rad zabava po nočnih klubih, je njegova poroka s princezo Jukio prišla pod vprašaj. Šušlja se tudi o njegovih zvezah z *jakuzami*. (4) Tradicionalisti mu najbolj zamerijo da sumo ne smatra za svoj način življenja. Pogosto izjavlja, da ga zanima samo denar. Ko ga bo imel dovolj, si bo kupil hotel ter cele dneve poležaval na soncu."

Svoj čas so se Japonci zelo bali vdora tujcev v sumo šport. Najbolj uspešna sta bila Havajca Jessi

(1) *En rang nižje od jokozoneja*

(2) *Starejši – mlajši*

(3) *Posebna hrana za sumotorije*

(4) *Japonska mafija*

Kuhaulaua in Salavea Atinasoe, vendar nista postala jokozuneja. V celotnem izročilu te veščine ni bilo več kot šestdeset velikih šampionov. Sedaj so se Japonci začeli otepati postopnega razkroja tradicionalnih vrednot suma. Čeprav se je v rokoborbi zmeraj obračalo veliko denarja, se je s prenosom tega športa na zahod, sumo skomercializiral in dosegel vrtooglave vsote. Ker je bilo življenje sumotorijev kratko, zgodaj so umirali zaradi diabetesa, ni presenečalo da je postal denar za mnoge glavni motiv.

Jomigaeru je vzel pest soli. Posipal jo je po borišču. To je bil del obreda, ki je pomenil duhovno očiščenje. Okroglo borišče je bilo zaznamovalo s pletenim trakom, nad katerim je visela lesena streha v obliki svetišča šinto. Opozarjala je na čase, ko se je rokoborba bogov odvijala po samostanih. V ringu je sodnik, oblečen v tradicionalno kimono, svoje odločitve objavljajal s pahljačo.

Takumaki in Jomigaeru sta se razkoračila. Preteče sta se nagnila naprej. S to značilno držo sta spustila energijo v haro in noge. Tako sta dosegla optimalno stabilnost.

Boris se je poskušal vživeti v Takumakija, ki mu je bil bolj simpatičen od nadutega Jomigareuja. Mlajši borec se je že obnašal kakor novi jokozune.

'Le kaj Takumakiju roji po glavi?' se je spraševal Boris. Je morda prvič v karieri podvomil v lastno nepremagljivost? Se je mogoče ustrašil Jomiga-

reuja, njegove lakote po slavi? Se je zbal bolečine, novih naporov? Dvoboji velikanov so od sumotorijev terjali ogromne psihofizične napore. V spopadih je imela mentalna energija primat nad golo telesno silo. Zato se je Takumaki tudi navdušil nad Tohejevimi naukom o ki-ju.

Potne kaplje so se nabrale na jokozunejevem čelu. Razmišljal je o staregiji, ki naj jo izbere. Čutil je, da se bo Jomigareu pognal v direktni napad, ga poskušal neposredno zriniti z borišča. Takumaki bi ga lahko zasukal okrog sebe in ga podrl na tla. Toda to ni bil stil dostojen jokozuneja. Veliki šampion je moral zmagati odkrito in prepričljivo.

Gledalci so obmolknili. Sumotorija sta planila drug proti drugemu. Njun napad je bil silovit, drzen. Dve glomazni telesi sta trčili v eksploziji bolečine, škripanja kosti. Nato sta se pograbila za pasove. Poskušala sta dvigniti nasprotnika. Debele mišice pod sloji sala so vzvalovale, se napele kot strune. Kdo bo močnejši? je bilo vprašanje, ki so si ga zastavljali vsi v dvorani. Kdo bo zmagal v tej igri moči? Izkušeni in prekaljeni Takumaki, ali mladi in ambiciozni Jomigaeru? Trenutek neizvestnosti se je zdel dolg kakor večnost.

Naenkrat je ozeki izpustil jokozuneja. Z desnico ga je zgrabil za vrat. Ta tehnika sicer ni bila prepovedana, vendar ni sodila med viteške prijeme. Polovica gledalcev je glasno negodovala. Jomigareujeva poteza jim ni bila všeč.

Takumaki se je poskušal osredotočiti. Jomigareujev prijem ga je razkačil. Toda bes mu je dal dodatne moči. Dvignil je dvestokilskega ozekija in ga zanesel čez črto.

V dvorani je zavladala histerija zmagoslavja. Iz deset tisoč grl so se izvili kriki:

"Takumaki – jokozune! Takumaki – jokozune!"

Boris je navdušeno zaploskal nad sijajno zmago pogumnega sumotorija. Veliki šampion se je znova dokazal. S pogledom je poiskal Jomigareuja. Pričakoval je, da bo videl njegovo razočaranje. Toda iz ozekija je žarela samo divja, nepotolažljiva jeza.

Ta sumotori pomeni težave, je pomislil Boris, kakor da bi slutil njuno bližnje srečanje.

5.

Naslednjih sedem dni je Kiki vodila Borisa na turistične izlete. Niti sanjalo se ji ni, da jo Stanovnik v resnici varuje. Ko ga je Tohei najel za njenega telesnega stražarja, mu je zaupal, da Kiki nameravajo ugrabiti. Kdo naj bi stal za tem podlim dejanjem in zakaj, ni znal povedati. Koga sumi in kako je prišel do te informacije, pa ni želel razkriti. Ko ga je Tohei vprašal, kako jo lahko najbolje zaščiti, mu je dejal, da na dva načina. Ali naj bo doma močno zastražena, ali pa naj se čim več giblje, po možnosti naj potuje iz kraja v kraj, zmeraj obdana z množico ljudi. Tarčo, ki se je gibala na nepredvidljiv, nenačrtovan način, je bilo najtežje izslediti. Ker Koiči ni hotel strašiti Kiki z nevarnostjo ki ji je pretila, se je odločil za drugo možnost. Tako sta se Boris in Kiki šla turiste. Na vsakem koraku sta ju spermljala še dva Tohejeva mojstra, za katera je vedel samo Boris.

Prvi dan mu je Kiki razkazala Tokio. To glav-

no mesto, ki je nastalo iz revne ribiške vasice, je leta 1923 prizadejal hud potres. Večji del mesta so morali povsem obnoviti. Stare, lesene, ponekod zidane hiše so zamenjali s širokimi avenijami in večnadstropnimi zgradbami, ki so kasneje prerasle v nebotičnike.

Najprej sta obiskala razne muzeje, galerije. Seveda je Borisa najbolj pritegnil muzej Japan Sword Co., v katerem so imeli razstavljene samurajske sablje celo iz obdobja Muromači, ko so začeli izdelovati prve katane. Boris je občudoval plemeni-ta rezila, ki veljajo za najboljše izdelke kovaške stroke mečev v vsej zgodovini bojevanja. Najbolj razkošne katane so izvirale iz obdobja Edo. Bile so pozlačene, polne rubinov, smaragdov, obdane s kožo morskih psov in tjulnov. Kljub njihovemu blišču se je Boris bolj ogreval za zenovsko preproste katane iz obdobja Momojama.

Krajši predah sta si privoščila v parku Jojogi, kamor so radi zahajali mladi rockerji. Poslušali so glasbo iz prenosnih kasetofonov. Ameriška instant kultura je imela veliko privržencev med mladimi Japonci.

Ob petih popoldan je Boris v centru mesta doživel gnečo, pred katero se je lahko skrtil celo New York. Ljudje so odhajali domov iz služb. Cona za pešce, imenovana Hokoša Tengoku je postala pisano mravljinišče po katerem so se drenjali utrujeni Japonci. Boris se je spomnil na evropskega karateis-

ta, ki je rekel, da je po treh letih tokijske gneče skoraj doživel živčni zlom. Najraje bi začel pretepati mimoidoče. Zaradi velemestnega vrveža je skoraj postal puščavnik. Edino vrnitev v Evropo ga je pomirila.

Zvečer ga je Kiki odpeljala v slovito restavracijo Šidžo Kamogavi, kjer so na vsakem nadstropju stregli drugačno hrano. V pritličju so servirali najbolj navadne in najcenejše jedi. Raznovrstnost, kvaliteta in cena so rasli z nadstropja v nadstropje.

Večerjala sta na vrhu zgradbe. Jedi so bile tako ekstravagantne, da je Boris komaj nadzoroval želodec. Hrano je moral loviti po krožniku in se smehljati, češ da je izvrstna. Nekaj več sprostitev mu je prinesel obisk nočnih klubov, kjer so ga pod budnim Kikinim očesom zabavljale striptizete in *gejšē*. (1)

Drugi dan sta se odpravila v Niko, najbolj znamenito tempeljsko mesto, ki se je nahajalo slabih petdeset kilometrov severno od Točige. Ogledala sta si svetišče Tošogu, kjer je bil pokopan eden največjih šogunov, Jejasu Tokugava. Ta vojaški vladar je položil temelje enotni japonski državi. Pred svetiščem sta stola dva mišičasta bogova imenovana Nio, ki sta stražila veličastna vhodna vrata Jomei Mon. Varovala sta jih pred hudobnimi demoni.

(1) *Igralka – prostitutka*

Tretji dan sta se namenila v Kamakuro, ki je ležala petdeset kilometrov jugozahodno od Tokia. Pred velikanskim Daibucujem, štirinajst metrov visokim kipom Gautame Bude sta se počutila kot pritlikavca. Bronasti kip je pred sedemsto leti postavil šogun Joritomo Minamoto, ker je želel, da bi Kamakura postala nova prestolnica s katero bi se končala prevlada Nare kot umetniškega središča. V Nari je cvetela cesarska kultura. To mesto je še danes slovelo kot "budistični Rim". Minamoto, začetnik *bakufuja*, nove vojaške vlade, si je želel izboriti primat tudi na kulturnem področju.

V Kamakuri sta obiskala še zen-budistični samostan Zuisendži, ki je slovel po prečudovitem vrtu. Japonski miniaturni vrtovi so bili merilo umetnosti v urejanju krajine. Imeli so veliko navdušencev povsod po svetu. Redovniško življenje v samostanu se je odvijalo v enakem ritmu in običajih kot pred šesto leti.

Naslednja turistična točka je bila Osaka, kamor sta se pripeljala s Šinkansenom, super ekspresnim vlakom v obliki metka. To električno čudo je premostilo petsto kilometrov razdalje med Tokiom in Osako v rekordnih treh urah.

Osaka je v preteklosti slovela kot japonske Benetke. Bila je prepletena s številnimi kanali, po katerih so pluli čolni. Iz vasi je prerasla v mesto konec 16. stoletja, predvsem zaradi ugodne trgovske lege. Trgovala je s svilo, rižem, sakejem, čajem,

umetniškimi predmeti. Danes velja za največji japonski trgovski center za Tokijem. Leta 1970 je bila organizator svetovne ekonomske razstave.

Največja atrakcija Osake je bil dvorec, v katerega so se leta 1614 zatekli Tokugavini politični nasprotniki, privrženci prejšnega vladarja Hidejorija. Obleganje gradu, ki je doseglo vrhunec s tako imenovanima zimsko in letno bitko, je zahtevalo petintrideset tisoč življenj. Toliko žrtev je padlo tudi na bojnem polju Sekigahare, zadnje velike samurajske bitke.

Zvečer sta se pomudila v budističnem hramu Hozendži. Pred svetilke božanstva Fudo Mujo-o so prihajali verniki in tiho molili.

Predzadnji dan sta se odpravila v Hirošimo, mesto na jugozahodu otoka Honšu. Kiki je dejala, da je to kraj, ki bi ga moral vsakdo obiskati vsaj enkrat v življenju.

Šestega avgusta 1945 so Američani odvrkli prvo atomsko bombo v zgodovini človeštva. Ljudje, ki so se nahajali v epicentru eksplozije, so se v nekaj sekundah segreli na več milijonov stopinj celzija. Bomba, ki je imela tudi strahotno rušilno moč, je v trenutku terjala petinosemdeset tisoč življenj. V naslednjih nekaj dneh je za posledicami radioaktivnega sevanja umrlo še petdeset tisoč ljudi.

Spominski park miru je bil nemo opozorilo bodočim generacijam o nesmislu atomske vojne. V

središču parka je stal Cenotaf, paviljon miru, v katerem so bila vklesana imena žrtev nuklearne bombe. Pred njim je gorel večni ogenj, ki bo ugasnil tedaj, ko bo uničen poslednji primerek atomskega orožja.

Za Cenotafom na drugi strani reke se je nahajal spomenik, ki je bil še bolj srhljiv od parka. To so bile ruševine zgradbe Industrial Promotion Hall, kjer je bil epicenter morilske gobe.

Zraven Cenotafa je bil še Spomenik otrokom miru. Postavljen je bil za deklico Sadako, ki je zaradi žarčenja zbolela za levkemijo. Deklica je verjela, da bo ozdravela, če bo naredila tisoč papirnatih *žerjavov*, (1) simbolov dolgega, srečnega življenja. Ko jih je naredila šestoštirideset, je podlegla zahrbtni bolezni. Obiskovalci parka so v spomin na njeno neizpolnjeno željo, prinašali papirnete žerjave.

Boris je poznal razloge za uporabo atomske bombe v drugi svetovni vojni. Japonci se niso hoteli predati. Izjavili so, da se bodo borili do poslednjega moža. Boji za otoke Ivo Jima in Okinavo so terjali ogromne žrtve, zato so Američani menili, da nimajo druge izbire. Naj so se njihovi razlogi zdeli še tako utemeljni, pred spomenikom deklice Sadako so zbeledeli.

Uzrl je majhno deklico s kitkami, ki je hitela k

(1) *Japonska ptica*

mami. Nekaj ji je navdušeno razlagala. Takšna je bila verjetno Sadako, polna veselja, zaupanja v življenje.

Borisa je stisnilo v grlu.

Iz roke mu je padel rdeči žerjav.

6.

Iz majhne tuš kabine je buhnil gosti oblak pare. Kot prečudoviti metulj, ki se izvije iz kokona, je iz oblaka stopila mlada črnolaska. Segla je po mehki bombažni brisači. Začela si je otirati drobne kaplje, ki so se kot rosa lesketali na njenem golem telesu.

Vroča prha ji je povrnila nekaj izgubljenih moči. Zaradi celodnevne hoje so jo bolele noge. Kljub temu je že več dni vztrajala pri čevljih z visokimi petami. Čeprav je bila za Japonko nadpovprečno visoka, se je ob Borisu počutila majhno. Lahko bi se tolažila z mislijo, da so bili ob njem vsi majhni, vendar ji to ni zadostovalo. Želela je biti visoka. Ali je s tem samo hotela ugajati moškim in biti lepa, ali pa ji je bil Boris všeč? Tega ni želela razčistiti. Na splošno so jo belci bolj privlačili od Japoncev. Razlog ni bil toliko v njihovi zunanosti, koliko v dejstvu, da so bili belci večji kavalirji, romantiki. Žensko so znali razvajati, jo narediti za princeso. Medtem ko so Japonci v lepšem spolu videli

le poslušne, ustrežljive gospodinje, ki skrbijo za moža in družino.

Kiki je že dolgo časa dušila svojo naklonjenost do belcev. Njena prva ljubezen se ni srečno končala. Izkušnja je bila še vedno boleča, rana globoka.

Ime mu je bilo George Hamilton. Spoznala sta se na Havajih. Bilo ji je sedemnajst let, medtem ko je on bil leto starejši. V veleblagovnici je trčil vanjo. Iz rok ji je padla steklenička parfema in se razbila. George se je zmedeno zagledal v koščke stekla. Nato je še bolj osuplo premeril njo. Pomislil je, da je to gotovo kakšna filmska igralka. Ko se mu je prijazno nasmehnila, je pozabil dihati. Čez čas je prišel k sebi. Jecljaje se je opravičil. Vztrajal je, da ji povrne škodo. Bilo je nekaj očarljivega v njegovi nerodnosti. Zato mu je dala telefonsko številko. Že naslednjega dne sta šla v kino. Med njima se je spletla nežna romanca.

Potem jo je prvič pripeljal domov in jo predstavil staršem. Kiki nikoli ne bo pozabila pogleda, s katerim jo je sprejel Georgeov oče Thomas. Ta možki jo je sovražil. Najprej je mislila, da je vzrok v osebni antipatiji, kasneje pa je spoznala, da je Thomas zagrizeni rasist. Bil je Vietnamski veteran. V "zelenem peklu" se je naučil sovražiti vsakogar, ki ni bil bele polti. V Honolulu je bil stacioniran s činom majora. Uril je mlade rekrute. V prostem času je honoluluško policijo treniral džudo. Ko je iz-

vedel, da je Kiki v sorodu s Koiči Tohejem, ki je bil kot ugledni mojster aikida njegov tekmeč, se je prepad med njima poglobil.

George kakor da ni opazal očetove rasne nestrpnosti do Kiki, ali pa jo je zavestno ignoriral. Njuna ljubezen zato ni trpela. Morda bi se oče sčasoma vnesel, če ne bi usoda posegla vmes.

Iz zapora v Honolulu je pobegnil zločinec, ki je bil obsojen na šestdeset let ječe. V begu je zabodel policaja in ga smrtno ranil. Neki novinar je tedaj zapisal: "Če bi honoluluški policaji namesto džuda vadili aikido, ki ga poučuje g. Koiči Tohei iz Japonske, se to ne bi zgodilo. Aikido vsebuje tehnike zoper napada z nožem, s katerimi je možno učinkovito in varno razorožiti slehernega nasilneža. Vsi policaji na Havajih, Mauiju in Kauaiju vadijo pri mojstru Toheju. Zakaj policija v Honoluluju ne počne enako? Če bi ubežnik kaj takega poskušal izvesti na teh otokih, bi bil nemudoma onemogočen in zaprt."

Thomas je na policiji doživel hude kritike. Kot trener samoobrambe je bil nemudoma odslovljen. Honoluluška policija je poslej vadila aikido. Na Thomasa je padla senca sramote, neuspeha, ki je ni mogel prenesti. Od nadrejenih je zahteval premestitev. Kmalu jo je tudi dobil. George se je s starši preselil v daljni New York.

V začetku je Kiki dobivala njegova pisma vsak teden, potem vsak mesec, nato so prenehala priha-

jati. Si je našel novo dekle ali se mu je kaj zgodilo? Ti dve vprašanji sta jo pričeli obsedati. In ker ni dobila odgovora, je odšla v New York. Na vratih hiše jo je pričakala Georgeova mama. Povedala je, da je sin odpotoval v Pariz, kjer bo naslednjih šest let študiral slikarstvo. Ko je Kiki potožila, da se ji George ne oglasi več, ji je mama zabrusila, da ji bo že pisal ko bo utegnil. Nato ji je pred nosom zaloputnila vrata. Kiki je bila potrta in besna obenem. Še nihče ni tako grdo ravnal z njo. Počutila se je izigrano, ranljivo. Vrnila se je v Japonsko. Poskušala je pozabiti svojo prvo nesojeno ljubezen. Trudila se je da v njej ne bi prevladala zamera do belcev, kajti ni želela biti takšna kot Thomas Hamilton. Uspelo ji je ohraniti čisto srce. Toda občasno jo je spreletel občutek manjvrednosti, ki ji je kakor potres zamajal samozavest.

Sedaj pa se je pojavil Boris Stanovnik. Prišel je kakor roka sprave, kot most prijateljstva. Čeprav si je iskreno prizadevala, da bi bila čim boljša gostiteljica, se ni mogla upreti skušnjavi, da mu ne bi z obiskom hirošimskega parka miru vzbudila občutka krivde. Se je na tak način želela maščevati Georgeu? Tega ni vedela. Naenkrat jo je postalo sram. Boris ni bil čisto nič kriv za njeno razočaranje. Celó sam je izgubil ljubljeno osebo. Tohei ji je vse povedal.

Bolj ko je premišljevala, bolj ji je bilo žal. Z Borisom je preživela nadvse prijeten teden. Kot

otrok se je veselil vsaki japonski znamenitosti. Skozi njegove oči je ponovno odkrivala lepote domovine. Na koncu pa mu je poplačala z mero krivde. To bo morala popraviti.

7.

Občudoval je Kikino spretnost v pripravi čaja. Z elegantnimi gibi je z bambusovo metlico mešala temnozeleno tekočino tako dolgo, dokler se ni pričela peniti kakor razburkano morje.

Za to priložnost si je spela lase nad glavo, jih pritrdila s srebrnim trakom in dvema iglama, okrašenima z zlatimi češnjami. Obraz je imela napudran v brezizrazno belo masko. Nosila je modri svišeni kimono z zimskimi motivi in dolgimi rokavi. Široki zlatordeči *obi* (1) je na hrbtu zvezala v veliko mašno. Kiki je bila kot lutka iz *bunarakija*. (2) Zdelo se mu je, kakor da je njuna čajanka izgubila zemeljske okvire, se preselila v neko neresnično deželo zmajev, princes, junakov. Ni vedel, da je Kiki podkovaná v umetnosti gejš. Samo najbolj nardarjene gejše so znale ponesti moškega preko zemeljskih okvirjev v svet čudes in pravljic.

Nalila je čaj v temnomodro skodelico. Ponudi-

(1) *Pas*

(2) *Lutkovna predstava*

la mu ga je z obema rokama. V njenem gibu je bilo nekaj zapeljivega, nekaj zaradi česar je Borisovo srce pričelo hitreje biti.

Sprejel je skodelico z obema rokama, kajti jemanje darila z eno roko je bilo znak barbarstva, nekulture.

Naredil je dva kratka in en dolg, glasen požirek. Ves čas obreda sta molčala.

Prva je spregovorila Kiki.

"*Smimassen* (1) Boris-san, zaradi Hirošime. Verjetno si se neprijetno počutil."

"Ne Kiki. Hvala, da si me peljala tja."

Hotel ji je razložiti, kaj čuti do atomske bombe, do vojn nasploh, vendar ga je prehitela z vprašanjem: "Ali ti lahko povem zgodbo o mladem roninu Motomuri?"

"Seveda, prosim."

Kiki je prižgala kadilo.

"Bili so časi brez vojn, brez bitk," je začela pripovedovati. "Samuraji so bili plačeni vojaki, zato v obdobju miru niso imeli od česa živeti. Nihče jih ni potreboval, nihče jih ni jemal v službo. Postali so *ronini*, samuraji brez gospodarja.

V tem obdobju je *sepuko*, ritualni samomor, postal donosen vir zaslužka. Ko je samuraj želel izvršiti harakiri, je moral od zemljiškega gospoda dobiti dovoljenje. Ker plemiči niso želeli imeti si-

(1) *Oprosti*

romašnih roninov na vesti, so jim dali odpravnino samo da so se jih znebili. Ko se je to razvedelo, so ronini začeli groziti s samomorom, čeprav mnogi med njimi niso imeli dovolj poguma za takšno dejanje.

Ronin Motomura je imel bolno ženo in majhno hčerko. Bil je zelo reven. Za hrano in zdravila je prodal celo katano in vakizaši, simbola samurajskega stanu. Ampak tudi to ni zaleгло. Zato je odšel k daimju Sanecuju. Upal je, da bo z zahtevo po sepuku dobil nekaj *meric riže*. (1)

Ko so Sanecujevi samuraji opazili, da mladi ronin namesto katane nosi boken, lesen meč, so začeli nagovarjati gospodarja, naj privoli v Motomurov samomor, češ da tako ali tako ni pravi bojevnik. Oholi Sanecu si ni dal dvakrat reči. Od ronina je zahteval, da takoj izvrši harakiri. Motomuri mu ni dal priložnost, da bi pojasnil svojo žalostno situacijo, prav tako mu ni dovolil dva dni odloga, da bi se lahko poslovil od družine, kot je to predpisoval bušido. Mladega ronina je celo prisilil, da si je razparal trebuh z lesnim mečem.

Vest o surovem ravnanju Sanecuja je prišla do Motomurinega tasta, ronina iz Kume. Odšel je k Sanecuju. Pred noge mu je vrgel čope treh njegovih najboljših mečevalcev. Dejal je, da so bili strahopetci, da kljub porazu v boju, niso hoteli storiti

(1) Namesto denarja se je uporabljal riž

sepuko.

"Sanecu-san, osramotil si bušido, kodeks samurajev," je rekel ronin iz Kume. "Z mojim zetom si ravnal nečastno. Pozabil si na *nasake*, sočutje, nežnost, ki ju mora samuraj nositi v srcu. Brez *nasakeja* ostane samo gola sila, ki ruši vse pred sabo, največkrat tisto kar je lepega. Če bojevnik pozabi na sočutje, potem so vsi ostali ideali bušida, vse samurajske vrline, samo lažen okras. Če človek čuti le grobost, potem je zver. Brez usmiljenja, ljubezni, ni vreden, da se ima za človeka. Ti si prezrl buši no *nasake*, Sanecu-san. Pričakujem tvoj sepuko."

Sanecu je pobesnel zaradi besed ronina iz Kume. Samurajem je ukazal, naj nemudoma ubijejo predrzneža. S tem je še enkrat pokazal svojo nizkotnost.

Ronin iz Kume se je srčno boril. Toda nasprotnikov je bilo preveč. Podlegel je v neenakopravnem boju. Za seboj je v smrt potegnil mnoge nečastne samuraje, med njimi tudi Sanecuja."

Boris je hotel reči, da se strinja z roninom iz Kume, da sta vojna in nasilje grobi sili, ki brez ljubezni vodita v uničenje. Kiki je želel pojasniti, da je on hikari no senši, bojevnik svetlobe, da njegova samurajska steza ni steza smrti, temveč ljubezni, ki časti življenje. Toda vse besede so se mu zazdele odvečne, nepotrebne. Kiki je že vse povedala. In čutil je, da se razumeta brez besed.

8.

Tohei, Boris, Kiki in Okamoto so večerjali v družbi Kavanami Rošija in Akiro Seamija. Tohei je bil na enem od obiskov, ki jih je vsako leto opravil po dodžotih ki-aikida v Japonski. Govorilo se je, da se odloča o nasledniku. Njegova desna roka Koretoši Marujama je bil že krepko čez šestdeset, zato je prevladovalo mnenje, da je treba poiskati nekoga iz mlajše generacije mojstrov. Koiči teh govoric ni zanikal, vendar jih tudi ni spodbujal. Prav tako se je šušljalo, da sta v ožji izbor prišla Kavanami in Akiro.

Najprej so obiskali Rošija, ki je imel dodžo v Osaki. Ta slavni mečevalec je bil precej visok za Japonca. Bil je suh, asketskega obraza. Njegovi na krtačo pristriženi lasje, so štrleli kakor ježeve bodice. Okamoto je Borisu zaupal, da je Kavanami precej eksplozivnega značaja in da je zelo tekmovalne narave. Za Tohejev okus je imel nekoliko

preveč izražen bojevniški duh, čeprav njegovemu aikidu ni bilo mogoče prigovarjati.

Akiro, ki je imel šolo v Kjotu je bil pravo Kavanamijevo nasprotje. Imel je dolge lase, bil majhne, vendar široke postave. Trudil se je, da bi bil čim bolj vedrega duha in kominikativen, kakor Tohei, vendar mu je manjkala sensejeva spontanost. Stanovnika je hladno sprejel. Boris je kasneje izvedel, da je Akiro kljub razlikam v letih upal na Kikino roko. Očitno je še vedno gojil naklonjenost do nje.

"Boris-san, vsi poznamo vašega učitelja. Kakšna pa je vaša dežela, *Sorobenia?*" (1) je vprašal Kavanami, ki se je trudil biti čim boljši gostitelj.

"Nekateri menijo, da je podobna Japonski. Ima morje, ravnico, vendar je tudi hribovita in gorata. Pravimo ji dežela na sončni strani Alp. Tako kot ste vi ponosni na Fudži smo mi na Triglav, ki je naša najvišja gora. Imamo jo celo v državnem grbu. Ljudje so delavni, marljivi, vsakdo želi imeti hišo, avto. Znamo se tudi poveseliti, še posebej v Halozah in Slovenskih Goricah, kjer je mnogo vinske trte."

Ko je Kavanami hotel še nekaj vprašati, ga je Akiro prehitel in rekel: "Tohei-san, zdaj ko smo na kupu sami mojstri, bi nam morda spregovorili o aikidu. Vi ste za nas največji vir navdiha."

(1) Slovenija

Tohei bi ga najraje okral zaradi nevljudnosti, ker je Kavanamija tako očitno prekinil. Toda če bi ga pred vsemi skregal, bi Akiro "izgubil obraz," kot so Japonci rekli izgubi časti. Čast pa je bila za Japonce sveta stvar. Zagato je rešil Boris, ki je natančno vedel za kaj gre.

"Sensej, ali bi nam povedali, kakšen je bil vaš prvi stik z zahodom?" je vprašal Boris.

Tohei se je odkašljal. Še je razmišljal o Akiri, nato pa le začel pripovedovati.

"Ko sem se poslavljaj v pristanišču Jokohame, mi je stric, upokojeni admiral, dejal: 'Koiči, v Ameriki živijo zelo močni ljudje. Ne sprejemaj dvobojev z njimi ker te bodo ubili.'

Prvo demonstracijo aikida v ZDA sem imel v Kaliforniji na prvenstvu džuda. Pred dva tisoč gledalci sem izvedel prikaz aikida s tremi partnerji. Nato je organizator tekmovanja dr. Kurizaki rekel, da se bom pomeril s poljubnim številom izzivalcev iz avditorija. Napadalci bodo lahko udarjali z rokami, nogami in celo grizli. Dovoljeno jim je bilo vse.

Tedaj še nisem razumel angleščine, v kateri je dr. Kurizaki nagovoril občinstvo, zato sem z grozo opazoval, kako je s tribun poskakalo osem velikih Američanov in me napadlo.

Najprej so navalili drug za drugim, zato sem jih z lahkoto metal. Potem jih je dr. Kurizaki vzpodbudil, naj napadejo istočasno. Silaki so me obkro-

žili, se začeli približevati. Pograbil sem najbližjega, ga vrgel v sredino in pobegnil iz kroga. Nato sem se gibal tako, da sem imel zmeraj opravka samo z enim napadalcem. Ko sem vsakega vrgel dvajset do trideset krat, so odnehali. Dr. Kurizaki je dejal, da je bil to praktični prikaz širjenja kija."

"Sensej, katera je vaša najbolj pomembna izkušnja s kijem?" je zanimalo Borisa.

"Hm, težko rečem. Ki se mi je postopoma razodeval vse življenje. No, morda bi izdvojil izkušnjo iz časa vojne. Na poti iz Nankinga v Hankou sem doživel ognjeni krst. Do takrat sem bil prepričan, da me je zazen pripravil na smrt. Toda po spopadu sem se tresel od strahu. Spoznal sem, da obstaja velika razlika med vsakdanjim življenjem in smrtjo.

Vsedel sem se v zazen. Razmišljal sem: 'Če kozmos poseduje zavest, ne bo dovolil, da umrem zaman. Ker v življenju še nisem ničesar dosegel tudi moja smrtna ura še ne more priti. Če bom moral umreti pred tem, potem ne obstaja kozmična zavest. S takšnim Vesoljem nočem imeti opravka. Zato bom odločitev o življenju in smrti prepustil Vesolju.'

Kmalu sem začutil olajšanje. Preplavila me je kozmična energija, strah pred smrtjo je izginil. Svoje novo spoznanje sem prenesel tovarišem. Pred bojem sem jim govoril, naj se prepustijo Vesoljnemu Duhu, naj širijo svojo življensko energijo.

jo, kajti potem se jih bodo izogibale celo krogle. Do konca vojne v moji četi ni nihče poginil ali bil ranjen."

Tohei je naredil požirek sakeja. Nato je tlesknil z rokami.

"Dovolj o meni! Raje bi vam govoril o senseju Uješibi."

Kavanami, Akiro in Okamoto so se spoštljivo priklonili.

"Seveda," je zamrmral Akiro.

"*Odžinsan*, (1) povej jim za Managana," se je oglasila Kiki, ki je uživala ob Tohejevih spominih.

"Ah, da, Managan. Bil je šampion *wrestlinga*, ameriške rokoborbe," je dejal Koiči. "Ob neki priložnosti je pozval Uješibo, naj se pomeri z njim. O'sensej je pristal. Orjak ga je takoj na začetku borbe napadel s skokom v prsa. To je zelo priljubljena tehnika *wrestlinga*, ki ji je težko parirati. Toda Uješiba-san se mu je izmaknil. Nato ga je brez vidnega napora metal po tleh. Managan je postal njegov učenec. Ves čas bivanja v Tokiu je redno obiskoval treninge aikida."

"Kaj pa tisti film, ko sta ga napadla dva džudaša?" je pripomnil Akiro. "Ste bili tedaj zraven?"

Tohei je prikimal.

"Bilo je na eni od naših demonstracij. Uješiba-

(1) *Dedek*

san je povabil dva mojstra džuda, da ga napadeta. Mojstra sta nekaj časa previdno krožila okrog njegove drobne postave, nato pa istočasno skočila nanj. Zdelo se nam je kakor, da se je sensej razblinil, kajti džudaša sta silovito trčila skupaj in obležala.

Dogodek je zabeležila videokamera, zato smo si ogledali počasni posnetek. Razločno smo videli, kako se je Uješiba-san v zadnjem trenutku umaknil na stran in neprizadeto opazoval mojstra, ki sta se zaletela drug v drugega."

Koiči je pogledal na uro.

"Nisem vedel, da je že tako pozno. Morda bi šli spat. Gotovo ste že utrujeni. Morate mi oprostiti. Ko se razgovorim o mojem dragem učitelju pozabim na čas. Gremo?"

"Ne še," je prosila Kiki. "Povej nam še kaj!"

Ko so ji pritegnili še ostali, se je Tohei vdal.

"Dobro, naj bo."

Okrepčal se je s sakejem.

"Na neki demonstraciji je o'sensej pozval dva gledalca. Velel jima je, naj ga premakneta. Čeprav sta se na vso moč trudila, ga nista prestavila niti za ped.

Podobno izkušnjo sem imel tudi sam. Zadnje leto sensejevega življenja smo ga nekega popoldneva našli, kako je brez zavesti ležal na tleh. Pet mojstrov nas je poskušalo dvigniti učiteljevo telo in ga prenesti na kavč. Zaman. Nismo ga mogli premakniti. Ko se je Uješiba-san prebudil, se nam

je opravičil, da je zaspal kar na tleh in nam povzročil skrbi. Ko smo ga vprašali, zakaj je bil tako težak ko pa nima niti petinšestdeset kilogramov, je odvrnil: 'Zato, ker sem v sebi spojil energijo Zemlje in Neba.'

Na podobna vprašanja je zmeraj odgovarjal, da je ki nemogoče opisati, da ga je treba izkusiti. Ampak tako kot ga je poznal on, ga ni obvladal nihče."

Boris je pričakoval, da bo Akiro ugovarjal ter izpostavil Toheja, vendar se je vzdržal. Očitno je le poznal meje prilizovanja.

"Enkrat samkrat nam je opisal svojo duhovno izkušnjo, ki ga je inspirirala, da je ustvaril aikido," je nadaljeval Tohei.

"Rekel je: 'Ko sem se sprehajal po vrtu, sta moj um in telo zažarela kot sonce. Lahko sem razumel celo petje ptic. Popolnoma sem se zavedal kozmičnega Duha, Stvaritelja Vesolja. Doživel sem satori, prosvetljenje in pri tem dojel, da je bistvo *budo-a* (1) univerzalna ljubezen, zaščitnica vseh živih bitij. Solze sreče so mi zalile obraz. Uvidel sem, da je ves kozmos moj dom ter da so Sonce, Mesec in Zvezde moji bratje, sopotniki. V meni je ugasnila vsaka želja po materialnem bogastvu, položaju ali ugledu. Celu potrebe po nepremagljivosti nisem več občutil.

(1) *Bojevniška steza, pot*

Spoznal sem, da *budo* ne pomeni premagati nasprotnika s pomočjo fizične sile. Smisel *buda* je povezava naše zavesti z Vesoljnim Duhom. Živeti je treba v skladu s kozmosom ter varovati vsa živa bitja. Tehnike borilnih veščin so samo sredstvo pri uresničitvi tega cilja.' "

Tišino, ki je nastala je prvi prekinil Tohei.

"Zdaj pa v posteljo! Jutri navsezgodaj gremo v Kjoto."

9.

Boris ni mogel zaspati. Premetaval se je po neudobnem ležišču. Še vedno se ni navadil na trde japonske postelje, ki so bile le rogoze prekrite s tankim madracem. Spalo se je na tleh.

Razmišljal je o senseju Uješibi, mojstru Toheju in kiju. Upal je, da bo nekega dne vsak človek razsvetljen z Vesoljnim Duhom in z ljubeznijo tako, kot je bil Morihei Uješiba. Potem bo na zemlji res zavladalo nebeško kraljestvo. To niso bile le Uješibine sanje, ampak želje mnogih ljudi, med katere je sodil tudi Boris. O tem se je velikokrat pogovarjal z Robertom Resnikom. Boris je verjel staremu kitajskemu spisu Seikoten, ki pravi, da ljudje stojimo kot berači pred zaprtimi vrati, ne zavedajoč se velike moči, ki nam jo je darovalo Vesolje. Prav tako je verjel v besede: "Trkajte in odprlo se vam bo, prosite in dano vam bo." Vedel pa je da preden se zgodi satori na planetarnem nivoju, ga mora vsak doseči individualno s svojim trdom, z

moralnim in humanim življenjem. Satori pride kot nagrada za prehojeno pot, pot predanosti in služnja drugim. Beseda samuraj je bila glagol, ki je pomenil *služiti*. Zato je Boris za svojo pot izbral bušido, stezo samurajev, ki je v novi dobi predstavljala stezo bojevnika svetlobe, hikari no senši-do. Končni cilj je bil *tacudžin*, dovršeni človek, ideal, ki ga je uresničil Morihei Uješiba.

Skoraj neslišno so se odprla stenska vrata.

Nekdo je vstopil. Hoja bosih stopal je povzročila škripanje lesenega poda.

Boris je poskočil.

"Kdo je?"

"Jaz."

Prepoznal je Kikin glas. Čeprav je bilo v sobi temno kot v rogu, je uzrl obrise njene postave.

"Ne prižigaj luči!" je zašepetala.

"Kaj je narobe?"

"Psst!"

Zaslišal je svlio, kako je zdrsnila na tla. Vonj po smrekovem gozdu je napolnil sobo.

Kiki je dvignila odejo. Vlegla se je na Borisa. Bila je popolnoma gola. Začutil je njene okrogle dojke na svojih prsah in težo njenega peresnolahkega telesa. Zajel ga je val vznemirjenja. Njena mehka koža je prijetno dišala. To je bil vonj mladega ženskega telesa. Borisu je zastal dih.

Zajel je sapo in hotel ugovarjati.

"Kiki ..."

Spustila je svoje vroče ustnice na njegove. S prsti mu je šla skozi lase. Potisnila mu je jezik v usta, ga začela strastno poljubljati. Borisa je zapuščala volja. Postalo mu je jasno, da sta v teh nekaj dneh, odkar sta se prvič srečala na letališču, prestopila mejo simpatije in naklonjenosti ter si zaželela nekaj več. Kiki je bila strašno privlačna. Ob njej bi morda lahko pozabil na izgubljeno ljubezen.

Toda še preden se je popolnoma predal vrtincu strasti, se je zdrznil.

"Si slišala?"

"Kaj?"

Na hodniku je nekaj zašumelo.

"Slišiš?"

Kiki je prikimala.

"Obleči se!" je potihoma velel. Podal ji je haljo.

"Kaj ..."

Z roko ji je pokril usta.

"Ostani tukaj, ne gani se!"

Po prstih se je prikradel do vrat.

Počasi jih je potisnil na stran.

Na hodniku je zagledal tri sence. Nasproti njegove sobe je bila Kikina. Njena vrata so bila na strežaj odprta.

"Ni je v sobi," je zašepetal eden od nočnih obiskovalcev.

Borisu so se razblinili vsi dvomi. To so bili ugrabitelji, ki so prišli po Kiki. Tohei se torej ni

motil.

"Koga iščete, fantje?" je nedolžno vprašal Boris.

Sence so se kot po ukazu obrnile proti njemu. Začutil je njihovo presenečenje. To je brez obotavljanja izkoristil. Najbližjemu je zadal siloviti direkt v obraz. Nosna kost je predirljivo počila. Senca je izginila z linije napada.

Proti drugemu je poslal dva hitra udarca, vendar nista dosegla cilja. Bila sta tako bliskovito blokirana, da ni mogel verjeti. Po rokah ga je spreletela bolečina. Njegov nasprotnik je uporabljal kratke palice *džo*.

Nenadoma je izgubil dah.

Tretja senca!

Napadalec mu je zadal *mavaši geri čudan*, krožno brco v ledvice. Boris se je zrušil na kolena. Sedaj je bil lahka tarča za *džo uč*i, udarce s palico. Nagonsko je dvignil desno roko, da si je zaščitl glavo. Reakcija je bila pravočasna. Palica je končala na njegovi podlakti. Kljub navalu adrenalina, ki mu je ogrel telo tako, da je postal odpornejši, je bila bolečina neznosna. Ni vedel, ali se je kost zlomila ali ne, sicer pa za takšna ugibanja ni imel časa. Napadalec s palico ga je sunil s kolenom v prsa. Boris je zletel nazaj v sobo.

Čeprav je skoraj izgubil zavest in je utripal v bolečini, se mu je vsilila misel, da so napadalci vrhunski mojstri. Njihova koordinacija napadov in

moč udarcev, so zgovorno pričali o tem.

Ko je Boris padel v sobo, je Kiki prižgala luč. Do tedaj ni ukrenila ničesar, ker ji je Stanovnik ukazal, naj miruje. Toda nekaj ji je reklo, da je pre-rivanje na hodniku doseglo vrhunec in da je napočil trenutek, da se vmeša. Nenazadnje je bila *mejdžin*, mojster borilnih veščin.

Luč, ki je osvetlila sobo, je razkrila kdo so napadalci.

Nindže! Maskirani, plačani ubijalci! Boris ni mogel verjeti očem. Vedel je za šole nindžica, vendar je med mojstri prevladovalo prepričanje, da se njihova veščina v praksi ne uporablja več.

Tretji nindža se je z mečem v roki postavil nad ležečega Borisa. Hotel mu je zadati smrtni udarec. Kiki je zakričala. Nindža se je zmedel. To je bilo dovolj za Borisa. Napadalca je s peto brcnil v genitalije. Zaradi *kinteki gerija* je izpustil meč. Boris ga je zmagoslavno pograbil. Sedaj je bil on v prednosti

Ko je poskušal vstati, mu je drugi nindža vrgel beli prah v oči. Njegovo vidno polje je zajela megla. Na slepo je zamahnil s sabljo, vendar je zgrešil. Nato je prejel močan *joko geri*, bočni udarec z nogo v prsa. Znova je padel.

Oči so ga neznansko pekle. Ničesar ni videl.

Slišal je Kikine klice na pomoč in glasove, ki so prihajali po hodniku.

"Boris, kaj so ti naredili?"

Glas je bil Kikin.

'Hvala bogu!' je pomislil. 'Niso je odpeljali.'

"Nindže?" je vprašal Boris.

"Izginili so."

V sobo so planili Kavanami, Akiro in Okamoto.

"Kaj se dogaja?" je zadihano vprašal Kavanami.

"Napadli so naju nindže!" je odvrnila Kiki.

"Nindže?!" se je začudil Kavanami. "V moji hiši? Nemogoče!"

Ko je prišel Tohei, jim je Kiki povedala kaj se je zgodilo. Kavanami in Akiro sta odhitela preiskat hišo. Okamoto je medtem pomagal Borisu. Izpral mu je oči. Nanje je položil zelišča. Dejal mu je, da bo jutri že videl. Sicer bo še občutljiv na svetlobo, zato naj si pomaga s sončnimi očali.

Kavanami in Akrio sta se vrnila.

Njun pregon je bil brezuspešen.

"Še vedno ne razumem, kaj so nindže iskale v moji hiši," je nejeverno rekel Kavanami.

Boris je upal, da jim bo Tohei povedal za Kiki. Menil je, da je napočil čas ko je o vsem treba obvestiti policijo. Toda stari mojster je molčal. Očitno je vedel nekaj več od njega.

"Koliko ljudi se nahaja v hiši?" je vprašal Boris.

"Zraven nas še deset. Vsi so moji učenci," je odvrnil Kavanami.

"Je kdo sploh opazil nindže?" je poizvedoval Boris.

"Nihče."

"Ali je običajno, da je v japonskih hišah tako temno?" je pripomnil.

Kavanami je zardel.

"Kaj naj pomeni vaše vprašanje, Boris-san? Luči na hodniku sem pogasil zato, da bi lažje spali. Saj veste, da so naša stenska vrata iz papirja."

"Hm," je zamrmral Boris. "Če nihče ni videl nindže, ne priti ne oditi, potem svetujem da še enkrat temeljito preiščete vse sobe. Še posebej bodite pozorni na črne kapuce in kimone. Morda so nočni obiskovalci še tu."

"Med mojimi učenci?! *Iteki*, (1) ali ti sploh veš kaj govoriš?!" se je razburil Kavanami. "Moji uči dešiji bi umrli zame. In ni mi všeč, da mi *gajdžin* (2) ukazuje v moji hiši!"

"Kavanami-san, ta *gajdžin* nas je rešil pred morilci," ga je opozoril Okamoto.

"Boris-san je *jodžimbo*, telesni stražar," je rekel Tohei. "Poslušajmo ga."

Kavanami se je težkega srca uklonil.

"Hai. Smimasen, Boris-san. Malo me je zaneslo," je dejal Kavanami ter se priklonil. "Prosim, pojdimo."

(1) *Barbar, nepoznavalec japonske kulture*

(2) *Tujec, ne-Japonec*

10.

Kjoto. Dodžo Akire Seamija.

Gostje za večerjo so bili molčeči. Vsak se je ukvarjal s svojimi misli. Celo Tohei, ki je bil zmeraj gonilna sila, je bil manj zgovoren kot običajno.

Kavanami se je pogreznil vase. Njegova čast je trpela. Nindže so napadle goste v njegovi hiši! To je bilo nepomljivo. Bo sploh kdaj rešil svoj obraz? Ali bo še kdaj vreden zaupanja? Povrhu je padel sum na njegove učence. Ali bi bil lahko kdo izmed njih? Ne, Kavanamiju se je to zdelo nesprejemljivo. Vse jih je dobro poznal. Povezani so bili kot bratje. Večina je z njim vadila več kot deset let. Ampak bilo je skoraj neverjetno, da bi bili napadalci prave nindže. Nindže niso več morale in vohunile za denar. To je bilo splošno znano. Kiki in Boris sta trdila, da so bili napadalci vrhunski mojstri. In če niso bili nindže, ali je bil kdo od njegovih uči dešijev? Ne, ne in še enkrat ne! Preklet naj bo gajdžin, ki mu je vsili takšne misli! Od tujcev ni

nikoli prišlo nič dobrega. Najprej ga je Resnik porazil v mečevanju, potem pa ga je še Stanovnik znerviral, mu uničil ugled. Tohei ga sedaj gotovo ne bo hotel za naslednika. Presneti tujci! Tokugava je imel prav, ko je izoliral deželo od ostalega sveta. Vsi so bili iteki, barbari. Kavanami je strupeno pogledal Borisa. 'Naj ga zadene strela!' je pomislil. Toda že v naslednjem trenutku je obžaloval vse svoje občutke, misli, jezo, katerim se je predal. Globoko v sebi je čutil, kaj je prav in kaj narobe. Toda bes mu je vedno zameglil razum. Njegove prve odočitve so bile ponavadi zgrešene. Imel pa je to redko lastnost da jih je znal spregledati in popraviti.

Še nekdo se je ukvarjal z Borisom, Akiro Seami. Jezil se je, da je moral ravno ta visoki tujec nalleteti na nindže in se junaško odrezati. Ali se to ni moglo pripetiti komu drugemu? In kaj je Kiki delala v Stanovnikovi sobi? Brez dvoma je bila tam že pred napadom nindž, kajti če bi bila še v svoji sobi, potem bi jo prestregli na hodniku. Ali sta bila s Stanovnikom ljubimca? Akiro je besno zaklel. In kaj je pomenilo to, da je bil gajdžin telesni stražar? Koga je čuval? Toheja ali Kiki? Je bil zgolj po naključju udeleženec sensejeve misije? Se je res nahajal na dopustu in pri Toheju izpopolnjeval aiki-do, ali pa se je za tem skrivalo nekaj več?

Kiki je odložila palčke s katerimi je jedla. Večerja ji ni teknila. Bila je v skrbeh. Bala se je da je

bil Tohei tarča napada. Ampak zakaj naj bi bil? Dedek ni imel sovražnikov. Bili so takšni, ki so mu zavidali znanje aikida, toda to še ni bil zadosten razlog da bi se nekdo lotil osemdesetletnika. In od kod so se pojavile nindže? Že od druge svetovne vojne ni bilo slišati za njihove operacije na terenu. Morda je šlo za kakšen novi kult, ki si je hotel ustvariti ime s pobojem uglednih mojstrov? Z ozirom na terorizem, ki je zadnje čase pretresal Japonsko ta misel sploh ni bila zgrešena. Ali pa sta imela Kavanami in Akiro kakšno mračno skrivnost za katero nihče ni vedel? Vse je bilo možno. Celo to da je bil tarča napada Boris Stanovnik. V Niponu marsikdo ni maral tujcev.

Odgнала je mračne misli. Raje se je spomnila na Borisa v postelji. Spreleteli so jo mravlinci. Niti slutila ni, da se bo nekega dne tako zagrela za kakšnega moškega. Boris je bil vse, o čemer je sanjala. Bil je postaven, drzen, zabaven, razgledan, lep. Vse na njem je občudovala. Upala je, da tudi on goji enako naklonjenost do nje. Zaradi vznemirjenja okrog nindž se še nista utegnila pogovoriti o medsebojnih čustvih.

Boris si je popravil zatemnjena očala. Oči so ga še vedno skelele, toda uresničila se je Okamotova obljuba. Lahko je videl. Vendar mu vid ni kaj dosti pomagal pri tistem, kar je želel prebrati s Tohejevega obraza. Ni mogel razumeti, zakaj se sensej bolj ne razburja. Osako so zapustili v naglici. To-

hei ni dovolil da bi obvestili policije. To je hotel rešiti v "družinskem krogu," kot se je izrazil. Kaj je s tem mislil Borisu ni bilo jasno. Očitno stari mojster še ni odigral vseh adutov.

Prisiljeni pogovor se je vlekel kot izčrpana mula. Od časa do časa ga je prekinil Ičitami, Akirov oskrbnik, ki je z dvema uči dešijema stregel večerjo. Ičitami Sugo je bil potomec starega samurajskega klana, ki je z Akirovo družino sklenil zaveznitvo že v zgodnjem obdobju Edo. Ičitami je bil droban možic. Venomer je mižikal, se priklanjal. Borisa je spominjal na Kosobrinčka iz filma Kekec. Akiro je kot otrok izgubil starše. Ičitami je od tedaj skrbel zanj. Akiro mu je velel, naj se jim pridruži za mizo. Ni maral da se ta dobri stari mož gre njegovega sluge. Toda Ičitami ni mogel iz svoje kože. Rekel je, da ni vreden njihove izbrane družbe in odhitel v kuhinjo.

Na koncu večerje je Ičitami prinesel rdeče vino.

"Za boljši spanec," je pripomnil. Nalil ga je kot največjo dragocenost. Japonci so v glavnem pili čaj in sake. Vsak odrasel prebivalec je dnevno v povprečju zaužil od dvajset do trideset skodelic zelenega čaja. Medtem ko je čaj veljal za pijačo, ki sprošča, daje novih moči, podobno kot kava na zahodu, je bil sake namenjen zabavi in boljšemu razpoloženju v družbi, kajti Japonci so bili precej zadržani. Vino se je pilo ob redkih priložnostih. Zato

je Akiro prisilil Ičitamija, da je nazdravil z njimi.

Ko je Boris odložil skodelico, se mu je zvrtele. Nekaj je bilo narobe z njim. Morda kakšna zapoznela reakcija na nindžin prah? Ko je pogledal ostale, se mu je zazdelo, da tudi njih zanaša. Ali pa je bil njegov vid popačen zaradi omotice?

Naenkrat je omahnil na hrbet. Zazrl se je v strop. Svetloba je bila predirljivo boleča. Upal je, da ga bo kmalu zajela tema. Toda bela luč ni hotela odnehati.

Nato je izgubil zavest.

"Boris-san! Boris-san!"

Nekdo ga je tresel za ramena.

S težavo je odprl oči. Zagledal je Okamoto.

Glava ga je strašansko bolela.

"Kaj za vruga ..."

"Boris-san, bili smo drogirani, ... vino..." je pojasnil Okamoto. "Kiki in Kavanami sta izginila."

"Kako izginila?!"

"Ni ju med nami. Vsi smo tu, edino onadva manjkata."

Boris je pogledal Toheja. Učitelj je bil silno zaskrbljen. Nekaj je šlo po zlu. Ali se pričakovanja starega mojstra niso izšla? Tokrat se bosta morala odkrito pomeniti.

11.

Peljal se je proti Rtu Kjoga, ki je bil okrog sto kilometrov severozahodno od Kjota. Pri rent a caru je hotel najeti džip, vendar je dobil mercedesa. Rekli so mu, da je to avto, ki ga imajo evropski turisti najraje. Ker se mu je mudilo, džipa pa niso imeli, jim ni ugovarjal. Kupil je še specialno karto regije Kinki in se urno odpravil na pot.

Čeprav so ga mučile skrbi, ni mogel prezreti lepot pokrajine skozi katero se je peljal. Kinki je bila ena od petih regij otoka Honšu. Japonsko so tvorili štirje otoki, Hokaido, Šikoku, Kjušu in Honšu. Slednji je bil največji. Rt Kjogi, kamor je bil namenjen, se je nahajal na "hrbtu" otoka. To je bil predel, ki je gledal na Japonsko morje. Bil je industrijsko nerazvit ter slabo naseljen. "Trebuh" Honšuja je gledal proti Tihemu oceanu. Bil je industrijski biser z velelesti, kjer je živel polovica vseh Japoncev.

Kinki je veljal za zgodovinsko srce Nipona. Zajemal je mesta kot so cesarski Kjoto, stara prestolnica Nara ter velik industrijski in trgovski kompleks Kobe in Osaka. Kinki je bilo antično središče Jamata, prvega japonskega cesarstva, ki je nastalo južno od jezera Biva. Njegove doline so še danes opozarjale na minuli blišč in slavo, saj so bile polne starih gradov, raskošnih vil, samostanov, grobnic prvih cesarjev in bojnih polj, na katerih so se odvijale pomembne bitke. Tukaj se je gojil najboljši japonski čaj, izdelovala se je najkvalitetnejša svila. Od tod so izvirala tudi najpomembnejša umetniška dela.

Med vožnjo je opazil, da sta se temperatura in vlažnost zraka spreminjala iz doline v dolino. To seveda ni bilo nič čudnega za Japonsko, za katero so bile značilne številne mikroklime. V Kjotu, ki je bil zaprt v kotlini, je bilo precej soparno. Ko pa se je približeval Rtu Kjoga, je monsun prinesel hladnejšo osvežitev. Japonci so letne čase imenovali *haru* - pomlad, *nacu* - poletje, *aki* - jesen in *fudžu* – zima. *Baju* ali sezona dežja je trajala približno od sredine junija do sredine julija. Obdobje tajfunov, ki so uničevali hiše, poljedelstvo, pa je sovpadalo z avgustom in septembrom.

Flora je sledila klimatskim spremembam. Gozdovi, ki so prekrivali več kot polovico Japonske, so sodili v tri zone, subtropsko, kjer je bilo največ hrasta, bora in zimzelenega drevja, zmerno, kjer je

bilo veliko brez, cedra in listnatega drevja ter subarktično, kjer je prevladovalo mešano drevje.

Boris se je peljal skozi mesto Maizuru. Še malo in bo prispel do Minejame ter Rta Kjoga. Sedaj ni mogel več potlačiti skrbi. Tohei mu je zaupal vse, kar je vedel, vendar se zaradi tega ni počutil nič boljše. Dogodki, ki so se pripetili, se niso povsem ujemali s sensejevo zgodbo. Še posebej je izstopalo Kavanamijevo izginotje. Nanj celo Tohei ni znal odgovoriti. Za policijo je bil Kavanami ugrabitelj. Na vprašanje, kako je zastrupil vino, ko pa je ves večer sedel za mizo, so imeli dva odgovora. Menili so, da je to lahko storil že prej, ali pa mu je pomagal kateri od Akirovih učencev. Tohei je bil v dvomih. Če je to držalo, potem so bile informacije, ki jih je dobil, napačne. Tega pa ni želel verjeti. Menil je, da bo za Kikino varnost najbolje, če se vrne v Tokio. Boris mu ni ugovarjal, vendar je sam raje ostal v Kjotu.

Ker je v Akirovem dodžotu mrgolelo policajev, se je začasno nastanil v hotelu Kirokia. Čeprav ni vedel, kako bi lahko pomagal policiji, je želel biti na kraju dogodkov. In ni mu bilo žal. Že naslednji večer ga je na recepciji pričakalo pismo. V polomljeni angleščini je pisalo, da se Kiki nahaja v stari vili na Rtu Kjoga. Obvestilo je bilo brez podpisa. V njem ni bilo zahteve, da o tem ne sme obvestiti policijo. Zakaj ga je torej prejel on in ne pristojni organi? Je bilo lažno? Ga je nekdo poskušal zvabi-

ti na določen kraj? Zakaj? To bo vsekakor moral raziskati.

Zjutraj je pismo dal v novo kovertu. Naslovil ga je na mestno policijo. Zraven je pripisal: "Za inšpektorja Morijakija." Morijaki je bil zadolžen za Kikin primer. Boris ga je srečal v Akirovem dodžotu. Na recepciji je naročil naj obvestilo dostavijo do opoldneva. Tako bo imel dovolj časa, da preveri resničnost sporočila. Če so Kiki res imeli zaprto na Rtu Kjoga, potem bo počakal na policijo. Njenega življenja ne bo ogrožal s samotno akcijo. Če pa se izkaže, da jih je nekdo potegnil za nos bo vsem prihranil čas.

Minejama!

Mercedes je parkiral zunaj mesta. Peš se je napotil do rta. Razgled na zaliv Vakasa je bil prečudovit. Morje je v enakomernem ritmu butalo ob obalo. Galebi so se spuščali proti vodni gladini. Lovili so ribe, ki jih je bilo tukaj v izobilju. Hladni morski tokovi imenovani *oja šio*, so v Japonsko morje pritekali s severnega tečaja. Ugodno so vplivali na množenje rib.

Na obali je ob vznožju rta uzrl vilo. Torej je le obstajala. Previdno se ji je približal. Skrival se je za borovimi drevesi in grmičevjem.

Vila je bila razkošna srednjeveška hiša iz lesa. Na verandi sta stala dva moška. Bil je predaleč, da bi lahko videl njuna obraza. Zato se je začel plaziti po trebuhu. Moral je priti bliže. Eden od njiju se je

obrnil. Boris ga je prepoznal. Odkritje mu je vzelo sapo. Sedaj ni več dvomil. Kiki je bila tukaj. Najbolje bo, da se hitro vrne v Minejamo ter obvesti policijo. Pogledal je na uro. Bilo je ob enajstih. Čez dve, tri ure bi tukaj lahko mrgolelo policajev.

Ko je hotel vstati, ga je neka sila dvignila v zrak. Debele roke so ga objele od zadaj in mu skoraj zdrobile prsni koš. Njegov napadalec je moral biti pravi orjak, saj se Borisovo dvometersko telo ni dotikalo tal. Nekaj je bilo treba naglo ukreniti. Če ne, bo po njem. Z glavo je sunil nazaj. Morda bo zlomil napadalčev nos. Toda bilo je, kakor da bi udaril ob kamen. Zaslišal je na tisoče zvonov. Moč ga je počasi zapuščala. Poskušal je še par udarcev s peto, vendar zaman. Orjak je izcedil vso življenjsko silo iz njega.

Zagrnila ga je tema.

12.

Akiro!

Da, oči ga niso varale. Sicer je to že tako ali tako vedel.

"Nisi videti presenečen," je rekel Akiro.

Hotel je odgovoriti, toda glavo mu je skoraj razneslo od bolečine. Druga izguba zavesti v tako kratkem času, je bila preveč celo za njegov utrjeni organizem.

Akirov pomočnik je pokleknil nanj. V usta mu je vsul črno tekočino. Podobna je bila kavi.

"To te bo spravilo pokonci," je pripomnil Akiro. Zlobno se je zarežal.

"Zaenkrat te še potrebujem živega."

Borisu so se povrnile moči. Razgledal se je okrog sebe. Bil je zvezan kot salama. Ležal je na verandi stare vile. Torej se je še vedno nahajal na Rtu Kjoga.

"Kaj si naredil s Kiki?!"

"Ne skrbi. Z njo je vse v redu. Najprej mi po-

vej, kako si me odkril?"

Požrl je slino. Ni se mogel znebiti grenkega okusa, ki mu je ostal od poživila.

"Na verandi sem prepoznal tvoja učenca. Stregla sta pri večerji, mar ne?" je odvrnil. "To so verjetno tisti skrivnostni nindže iz Kavanamijevega dodžota."

"Res je. Prevara z nindžami je bila dobra ideja."

"Meni se je zdela naivna."

"Mogoče," se je ledeno nasmehnil Akiro. Nato se je zresnil. "Še enkrat te vprašam, kako si našel moje vilo? Si me zasledoval?"

Akiro se je tega jutra tudi sam pripeljal z dvema učencema iz Kjota. Otresel se je policijskega nadzora, kajti nameraval je zaključiti podvig. Budno je pazil, da jim nihče ni sledil. Ali je bilo možno da Stanovnika ni opazil, ko se je peljal za njimi?

"Lastovica mi je prišepnila."

"Oho, poskušaš biti duhovit! Veš, da te lahko živega odrem?!" mu je zagrozil Akiro. Pomolil mu je katano pod nos.

"Figo mi je mar. Sicer pa bo policija vsak čas tukaj."

Akiro in njegova učenca so se glasno zasmeli.

"Dragi moj, če bi policija vedela za to hišo, bi že zdavnaj prihrumela, kajne?"

"Prepričan sem, da si se spet šel junaka in da za tvoj podvig nihče ne ve. Zadnjič te sprašujem, kako si nas našel?"

"Eden od tvojih uči dešijev mi je povedal."

"Lažnivec!"

Akiro ga je brcnil v rebra. Vedel je, da Boris laže. V zaroto so bili vključeni samo trije njegovi učenci. In dva izmed njih sta bila na terasi, tretji pa se je nahajal v hiši.

"Eh, saj ni važno," je zaključil. "Odbila ti je poslednja ura."

Pomignil je enemu od učencev, ki je hip zatem izginil v vilo.

"Zakaj si ugrabil Kiki?" je vprašal Boris. Hotel je pridobiti čas. Z Akirove digitalne ure je prebral da je bilo 13.00. Policija je pred eno uro prejela obvestilo, ki ga je pustil na recepciji. Morda bodo prispeli pravočasno.

"Ali ne veš?" se je začudil. "Mislil sem, da si že vse pogruntal ko si tako brihten."

Boris je molčal.

"Aikido je moje življenje," je začel Akiro, "Kiki pa moja ljubezen. Ko jo bom rešil, bo njeno srce moje. Tohei me bo imenoval za svojega naslednika."

Boris je seveda vedel za to peklensko nakano, saj ga je Tohei na koncu seznanil z njo. Sensej je namreč prejel anonimno sporočilo, da bo Kiki ugrabljena in da bo za tem dejanjem stal tisti, ki jo bo

rešil. Na takšen način si bo želel zagotoviti primat pri Toheju. Boris mu tega niti slučajno ni nameraval razkriti. Ko se bo Akiro pojavil z Kiki pri Toheju, ga bo pričakala policija. To bo Borisovo maščevanje.

"Kaj praviš o mojem načrtu? Enostavno, a briljantno, kajne?" se je bahal Akiro.

"Pesjan!"

Akiro ga je znova brcnil.

"Hej, to je prav zabavno!" je vzkliknil. "Tako bi te lahko šutiral do jutra. Res škoda, da imam s tabo druge načrte."

Na verando sta prišla dva Akirova učenca. Oborožena sta bila s kratkocevnima UZI brzostrelkama. Boris je prepoznal tretjega "nindžo". Čeprav ga ni še nikoli videl, je bil prepričan, da je ta pravi. Nosil je Borisov podpis s srečanja v temačnem hodniku Kavanamijevega dodžota - zlomljeni nos.

Med uči dešijema je stopal Kavanami. Roke je imel zvezane na hrbtu.

"Krasno! Vsi smo zbrani," je zažvrgolel Akiro. "Načrt je sledeč, *šinken šobu*. Boris in Kavanami se bosta dvobojevala do smrti. Policiji in Toheju bom dejal, da sva s Stanovnikom poskušala rešiti Kiki iz Kavanamijevih rok."

"In če odkloniva?" se je oglasil Boris.

"Čemu? Ponujam vama častno, samurajsko, predvsem pa hitro smrt. Tisti, ki se ne bo hotel boriti, dobi strel v nogo. Sledilo bo mučenje, ki mu

ne bo ne konca. Odločitev je vajina. Toda če se ne motim, Kavanami umira od želje, da se pomeri z Robertovim učencem, kajne stari prijatelj? Zdaj imaš priložnost da poravnaš račune."

Kavanami ni odgovoril. Samo hladno ga je ošinih s pogledom.

Odšli so na plažo pred vilo. Borisu in Kavanamiju so prerezali vezi. Vrgli so jima dve katani.

"Naj vama ne pride na misel, da bi poskušala skočiti v morje. Naše krogle so hitrejše, voda pa je tukaj plitka in kristalno čista," ju je posvaril Akiro.

Boris je globoko zajel sapo.

Dan je bil čudovit, sončen, vroč. Dišalo je po morju. Zaliv Vakasa je bil pravi rajski vrt. Če bo že moral umreti, potem si ne bi mogel izbrati lepšega kraja. 'Smrt v paradižu!' je pomislil. Do sedaj se še nikoli ni znašel v tako kočljivem položaju. Grožnja s smrtjo je bila jasna, neposredna. Pričakoval je, da se ga bo polotila panika, vendar ničesar podobnega ni začutil. Morda zato, ker ni hotel verjeti v brezizhodnost situacije, v kateri se je znašel. Ko bi se le uspel nekako dogovoriti s Kavanamijem za skupni napad na Akira in njegove krvnike. Mogoče bi lahko katerega od nepridipravov povlekel s seboj na oni svet. Toda pogled na Kavanamija mu je razblinil upe. Roši se je pripravljaj na boj, Akiro in uči dešiji pa so bili predaleč. Torej, najprej šinken šobu.

Mečevalca sta se spogledala. Drug drugega sta

premerila od glave do pete. Ocenjevala sta moč, spretnost, ki sta ju razvila z dolgotrajno vadbo. Vse je utihnilo. Celo kriki galebov so zamrli nekje v daljavi.

Boris je upal, da bo Kavanami v boju enako zaletav kot je bil v življenju. Toda nasprotnikov odločni pogled, ga je svaril naj raje ne računa na to.

Kavanami je zavzel *vaki no kamae*, borbeno držo s spuščeno sabljo ob desni nogi. Iz tega položaja se je ponavadi izvajal *kiriage*, diagonalni udarec od spodaj navzgor. Je bila to past? Kavanami je bil preveč dober mečevalec, da bi svoje namere tako jasno pokazal. Mogoče pa je želel Borisu dati priložnost, kajti dlje ko bo trajal boj, dlje bosta živele.

Boris se mu je počasi bližal.

Bil je v stavu *čudan no kamae*. Vrh sablje je držal v višini prsi. Ko je dosegel razdaljo dveh mečev je bliskovito napadel. Izvedel je *cuki*, vbod v nasprotnikovo srce. Kavanami se je premaknil s svetlobno hitrostjo. Naredil je *hiraki aši*, korak na stran in s *šomen kirijem*, udarcem od zgoraj navzdol zasekal Borisa po roki. Z naglim *uširo tenkanom*, zasukom nazaj, se je odmaknil od Kavanamija in se za las izognil drugemu udarcu.

"Bravo Kavanami!" je vzkliknil Akiro. "Pokaži iteku!"

Boris je preveril rano. Ni bila globoka. Ne bo ga ovirala. Podcenil je Kavanamija. Le-ta je vzel

dvoboj zares. Stanovniku očitno ni nameraval popuščati. Morda je imel Akiro prav in je Kavanami nameraval poravnati račune. 'Dobro, sedaj vsaj vem pri čem sem,' je pomislil. 'Boj do smrti!'

Boris se je vkopal.

Pozorno je opazoval izraz Kavanamijevih oči. Ko je videl, da so se Rošiju zožile zenice, je vedel, da bo napadel. Kavanami se je premaknil v stotinki sekunde. Zamahnil je proti Borisovi okrvavljeni roki. Refleksno je odbil udarec in z *joko kirijem*, horizontalnim zamahom, zasekal nasprotnika čez prsi.

Kavanami je odskočil.

Z roko si je šel čez rano.

Stanovnik ga je nevarno presenetil, toda rana je bila površinska. Kljub temu mu je zavrela kri. Divje je napadel. Borisa je začel potiskati proti hiši. Kavanami je bil veličasten mečevalec, v to ni bilo dvoma. Bil je pravi *warlord*, gospodar vojne. Stanovniku je postalo jasno, da mu ni enakovreden nasprotnik. Toda ni se nameraval predati. Poiskati mora učinkovito protitehniko.

Naenkrat je Borisu spodrsnilo na pesku. Padel je na hrbet. Kavanami se je z visoko dvignjenim mečem in s predirljivim krikom pognal proti njemu.

"Pokončaj ga, Kavanami!" se je zadril Akiro.

Toda Kavanami ni udaril po Borisu, temveč je vrgel katano v najbližjega stražarja. Sunek meča,

ki je prebil uči dešijeva prsa, ga je vrgel dva metra daleč. Nepridiprav ni uspel niti pritisniti na sprožilec. Zato pa je drugi Akirov učenec poslal rafal proti Kavanamiju. Roši se je urno vrgel na tla. Medtem je Stanovnik zalučal svojo katano proti strelcu. Držaj meča ga je zadel natančno v čelo. Boris niti za ceno lastnega življenja ni hotel ubijati.

Nato se je v dveh skokih znašel ob Akiru, ki je izza pasu izvlekel pištolo. Zadal mu je *mavaši geri džodan*, krožni udarec z nogo v glavo. Akiro je omahnil na tla.

Tretji uči deši ni bil oborožen. Boris ga je prepustil Kavanamiju. Rošiju je leva roka mrtvo visela ob telesu. Bil je ranjen. Toda v desnici je držal meč. Odločno je stopal proti zadnjemu nasprotniku, ki je še stal na nogah.

Boris je odhitel v hišo. Skrb za Kiki ga je povsem preplavila. Sedaj se ji je lahko prepustil. Čeprav je vedel, da je živa, se je bal, da ji niso kaj naredili.

"Kiki! Kiki!" jo je klical in iskal po sobah.

Odgovora ni bilo.

Mogoče so jo odpeljali kam drugam?

V zadnji sobi je odkril lestve. Vodile so na podstrešje.

"Kiki, si tukaj?"

Povzpел se je gor. Ničesar. No, pravzaprav so bila še ena stenska vrata. Previdno jih je odmaknil.

"Kiki!" mu je ušel radostni vzклик.

Zvezana je ležala na rogozi. Usta je imela zamašena.

Sklonil se je k njej.

"Ne boj se," ji je prigovarjal. "Zdaj si varna."

Toda njen pogled je bil poln groze. Nekaj mu je želela povedati.

Samodejno se je ozrl.

Proti njemu je drvelo dvesto kilogramov utelešene energije.

Sumotori!

Seveda, le kako je lahko pozabil nanj! To je bil silak, ki ga je ujel pred vilo. Tik preden ga je zgrabil, je prepoznal njegov obraz. Jomigareu! Strašni, neusmiljeni rokoborec.

Sedaj se je znova znašel v smrtonosnem objemu. Nekaj mu je pravilo, da se tokrat ne bo tako poceni izvlekel. Orjak mu je hotel zlomiti hrbtenico. Verjetno je slišal streljanje. Ker se je namesto Akire prikazal Boris, je vedel, da so se stvari zalomile.

Kakšna smola! se je hudoval. V celi Japonski je moral naleteti ravno na Jomigareuja, sumotorija, ki ga ni želel srečati niti v sanjah. Ampak na žalost, so se včasih uresničile tudi najhujše nočne more.

Zberi se! si je rekel. Zdaj ni bil trenutek za samopomilovanje. Treba je najti rešitev. Udarec s čelom ni prišel v poštev. Sumotorijev obraz je bil kot

iz kamna. Boris se je v to že prepričal. *Hisa geri*, sunek s kolonom v genitalije? Ni šlo! Jomigareu je imel predebele noge, Boris pa je bil preblizu. Kolena sploh ni mogel dvigniti. Toda roke je še vedno imel proste. Z dlanmi je močno udaril silaka po ušesih.

Jomigareu ga je izpustil.

Boris je lovil sapo.

Sumotori je stresal z glavo.

Kateri si bo prvi opomogel?

Stanovnik je zbral poslednje atome moči. Zadnji napor volje! Brcnil je orjaka v koleno. Jomigareu je klecnil. Boris mu je zadal silovit udarec izza ušesa. V to vitalno točko imenovano *doko*, ga je moral suniti še dvakrat, preden se je velikan zgrudil.

Udarci, ki bi uspavali vola in so bili smrtonosni za navadnega človeka, so Jomigareuja samo omamili. Orjak je poskušal vstati.

Boris je postal togoten. Mar temu boju ne bo konca?

Zbral je energijo v *tan denu*. Z vso močjo je brcnil silaka v sence. Jomigareu se je naposled zvalil vznak. Ni se več premaknil.

"Hvala bogu," je dahnil Boris.

Nato je odvezal Kiki.

Zaihtela je v njegovem objemu..

13.

Tokijsko letališče.

Gledala ga je s solznimi očmi. Njen pogled je bil nema prošnja, ki je govorila *Ostani!*

Še poslednjič jo je stisnil k sebi.

Sedaj ko so se mu uresničile sanje, ko bi lahko za zmeraj ostal v Japonski, ga je neka sila vlekla domov v Slovenijo. Potem ko so se rešili iz Akirovega kačjega gnezda, je s Kiki preživel dva meseca. Polna ljubezni sta se predajala drug drugemu, celila rane. Toda spomin na Danico mu ni dal mira. Še vedno je bil preveč živ. Zato se je odločil, da mora odpotovati, se zakopati v delo. Čas je bil najboljšo zdravilo. Kiki mu je obljubila, da ga bo čakala. Našla je princa svojih sanj. Njeno življenje je spet dobilo smisel.

Koiči Tohei mu je rekel, da ga bo mesto inštruktorja v njegovem dodžotu vedno čakalo. Starega senseja bi najbolj osrečilo, če bi ostal, se poročil s Kiki. Toda vsak človek je imel lastno kar-

mo, (1) ki ga je vodila. Tohei je to spoštoval. Verjel je v vesoljni red. Zanj je vse imelo smisel, namen.

O Tohejevem nasledniku se ni več govorilo. Akiro in njegova pomagača so končali za zapahi. Tretjega uči dešija so pokopali. Jomigareu je na sodišču trdil, da ga je Akiro najel za telesnega stražarja. Rekel mu je, da je Kiki njegova hčerka in da naj jo varuje pred jeznim zaročencem. Za ugrabitev sploh ni vedel in pri njej ni sodeloval. Sumotori je bil izpuščen, njegov mračni sloves pa je še narasel. Kavanami je obrnil hrbet posvetnemu življenju. Odšel je v samostan Zuisendži.

In kdo je bil neznanec, ki je pošiljal anonimna sporočila o zaroti? Izkazalo se je, da nihče drug kot stari Ičitami. Slišal je Akira in njegove učence, kako so načrtovali Kikino ugrabitev. Ičitamijevo očetovsko srce se je znašlo na težki preizkušnji. Vedel je da Akira ne bo mogel odvrniti od zločinske nakane, saj ga je dobro poznal. Ko si je leta nekaj vbil v glavo, je to izpeljal za vsako ceno. Čeprav ga Ičitami ni želel spraviti v zapor, je do senseja Toheja čutil lojalnost, odgovornost. Zato ni mogel ostati križem rok. *Giri*, občutek dolžnosti, da mora storiti tisto, kar je prav, je bil močnejši od očetovske ljubezni do Akire.

Po zvočniku so objavili zadnji poziv za Bori-

(1) *Usoda*

sov let.

"Okarada-o odaidžini!" (1) je rekla Kiki.

"Ti tudi," je odvrnil.

Obrisal ji je solze.

"Vrni se, čimprej," ga je prosila.

Znova je zaihtela.

Poljubil jo je na čelo.

"Sajonara, my love!" (2)

Stekel je skozi terminal in že ga ni bilo več.

"Džoi gorjoko-o," (3) je zamrmrala.

Zdelo se ji je, kakor da ga nikoli več ne bo videla. Toda mar niso tako čutili vsi zaljubljeni ko so se morali posloviti? Pred njima je bila negotova prihodnost, v srcu pa so ostali spomini, ki so dajali moč in upanje.

Velika jeklena ptica je poletela pod nebo, proti stari celini.

(1) *Pazi nase!*

(2) *Adijo, ljubezen moja*

(3) *Srečno pot*

VSEBINA

Manekenka	7
Pogodba	101
Izterjevalec	123
Dežela vzhajajočega sonca	175

Silvester Vogrinec
KENIN, TELESNI STRAŽAR

Izdala:
Akademija bojevnih veščin Ptuj

Lektorirala:
Darinka Rojko Pičenko

Naslovnico oblikoval:
Robert Vogrinec

Tisk:
DesignStudio d. o. o.

1. izdaja

Naklada: 200 izvodov

Cena: 18,00 evrov

Ptuj, 2014

Boris Stanovnik je samuraj 21. stoletja. Obvlada aikido – goloroko samoobrambo, kendžicu – japonsko mečevanje in kjušodžicu – večino knockota. Šolal se je na Akademiji bojevniških veščin Ptuj. Njegovo bojevniško ime je Srebrni orel.

Poklic, ki ga opravlja doma in v tujini, ga vodi v najbolj eksotične kraje sveta. Srečuje politike, igralce, poslovneže, športnike, znanstvenike, glasbenike, predstavnike mode. Ko se ljudje znajdejo v nevarnosti in se počutijo ogroženi, ga pokličejo, kajti Boris Stanovnik je KENIN, telesni stražar.

Silvester Vogrinec je začetnik slovenskega romana o borilnih veščinah. Napisal je dela Karate Bojevnik 1: Beli galeb (1995), Gladiator (2010), Karate bojevnik 2: Dvoboj (2013), Slovenska Elektra: Bojevnica svetlobe (2013). Piše tudi mladinske romane, znanstveno – fantastiko, poezijo in publicistiko.